Srdce píše slzami
© Džemal Kodrazi
Vydavateľstvo: PRINCIP NET s. r. o.
Rok vydania: 2025
ISBN 978-80-69116-78-8

Džemal Kodrazi

Srdce píše slzami

Venovanie

Pre všetkých, ktorí milovali príliš.A predsa neľutujú.Pre tú, ktorú som miloval viac, než som dokázal chrániť sám seba.Pre všetkých, čo stratili a aj tak ešte stále dýchajú.A pre tých, čo píšu potichu, lebo kričať už nestačí.

Predslov ku kapitolám

Tieto kapitoly nie sú príbehom so začiatkom a koncom. Sú to rany, ktoré krvácajú bez poradia. Nie sú usporiadané podľa logiky, ale podľa bolesti.

Keď ťa láska zlomí, nepýtaš sa, čo bolo prvé a čo posledné. Len cítiš, a to cítenie ťa trhá na kúsky.

Niektoré texty ťa rozrežú do špiku. Niektoré ťa udrú tak silno, že stratíš dych. Niektoré budú mlčať, a práve to mlčanie bude krikom, ktorý ti roztrhne vnútro.

Každé slovo tu je pravda. Vypálená do duše. Pravda, ktorá vznikla medzi dvomi ľuďmi, keď sa dotýkali až dovtedy, kým ich láska nezničila.

Toto nie je poézia. Toto je krv na papieri. Toto je bolesť, ktorá odmietla mlčať. Toto je spoveď, ktorá sa stala zrkadlom pre všetkých, čo ešte veria, že láska môže zachrániť... alebo zabiť.

„Táto kniha je zbierkou originálnych textov, ktoré vychádzajú z môjho vnímania lásky, straty a života. Akákoľvek podobnosť s inými dielami je čisto náhodná.“

Úvod

Táto kniha nevznikla rozumom. Táto kniha vznikla zo srdca, ktoré potichu krvácalo, a zo sĺz, ktoré už nenašli slová.

Nie je to kniha pre tých, čo hľadajú rady. Ani pre tých, čo veria v rozprávky o láske, ktorá nikdy neodchádza. Je to kniha o láskach, ktoré sa zlomili. O prázdnote, ktorá zostala po nich. O vetách, ktoré nikto nevypočul. A o ľuďoch, ktorí napriek všetkému ešte stále dýchajú... aj keď majú pocit, že už nemajú prečo.

Nezáleží na tom, kto si. Či si miloval ako muž alebo ako žena. Či si odišiel, alebo si zostal. Či si zabudol, alebo dodnes hľadáš niekoho v spomienkach. Táto kniha je o tebe, ak si niekedy miloval tak silno, že ťa to zničilo. A predsa by si to urobil znova.

Každý list v tejto knihe je pokus prežiť. Je to priznanie, ktoré sa nedá zakričať. Je to výkrik do ticha, ktoré odpovedá iba bolesťou. A tak píše srdce, keď už ústa mlčia.

Ak ťa niektoré slová budú bolieť, je to preto, že sa dotknú pravdy, ktorú si nosíš v sebe.Ak ťa niektoré pohladia, je to preto, že si ich potreboval počuť už dávno.

Nie si v tom sám. Ani sama.A možno práve preto toto všetko vzniklo. Aby si vedel, že aj v bolesti sa dá nájsť ozvena. Že aj v tichu niekto odpovedá.

Džemal Kodrazi

Nestihol som ťa nadýchať

Nikdy som nepil. Nikdy som sa nenechal unášať ničím, čo by mi zahmlilo myseľ. Nikdy som sa neskrýval pred vlastnými pocitmi. Ale ty si bola moje opojenie. Tvoja prítomnosť ma omámila viac než akékoľvek víno. Tvoje ruky ma držali silnejšie než čokoľvek, čo som kedy poznal.

A teraz?Teraz sedím v noci, ktorá sa nechce skončiť, a nechápem. Ako sa to mohlo stať? Ako si mohla prísť do môjho života ako blesk a rovnako rýchlo zmiznúť? Ako môžem žiť bez teba, keď som bez teba nikdy nežil?

Nestihol som sa ťa nabažiť. Nestihol som sa ťa nadýchať tak hlboko, aby mi to vystačilo na všetky tie dni bez teba. Nestihol som ti povedať, že každá sekunda s tebou bola nový zmysel života. Nestihol som nič... a už nikdy nestihnem.

A tak sa pýtam, čo vlastne teraz hľadám. Čo si od tohto života ešte môžem priať, keď si mi vzal jediné, na čom záležalo. Prečo ešte dýcham, keď viem, že tvoj dych už nie je pri mne.

Možno jedného dňa pochopím. Možno raz príde ráno, ktoré ma nezastihne zlomeného. Ale dnes... dnes som len tieň muža, ktorý ťa miloval viac, než si kedy tušila.

Keď koniec dýcha ľahšie než začiatok

Bola si ďaleko. Nie v kilometroch, ale v myšlienkach. V tom, ako si sa smiala bez toho, aby si ma pozvala do toho smiechu. V tom, ako si odchádzala pohľadom, aj keď tvoje nohy ešte zostávali.

A ja... ja som ťa miloval práve vtedy najviac.

Dobýval som ťa. Nie rečami. Nie telom. Len srdcom. Kúsok po kúsku som ti ukazoval, že nie všetci muži lámu. Niektorí len držia. Potichu. Trpezlivo. S vierou, že raz to pochopíš.

A keď si sa mi konečne otvorila, netrvalo dlho a zatvorila si sa späť. Nie krikom. Nie výčitkou. Len si bola zrazu preč. A ja som stál medzi dverami a neveril, že som ich vôbec stihol prekročiť.

Získal som ťa ťažko a stratil tak ľahko, že sa mi doteraz zdá, akoby som to len zle pochopil. Ako keď staviaš dom z kariet a niekto len ticho vydýchne. A všetko padne.

Chválil som sa tebou. Vravieval som, že si tá. Že si iná. Že si priateľ, milenka, žena môjho života.

A teraz mlčím. Lebo nemám čo povedať. Lebo všetky tie slová, ktoré som ti chcel povedať, už nemajú komu patriť.

Nikdy som nečakal, že nás rozbije jedno nič. Nie zrada. Nie nevera. Len smiech s niekým iným. Jeden pohľad. A mne sa zrútil celý svet. A ty si to ani nezbadala.

Možno si sa nehrala. Možno si len nevedela, že tvoja ľahkosť bola pre mňa smrťou. Lebo ja som sa zamiloval do tvojej hry. A ty si si ani neuvedomila, že v nej bol niekto, kto ju hral naplno.

A dnes...Dnes je ticho. Nie preto, že by som ti nevedel odpustiť. Ale preto, že niektoré lásky sú príliš krásne na to, aby ich roztrhali otázky.

A tak len mlčím. Nie z hnevu, ale zo spomienky. Lebo niektoré konce sú tichšie než začiatky.

Odpusť mi ticho

Odpusť. Aj keď viem, že nemám právo o to žiadať. Odpusť mi všetky noci, keď si čakala, zatiaľ čo ja som sa smial v náručí niekoho iného. Odpusť mi všetky dni, keď si verila, že sa vrátim, zatiaľ čo ja som ani nepomyslel na to, že by som ťa mohol stratiť. Odpusť mi všetky chvíle, keď si plakala a ja som ani nevedel, že tvoja bolesť existuje.

A teraz?Teraz tu sedím sám so svojím vínom a pýtam sa... prečo si ma milovala. Prečo si čakala na niekoho, kto

si tvoju lásku nezaslúžil. Prečo si videla vo mne muža, ktorým som nikdy nebol.

Bola si žena, ktorá vie milovať. Bola si žena, ktorá vie odpúšťať. Bola si žena, ktorá čakala. Ale ja som nikdy neprišiel.

A teraz, keď už nie je čo čakať, keď už niet čo zachrániť, prichádza vina. A nech bolí. Nech ma páli ako tvoje slzy, ktoré som nikdy nevidel. Nech ma dusí ako tvoja bolesť, ktorú som nikdy necítil. Nech ma ničí ako tá láska, ktorú si mi dávala a ktorú som premrhal.

Odpusť...Aj keď viem, že na to už nikdy nebude dôvod.

Samota, ktorá kričí v tichu

Ty žiješ bezo mňa a ja žijem bez teba. Hovoria, že čas všetko zahojí, ale klamú. Čas je len tichý kat, ktorý pomaly uťahuje slučku. Každý deň bez teba je ťažší, šedivejší. Ráno ma už nebudí tvoj smiech, ale len studený vankúš, ktorý nič nehovorí, len mlčí.

Vieš, stále sa pýtam, či si aj ty niekedy sama. Či ma ešte niekedy potrebuješ. Alebo si si už zvykla. Ja nie. Neprešiel jediný deň, aby som si nepripomenul, aké to bolo, keď som ťa mal vedľa seba. Tá láska, čo sme kedysi

mali, sa rozbehla ako jarná rieka, keď sa z nej láme ľad. Rýchlo, nečakane. A už ju nedokážem zastaviť.

Umieram bez teba každý večer pomaly. Ráno sa síce zobudím, ale už nie ako človek, ktorý žije. Len ako ten, čo prežíva. Rozlúčka bolí čoraz silnejšie. Niekedy si len potichu sadnem a rozmýšľam. Vieš, čo si mi urobila. Zobrala si mi nádej.

A aj napriek tomu všetkému ťa ešte stále milujem. Aj keď viem, že by som nemal. Že by som sa mal pohnúť ďalej. Nedokážem.

Ležím v chladnej posteli, kde tvoje miesto zostáva prázdne. Znova a znova sa pýtam, kde si. Komu patríš. Komu sa dnes večer smeješ.

Vieš, čo by som si najviac prial. Zavrieť oči a zasnívať sa. Cez sny ťa ešte môžem držať za ruku, cítiť tvoju vôňu, smiať sa spolu na niečom malichernom. Po našej minulosti sa túlam každú noc a potom sa ráno zobudím a pochopím, že ju mám už len vo vnútri. Nie v živote.

Mladosť sa pomaly stráca. Stojím pri okne, počujem vietor a zdá sa mi, že aj on plače spolu so mnou. Ak by si sa vrátila, ak by si mi zaklopala na dvere hoci aj teraz v noci, zhodím všetok svoj hrdý pancier, zahodím všetky výčitky. Všetko zabudnem. Lebo ty si viac ako moja bolesť. Viac ako moja pýcha.

A ja budem čakať.Noc čo noc.Až kým neprídeš. Alebo až kým nezostanem len tieň.

Miloval som lož...
a aj tak sa mi o nej sníva

Nemal som ťa nikdy stretnúť. Tak si to dnes hovorím. Ale viem, že aj keby mi niekto dopredu povedal, že ma zničíš, aj tak by som ťa miloval. Lebo niektoré pády sú také krásne, že aj keď vieš, kam vedú, skočíš.

Ty si to vedela hrať. Ako divadlo, kde som veril, že som hlavná postava, ale v skutočnosti som bol len rekvizita. Tvoj smiech? Falošný. Ale tak krásny, že som bol ochotný klamať sám seba len preto, aby som ho ešte raz počul. Tvoje bozky? Plné klamstva. Ale také, že by som ich prijal aj dnes. A znova by som ti veril.

Hovorila si príbehy a ja som ti prikyvoval ako blázon, čo nevidel, že ho trháš na kúsky. A ty si sa len usmievala. Bez výčitky. Bez hanby. Ako profesionálka. Ako niekto, kto už dávno necíti, len používa.

Miloval som lož. A to ma bolí viac než to, že si odišla. Lebo k tebe sa nedá vrátiť. Lebo nikdy naozaj neexistovala. Len herečka. Len scenár. Len kapitola, ktorá

sa skončila skôr, než som stihol zistiť, ako sa vôbec začala.

Prečo práve ty. Prečo práve vtedy, keď som veril, že som konečne našiel domov. Možno preto, že niektoré lži prídu vtedy, keď ich najviac potrebujeme. A my im dovolíme znieť ako pravda, lebo sa bojíme, že by sme nič iné nepočuli.

Ale už stačilo.Nie si moja. Nikdy si nebola. A možno ani nevieš, koho si zlomila. Lebo ty si bola len scéna. A ja som veril, že to bol film.

Sľubujem si jedno. Už nikdy nebudem veriť slovám, ktoré prichádzajú z príliš krásnych úst a prázdnych sŕdc.

Dovoľ mi zabudnúť

Láska moja... alebo už len tieň toho, čo bolo.Už dávno nie si moja. Naša láska sa rozpadla ako stará fotografia, ktorá sa časom roztriešti na prach. A predsa... ty sa stále vraciaš. Nie v skutočnosti, nie do môjho náručia, ale v snoch, v myšlienkach, v každej prebdenej noci.

Zavriem oči a si tam. Dívam sa na teba tak, ako kedysi. A na chvíľu si namýšľam, že všetko je stále rovnaké. Ale potom sa prebudím. A pochopím, že všetko, čo som cítil, už dávno patrí minulosti.

Tak mi, prosím, dovoľ na teba zabudnúť. Dovoľ mi vymazať každú spomienku, ktorá mi trhá srdce. Dovoľ mi pustiť všetko, čo už nemá význam.

Ale ty sa teraz vraciaš. Po mesiacoch, po rokoch, po tom, čo si odišla a nechala ma stáť v tme. Vraciaš sa s rovnakými slovami, s rovnakými prázdnymi sľubmi. Vraciaš sa so slzami v očiach, akoby to mohlo niečo zmeniť.

Ale nie, láska... teraz už nie.Kde si bola, keď som ťa potreboval. Keď som čakal, že sa vrátiš skôr, než bude neskoro. Keď som dúfal, že pochopíš, že ja som bol ten, kto ťa miloval najviac.

Teraz mi hovoríš, že si nevedela, že si nechcela, že si netušila, ako veľmi ma raníš. Ale ja už nechcem počúvať tie isté slová, ktoré mi raz zobrali všetko.

Dovoľ mi zabudnúť. Dovoľ mi konečne nežiť v spomienkach. Dovoľ mi nestrácať čas na niečom, čo sa už nikdy neposkladá späť.

Vieš... keby som mohol, ešte raz by som ťa miloval. Ešte raz by som ti dal všetko. Ešte raz by som sa snažil, až by mi nezostalo nič.Ale nie. Nie tentokrát.

Teraz som to ja, kto odchádza. Teraz som to ja, kto sa neotáča späť. Teraz som to ja, kto už viac neprosí.

A tak ťa prosím naposledy... dovoľ mi zabudnúť.

Keď už nemáš komu zavolať

Hej, priatelia moji, ale teraz úprimne. Kde ste boli, keď som nemal s kým vypiť. Kde ste boli, keď som sa snažil vstať, ale nebolo sa čoho chytiť. Kde ste boli, keď ma trápili noci, keď sa mi triasli ruky, keď som už nevládal.

Boli ste tam, keď sme sa smiali. Boli ste tam, keď sa pilo, keď sa tancovalo, keď sme nemali starosti. Boli ste tam, keď ste ma potrebovali, keď vám niečo chýbalo, keď bolo treba pomôcť, keď som mal niečo, čo ste chceli. Ale keď som ja potreboval vás, kde ste boli.

A ona. Tá, pre ktorú som dal všetko. Tá, čo hovorila, že ma nikdy neopustí. Tá, ktorá sľubovala, že nech sa stane čokoľvek, zostane pri mne.

Ona bola prvá, čo zmizla. A vy ste boli druhí. A tak tu teraz sedím sám.

Fľaša leží na stole, ale nevidím dôvod ju otvoriť. Hudba hrá niekde v diaľke, ale už ju nepočujem. Svet sa krúti ďalej, ľudia sa smejú, život beží. Len ja tu zostávam stáť ako tieň, ktorý už nikto nevidí.

Hej, priatelia, pozrite sa mi do očí a povedzte mi jedno. Keď vám raz všetko vezmú, keď ostanete na dne, keď príde deň, keď už nebudete mať komu zavolať...

Zostane pri vás aspoň niekto. Alebo pochopíte, ako ja dnes, že keď sa všetko rozpadne, človek sa rozpadne sám.

Lebo ja som sa rozpadol. A nikto sa ani nepozrel.

Milujem ťa, aj keď už nie si moja

Bola si moja. Nie podľa dokladov, nie pred svetom, nie v albumoch na sociálnych sieťach, ale podľa srdca. A to je niečo, čo mi nikto nikdy nezoberie. Nie ty, nie čas, ani nový muž, čo ťa drží za ruku tam, kde som kedysi chodil ja.

Možno ťa dnes miluje niekto lepší. Možno niekto, kto ťa nekráti, nekričí, neváha. Možno niekto, kto ťa naozaj drží pevne. Tak, ako som to mal robiť ja.

Ale aj tak ťa ešte stále volám tým tichým menom, ktoré nikto iný nepoznal. To, čo som si nechal len pre nás. To, ktoré som vyslovil len vtedy, keď si spala na mojej hrudi a ja som dúfal, že sa ráno nezobudíš vedľa nikoho iného.

Ľudia mi hovoria: „Zabudni. Je preč. Nevráti sa.“ A ja kývam. Ale moja duša nepočúva. Ona ťa stále nosí v každom tichu, v každej piesni, v každom vzduchu, čo mi ťa pripomenie, aj keď už by nemal.

Ty si bola ako šťastie. Nie isté, nie večné, ale krásne. Také, čo príde, zmení celý svet a potom odíde. A nechá po sebe ticho, ktoré už nikto neprehluší.

A áno, možno bola chyba, že som ti veril až príliš. Nie, že som ťa miloval, ale že som si myslel, že láska, ktorá cíti tak hlboko, musí trvať navždy.

Dnes už ťa nemám. A neprosím o návrat. Len dýcham spomienky. Nie smutné, nie nahnevané. Len tie, ktoré zabolia inak. Vždy trochu hlbšie, keď viem, že ťa už nikdy neobjímem tak, ako vtedy, keď si bola ešte moja.

A aj keď dnes patríš niekomu inému, moja láska sa ťa stále nevzdala. A nevzdá.

Milujem ťa. Nie preto, že by som mal, ale preto, že už neviem inak.A možno raz, ak nie tu, tak niekde inde, sa naše duše znova stretnú. A ja sa len usmejem a poviem ti potichu: „Celý čas som ťa miloval. Aj keď si už nebola moja.“

Bez teba len tieň

Často si kladiem otázku, čo by so mnou bolo, keby som ťa nemal. A úprimne ti poviem, neviem. Bez teba by som sa túlal prázdnymi večermi, hľadal by som teplo tam, kde ho nikdy nenájdem. Pil by som, aby som zapil smútok, a ráno by som sa budil ešte prázdnejší než predtým.

Ale ty si tu. A ja viem, že kvôli tebe sa môžem dívať na ráno inak. Môžem veriť, že ešte prídu dni, keď všetko bude

mať zmysel. Preto ťa prosím, príď. Príď kvôli nám dvom. Kvôli lepším ránam. Kvôli zajtrajškom, ktoré môžeme písať spolu. Chcem ti dať svoje srdce, bez výhrad, bez strachu. Toto má byť naša spoločná chvíľa. Naša spoločná láska. Tento rok. Táto doba.

Bez teba by som čakal na každú zoru vedľa cudzej tváre s vedomím, že nič z toho nie je skutočné. Nazývali by ma nešťastným človekom. A mali by pravdu. Lebo šťastie mám len vtedy, keď si tu ty.

A viem, že aj ty by si bezo mňa bola len polovicou. Lebo tá istá zora, ktorú ja v tebe vidím, svieti aj pre teba cez mňa.

Tak ti len chcem povedať jedno. Kým som tu ja, nikdy nebudeš sama. Každé ráno je naše. Každý nový deň začína tvojím menom v mojej mysli.

Si vo mne ako jed

Tma ma pohlcuje. Noc sa zamotáva do tvojich vlasov, hrajú sa s nimi vietor a spomienky, ktoré neviem umlčať. Si v každom dychu. Si v každom pohybe. Si v každej sekunde, ktorá ma ťahá späť do minulosti.

Srdce horí. Víno ho nedokáže uhasiť. Rovnako ako žiadna iná žena nedokáže vyplniť to miesto, kde si bola ty.

Kto ma zachráni, ak nie ty. Kto moju dušu vytiahne zo dna, na ktoré si ma stiahla.

Možno to bola láska. Možno niečo horšie. Možno niečo, čo sa už nikdy nebude dať vyliečiť.

Mohla by si mi povedať, aby som šiel ďalej. Mohla by si ma presvedčiť, že už na tebe nezáleží. Ale my to obaja vieme. Nikdy si ma nepustila.

Ešte stále ma prenasleduješ. Si v každej ulici, po ktorej kráčam. Si v každom kufri, ktorý zložím v cudzom meste. Si v každom bozku, ktorý dám inej, pretože cítim, že je prázdny.

Neexistuje pre mňa iná.Skúšal som ich nájsť. Skúšal som zabudnúť. Skúšal som nechať minulosť za sebou. Ale ty ma nechceš pustiť.

A tak stále nasledujem tvoje kroky. Stále čakám, že ťa niekde nájdem. Stále dúfam, že raz sa otočíš a povieš, že si nikdy neodišla.

Lebo ak nie ty, potom kto.Ak nie s tebou, potom s kým. Ak nie láska, potom čo.

Osud, ktorý ma priviedol k tebe, ale nie k nám

Niektorí ľudia si sú súdení, aby sa našli. Niektorí, aby sa milovali. A niektorí len preto, aby pochopili, aké je kruté byť blízko niekoho, kto ti nikdy nebude patriť.

Nemôžeš chytiť tieň. Nemôžeš udržať niečo, čo nikdy skutočne nebolo tvoje. A ja viem, že ty si bola vždy len tieňom v mojom živote. Blízko, ale nedosiahnuteľná. Nie preto, že by sme nechceli. Nie preto, že by sme sa nemilovali. Ale preto, že osud nás priviedol k sebe, ale nie k nám.

Koľkokrát sme stáli vedľa seba a medzi nami bola priepasť, ktorú nikto nevidel. Koľkokrát som mal chuť povedať ti „zostaň“, ale namiesto toho som sa len usmial, lebo som vedel, že by si aj tak odišla. Koľkokrát si sa na mňa pozrela tým pohľadom, v ktorom bolo všetko... a v sekunde si ho skryla, lebo si vedela, že by sme si ublížili.

Niektoré ruky sú stvorené, aby sa držali navždy. A niektoré len preto, aby sa na chvíľu dotkli a pochopili, aké bolestivé je pustiť.

Sme dve čiary v dlani. Blízko, takmer spojené, ale nikdy nie celkom. Sme dve hviezdy na oblohe. Z diaľky sa zdajú byť jednou, ale v skutočnosti ich delia svetelné roky.

A keď sa dnes v noci pozriem na oblohu, viem, že si tam niekde aj ty. Možno myslíš na mňa. Možno cítiš, čo píšem.

Ale nikdy to nevyslovíme. Nikdy to nedokončíme. Nikdy sa celkom nedotkneme.

Lebo tak to osud chcel. A ja ho za to nenávidím.

List zo sna

Dnes v noci si prišla ku mne. Neviem, či to bola spomienka, ilúzia alebo len sen, ktorý mi chcel pripomenúť, ako chutí šťastie.

Cítil som tvoje ruky, jemné ako vtedy. Počul som tvoj smiech, ten istý, ktorý kedysi napĺňal moje dni. Pritiahol som si ťa bližšie a pobozkal ťa. Rovnako ako kedysi, keď sme ešte verili, že nič na svete nás nemôže rozdeliť.

Ale ráno som sa zobudil. A ty si tam nebola.Len ticho v izbe. Len prázdne miesto vedľa mňa. Len bolesť, ktorú som si už myslel, že som pochoval.

Prečo ma stále prenasleduješ, aj keď si dávno odišla. Prečo si stále v mojich snoch. Prečo tvoje meno stále žije v mojom srdci, keď viem, že už nepatríme k sebe.

Možno sme milovali príliš silno. Možno niektoré lásky nemajú skončiť šťastne, ale musia v nás zostať navždy. Ako tajomstvo, ktoré nikomu nepovieme.

Viem, že aj ty si na mňa niekedy spomenieš. Že niekedy zavrieš oči a v tichu počuješ môj hlas. Že keď sa dotkneš svojich pier, na sekundu pocítiš tie moje.

Ale minulosť sa nevracia. A všetko, čo nám zostalo, je to, čo si nosíme v srdci.

Tak sa už len pýtam, budeš tú tajnú lásku chrániť tak ako ja.Budeš ju niesť so sebou bez slov, bez otázok, len ako tiché svetlo v duši, ktoré sa nikdy nezhasne.

Lebo ja viem jedno. Hoci sme sa stratili, nikdy na teba nezabudnem.

Zostaň, keď všetko ostatné odíde

Miluj ma tak, ako dnes. Aj keď mi pribudnú vrásky. Aj keď moje ruky zoslabnú. Aj keď kroky spomalia a hlas stíchne. Keď už nebudem ten muž, ktorého si poznala. Keď už v zrkadle nebude mladosť, len spomienky vyryté do tváre... aj vtedy zostaň.

Zostaň, keď sa na mňa svet vykašle. Keď tí, čo dnes volajú moje meno, ho raz zabudnú. Keď sa stanem len tieňom pri stole, čo zostane prázdny. Neodchádzaj. Ty vieš, kto som. Ty si videla moje srdce, keď patrilo len tebe. Keď ešte horelo.

Lebo ja budem stále ten istý. Aj keď sa zmení všetko. Aj keď mi telo zlyhá. Aj keď hlas zoslabne. Srdce zostane verné. Bude biť pre teba. Tak ako dnes. Tak ako vždy.

A raz, keď budeme sedieť oproti sebe so sivými vlasmi a pohľadom plným dní, ktoré nezmizli. Keď sa naše ruky znova stretnú a ja sa na teba usmejem... budeš vedieť. Budeš vedieť, že si bola moja prvá, moja posledná, moje všetko.

A keď sa ma spýtaš: „Miluješ ma ešte stále?“ poviem ti ticho, ale isto: „Viac ako kedykoľvek predtým.“

A budem to myslieť vážne.Navždy.

Bol som šťastný a ani som to nevedel

Pamätám si ťa. Nie len ako telo. Ale ako teplo, ktoré ostalo v izbe ešte hodiny po tom, čo si odišla. Ako hlas, čo mi znova a znova beží hlavou, aj keď sa svet tvári, že pokračuje. Ako ruky, ktoré sa nevedeli hnevať. Ako oči, ktoré mi ešte verili, aj keď už nemali dôvod.

Vtedy som si myslel, že mám čas. Že láska neodchádza len tak. Že ak niekoho držíš, neutečie ti. Až kým si mi nepovedala:Aj keby si ma raz zranil, nebudem ťa nenávidieť.

A ja som si myslel, že to je láska. Ale dnes viem, že to bola posledná nádej.

Možno som sa pošmykol. Možno som urobil chybu. Možno som bol s inou. Ale nič z toho nezmení fakt, že si bola všetko, čo som kedy nazval domovom.

Oni nevedia. Nepočuli ticho medzi nami. Nepoznajú to mlčanie, v ktorom si mi hovorila viac než celé romány. Nič nepochopili. Ani tí, čo sa pýtali, ani tí, čo súdili. Len ty si vedela... a aj tak si milovala.

A ja. Ja som veril, že šťastie je len slovo. Až kým si neprišla. A zrazu malo tvár. Tvoj smiech. Tvoje „ľúbim ťa“ v čase, keď som si ho ani nezaslúžil. Tvoj pokoj... keď som bol búrka.

Zlyhal som. Nie preto, že by som nechcel. Ale preto, že som nevedel, ako sa bojuje za niečo, čo som si myslel, že tu bude navždy.

A dnes. Dnes už viem, že navždy nie je istota. Je to dar. A ja som ho pustil z rúk.

Miloval som ťa. A aj keby som mal zabudnúť všetko, čo sa vtedy stalo, toto nezabudnem nikdy.

Lebo keď si bola moja... to bolo prvýkrát, čo som veril, že aj ja si zaslúžim byť šťastný.A odvtedy. Len dýcham. Ale nežijem.

Otázky, na ktoré si neodpovedala

Povedz mi úprimne... videla si už niekedy horu, na ktorej nepočuť spev slávika. To ticho by kričalo, presne tak, ako teraz kričí medzi nami. Videla si niekedy dvoch ľudí, ktorí stoja vedľa seba, ale medzi nimi niet lásky. Ja áno. Každé ráno, keď sa zobudím a uvedomím si, že aj keď ťa mám, zároveň ťa strácam.

Prečo len my dvaja. Prečo práve my musíme žiť takto. Dva dni sa hádame, kričíme na seba, hovoríme slová, ktoré už nejde vziať späť. A potom tri dni mlčíme, hladíme si rany, ticho sa snažíme pochopiť jeden druhého. A potom sa znova zmierime. A potom znova padneme do tej istej priepasti.

Povedz mi... videla si už mesiac, ktorý by žiaril bez svojej hviezdy. Môže včela preletieť ponad pole a nepristáť na kvete. Môže svitnúť ráno bez slnka. Prečo práve my musíme byť výnimkou zo všetkého, čo by malo byť krásne a prirodzené. Prečo sa naša láska stále potkýna o prah ticha a nedorozumení.

Možno si už dávno cítila, že šťastie medzi nami kráča po tenkom lane. Možno si to vedela, ale bála sa povedať. A možno ja som ten, kto nechcel počuť.

Ale keď sa dnes pozriem na nás, vidím dvoch ľudí, ktorí sa držia za ruky, ale srdcom sú už ďaleko. Vidím dvoch, ktorí by mali byť spojení, a predsa sa stále pýtajú: „Prečo to nejde."

Láska by mala byť jednoduchá. Ale medzi nami už nie je. Je to boj. Každý deň, každá noc.

A ja sa pýtam, koľko ešte zvládneme. Ale odpoveď nepoznám. A bojím sa, že ani ty.

Pohár na minulosť

Kde sú tvoje ruky, keď noci nedokážu skončiť a rána len predlžujú samotu. Kde sú tvoje pery, keď moje ticho kričí tvoje meno a odpoveď neprichádza. Kde si teraz, keď ma pálí túžba po niečom, čo už dávno stratilo teplo.

Sedím tu s pohárom vína, ale nič nezahasí ten smäd, ktorý vo mne horí. Nie je to smäd po nápoji. Je to prázdnota po tvojom smiechu, po pohľade, ktorý kedysi naplnil miestnosť. Po tichých nociach, keď si bola pri mne a svet sa nezdal taký prázdny.

Aj piesne, čo kedysi zneli ako sľub, dnes hrajú inak. Každý tón je výčitkou. Každý refrén len pripomienkou toho, čo už neexistuje. Aj vietor nesie chlad, aký som predtým necítil. Všetko je iné, odkedy si odišla.

Pamätáš tie noci, keď sme sa smiali bez dôvodu, keď sme verili v sny, ktoré mali patriť nám. Hovorila si, že niektoré lásky nikdy nezmiznú. Možno si tomu verila. Možno sme tomu verili obaja.

A teraz. Ja som tu. Sám. A ty.Si ešte niekde so mnou, aspoň v myšlienkach. Spomenieš si na mňa, keď zas počuješ našu pieseň. Keď vietor vonia po daždi. Alebo som už len kapitola, ktorú si prečítala a zavrela.

Nepotrebujem odpoveď. Možno by bolela viac než ticho, v ktorom teraz žijem.

A tak len dvíham pohár. Nie na budúcnosť. Ale na to, čo už nikdy nebude.A znova sa pýtam... kde si teraz.

Nevolaj moje meno, keď už neexistujem

Volal som ťa. Ale neprišla si. A teraz už nemusíš.

Vieš, čo je najhoršie na láske. Nie keď ju stratíš. Nie keď ťa opustí. Ale keď ju máš pred sebou, čistú, úprimnú, natiahnutú k tebe ako záchranné lano... a ty ju nemôžeš uchopiť. Keď niekto verí, že ťa môže zachrániť, a ty vieš, že už nie je čo zachraňovať.

Vidím, že ma chceš milovať. Cítim to v spôsobe, akým sa ma dotýkaš, hoci si myslíš, že sa bránim. Počujem to v tvojom hlase, keď šepkáš moje meno, akoby si mohla vrátiť dušu do môjho tela. Ale ja už nežijem. Nie tak, ako by si si priala.

Môžem sa na teba usmiať. Môžem predstierať, že som tu. Že patrím k tomuto svetu, k tomuto mestu, k tomuto príbehu. Môžem s tebou prebdieť noc a tváriť sa, že ráno nebude bolieť. Ale nikdy nebudem tvoj. Nikdy nebudem ničím.

Nevolaj moje meno, keď už neexistujem. Nehľadaj vo mne domov, keď som už dávno bez strechy nad hlavou. Nesnaž sa ma pridržať, keď ja už dávno padám.

Nezaslúžiš si to. Nezaslúžiš si čakať na niekoho, kto sa nikdy nevráti. Nezaslúžiš si muža, ktorý sa stráca v nociach len preto, aby ráno mohol klamať, že je v poriadku. Nezaslúžiš si niekoho, kto každým dychom dýcha meno ženy, ktorá už dávno odišla.

A preto ťa prosím, odíď. Teraz. Kým ešte máš kam ísť. Kým si ešte celá. Kým ešte veríš, že láska môže byť viac než len tieň niečoho, čo nikdy nebolo tvoje.

Ja zostanem tu. V tme. V tichu. V ničote, ktorú som si vybral.

Keby si tu bola

Vieš... niekedy si hovorím, ako by to vyzeralo, keby si tu bola. Nie s výčitkami. Nie s otázkami. Len tak, potichu.

Aby som sa mohol otočiť, pozrieť ti do očí a bez slov ti dať najavo, čo ma ťaží.

Lebo s tebou by bol život ľahší. Nie preto, že by zmizla bolesť, ale preto, že by som ju mal s kým niesť. Bez teba je to len dlhé, tiché trestanie. Nie rana, čo kričí, ale rana, čo sa nehojí.

Keby si tu bola, položil by som hlavu do tvojho lona. Ty by si ma pohladila a svet by sa na chvíľu zastavil. Možno by sa nič nezmenilo. Ale aspoň by som veril, že ešte stále existuje nádej.

Predstavujem si, ako ma oslovíš tým tichým hlasom. Ako sa znovu zasmeješ. A ja by som na chvíľu zabudol, kde končí realita a začína spomienka. Chcel by som len jediný večer. Nie preto, aby sme niečo vyriešili. Len aby som mohol zasa cítiť tvoju prítomnosť. Tvoje teplo. Tvoju blízkosť, ktorá vždy vedela zaceliť aj to, čo som si myslel, že zostane navždy rozbité.

Keby si tu bola. Ešte raz. Aj len na chvíľu.Nepotreboval by som slová. Všetko by som ti povedal pohľadom. Lebo na jazyk mi už nič nevychádza. A srdce... to kričí len tichom.

Chýbaš mi. Každým jedným dychom.

Život ma učí žiť bez teba

Život mi priniesol bolesť. Takú, akú som si nikdy nevedel predstaviť. Nevedel som, že sa dá dýchať s prázdnym srdcom. Nevedel som, že sa dá žiť, aj keď sa všetko v tebe dávno rozpadlo. Ale ja žijem. Lebo musím.

Odišla si. Vybrala si si iného. A ja som zostal sám. So synom, ktorý sa na teba pýta. Každé ráno mu chystám desiatu, balím tašku do školy, hladím ho po vlasoch. Ale nikdy mu nedokážem dať odpoveď na tú najťažšiu otázku.

Kde je mama.

Mlčím. Lebo čo mu mám povedať. Že láska nie je večná. Že aj keď dáš niekomu všetko, môže sa rozhodnúť, že to nestačí. Že niekedy jeden miluje viac, zatiaľ čo druhý odchádza bez toho, aby sa obzrel.

Snažím sa ho chrániť. Snažím sa mu dať všetko. Ale nemôžem mu dať matku. Nemôžem mu vynahradiť tvoje ruky, tvoj hlas, tvoj smiech.

A viem, čo by mi povedali iní. Že mám ísť ďalej. Že si mám nájsť inú ženu. Že syn potrebuje matku. Ale ako môžem milovať inú, keď moje srdce zamrzlo v tom dni, keď si zatvorila dvere. Ako môžem bozkať niekoho iného, keď na mojich perách stále horí tvoja chuť.

Nedokážem to. Nedokážem jej dať tvoje miesto.

A tak zostávam tu. Medzi štyrmi stenami. S chlapcom, ktorého srdce bolí rovnako ako moje. Každé ráno ho posielam do školy. Každú noc sedím pri jeho posteli a pozerám sa, ako spí. A každý večer cítim tú istú prázdnotu.

Lebo matka chýba.

Roky prešli. Mladosti už niet. Sny zmizli. Syn vyrástol. Stal sa mužom. A dnes sa žení. Dnes začína svoj vlastný život. Vlastnú rodinu. A ja... ja mu pripravujem svadbu. S úsmevom na perách. A dierou v hrudi.

A vieš, čo je na tom najhoršie. Že hoci si ma opustila. Hoci si ma nechala trpieť v tejto samote. Hoci som preklínal každú noc, v ktorej som spal sám... stále čakám, že vojdeš dverami. Že sa objavíš. Že prídeš na jeho svadbu. Aspoň na chvíľu. Aspoň ako tieň. Aspoň ako spomienka.

Tak prosím. Príď.Aspoň raz. Aspoň naposledy.Aspoň aby videl, že si tu bola.Aspoň aby vedel, že si ho niekedy milovala.

A potom môžeš odísť znova.Lebo ja už bez teba žiť viem.Naučil ma to život.

Ale on. On si zaslúži vidieť svoju matku. V jeho veľký deň.

Mlčanie medzi nádychmi

Ak sa raz naše cesty opäť pretnú, prosím, nezastav sa. Nevrav nič. Ani „ahoj“, ani „ako sa máš“. Len prejdi okolo mňa ako okolo tieňa, ktorý si nevšimneš. A ja ti to vrátim. Bez pohľadu, bez spomienky. Aspoň naoko.

Lebo vo vnútri... tam sa mi všetko zrúti. Všetko, čo som tak opatrne uložil do ticha. Do vety „už ma to nezraňuje“. Do úsmevu, ktorý maskuje praskliny.

Neozvem sa ti. Nie preto, že by som tebou pohŕdal. Ale preto, že ťa stále nosím v sebe. A to je tá pasca.

To „my“, ktoré sme boli, sa rozpadlo bez rozlúčky. Bez poslednej kapitoly. Ako kniha, čo padne zo stola a zostane otvorená na strane, ktorú nikto nečíta. Zostal iba zmätok. Bez vysvetlenia.

Ty si sa naučila kráčať ďalej. A ja som sa naučil, ako predstierať, že to viem tiež. Ale každá tvár mi ťa pripomína. Každý pohľad ťa hľadá. Každá melódia ti dáva meno, ktoré si už netrúfam vysloviť.

Ak ťa teda ešte raz stretnem, nezistíš, že mi na chvíľu zastalo srdce. Ani že by som ťa najradšej objal. A potom pustil. Navždy.

Neviem, či ti ešte dokážem veriť. A možno to už ani nechcem. Lebo veriť by znamenalo otvoriť starú jazvu, ktorá už mala byť zabudnutá.

Niektoré rany sa nehoja ihlou. Tie len zakryješ vetrovkou a dúfaš, že sa nikto nebude pýtať.

Stratená láska

Toto je náš príbeh. Príbeh, ktorý som si kedysi predstavoval inak. Príbeh, ktorý sa mal skončiť šťastne. Možno na pobreží mora niekde na juhu, kde by vietor rozfukoval tvoje vlasy a ja by som ti šepkal, že ťa nikdy neopustím.

Ale život napísal iný scenár. A ja som teraz len spomienka v tvojej minulosti.

Stále mám tvoje listy. Sú staré, zažltnuté. Slová na nich pomaly blednú, ale ja ich čítam znova a znova, akoby som sa bál, že jedného dňa zmiznú úplne. Stále mám naše fotografie. Usmievame sa na nich. Šťastní. Plní plánov, ktoré sa nikdy nesplnili.

Hovoria, že čas zahojí všetko. Ale niektoré rany nezmiznú. Len sa s nimi naučíme žiť. A ja som sa naučil. Naučil som sa žiť s prázdnotou, ktorú si po sebe zanechala. Naučil som sa predstierať, že ma netrápi, keď ťa náhodou stretnem na ulici.

Vidím ťa, keď prechádzaš mestom držiac za ruku svojho syna. A ja tam len stojím. Sledujem ťa a premýšľam, aké

by to bolo, keby sa veci skončili inak. Keby si si nevybrala jeho. Keby sme šli spolu tam, kam sme vždy chceli.

Si stále krásna. Stále sa usmievaš tým istým úsmevom, ktorý ma kedysi privádzal do šialenstva. Ale už nepatrí mne. Teraz patrí inému mužovi.

A ja. Ja žijem život bez života.

Niekedy sa pýtam, prečo som sa nikdy nepokúsil zabudnúť. Prečo som nevyhodil tie listy. Nespálil tie fotografie. Nevymazal všetko, čo mi ťa pripomína. Možno preto, že keby som to urobil, mal by som pocit, že som ťa pochoval. A na to som nikdy nemal silu.

Toto je náš príbeh. Ale už len na papieri.

Ak sa raz vrátiš

Láska moja,

pamätám si ten deň, keď si vstúpila do môjho života. Jar sa len prebúdzala, zem voňala čerstvým dažďom a kvety sa prvýkrát rozvíjali k slnku. Ale nič z toho nebolo také krásne ako ty.

Od tej chvíle bolo všetko iné. Tvoje oči sa stali miestom, kam som chcel patriť. Tvoj hlas bol jediná pieseň, ktorú

som chcel počúvať. Tvoje ruky boli jediný prístav, kde som mohol nájsť pokoj.

Dal som ti všetko. Každé ráno som ťa vítal úsmevom. Každý večer som si prial, aby noc nikdy neskončila, len aby som mohol byť ešte chvíľu pri tebe. Nosil som ti kvety, ale žiadne neboli také nádherné ako láska, ktorú som ti chcel dať.

A potom si odišla. Prišlo leto a s ním náhle ticho medzi nami. Prišiel posledný dotyk. Posledný pohľad. Posledné slová, ktoré pálili viac než oheň. Zbohom.

Nikdy som sa nepýtal, prečo. Možno som sa bál odpovede. Možno som vedel, že niektoré veci sa pochopiť nedajú. Ale čo som nevedel, bolo, ako bez teba dýchať.

Roky plynú, ale nič sa nemení. Sedávam sám a čakám, že sa objavíš. V myšlienkach ťa stále vidím takú, aká si bola v ten prvý deň. A v srdci viem, že aj keby prešli ďalšie roky, nič ťa nikdy nenahradí.

Hovoria, že si šťastná. Hovoria, že niekde ďaleko si našla nový domov, novú náruč, nový život. Ale ja viem. Viem, že keď v noci zavrieš oči, tvoje srdce ťa klame rovnako ako moje. Viem, že aj ty sa občas pristihneš pri myšlienke, či sme sa naozaj mali stratiť.

A tak ťa prosím, ak ešte cítiš čo i len zlomok tej lásky, ktorú sme mali, vráť sa.Vráť sa skôr, než čas vezme poslednú šancu. Vráť sa, nech sa naše prsty znova

prepletú. Vráť sa, nech posledné „zbohom“ nahradí prvé „zostaň“.

Ja neodchádzam. Ja neprestávam veriť. Ja neprestávam milovať.

A ak sa raz rozhodneš vrátiť, moje srdce tu bude. Čaká.

Nehľadaj ma v mojom vlastnom pekle

Vieš, čo je najhoršie na živote. Keď ti niekto ponúka lásku, ale ty ju nemôžeš prijať. Keď ti niekto dáva ruky, v ktorých by si mohol nájsť pokoj, ale ty sa pred nimi uhýbaš, pretože tvoje srdce ešte stále zviera tie, ktoré ho už dávno pustili.

Vidím, že ma miluješ. Vidím to v tvojich očiach, v spôsobe, akým sa na mňa pozeráš, keď si myslíš, že to nevidím. Počujem to v tvojom hlase, keď ma voláš po mene, akoby si ma mohla priviesť späť k životu.

Ale ja som už dávno stratený.

Môžem sa na teba usmiať. Môžem sa s tebou rozprávať. Môžem s tebou tráviť noc a predstierať, že sa mi ráno nebude trhať duša na kusy.Ale nikdy nebudem tvoj.

Nehľadaj ma v mojom vlastnom pekle. Nečakaj, že v mojich rukách nájdeš domov. Nečakaj, že sa v mojom srdci raz uvoľní miesto. Lebo ono je plné prázdnoty, ktorú už nikto nikdy nezaplní.

Nezaslúžiš si takýto život. Nezaslúžiš si muža, ktorý pije, aby zabudol. Nezaslúžiš si niekoho, kto každé ráno vstáva s myšlienkou na inú ženu. Nezaslúžiš si čakať na niekoho, kto sa už nikdy nevráti, pretože jeho duša už odišla za ňou.

A preto ťa prosím, odíď, kým je ešte čas. Nájdi si inú lásku. Iné nebo. Inú cestu, ktorá ťa nebude viesť ku mne.

Lebo ja budem žiť tak, ako mi bolo súdené. V tichu. V tieňoch. V spomienkach, ktoré ma nikdy neopustia.

Povedal som choď, ale dúfal som, že zostaneš

Nepotrebujem tvoje rozprávky. Nie po tom všetkom, čo si zo mňa vzala a nechala prázdne. Už nechcem vysvetlenia ani slová, čo znejú pekne len do momentu, keď si otočíš hlavu.

Široké sú cesty.Choď.

Hovorím to pevne. Ale hlas sa mi trasie. Lebo aj keď je to hotové, stále to bolí.

Slová máš sladké ako med, ale tvoje pery sú ľadové. Už poznám ten kontrast až príliš dobre. A viem, čo príde potom. Ticho. Odvrátený pohľad. Cudzí záujem. Už to nechcem cítiť znova. A predsa... som tu. Ešte stále.

Vravela si, že som jediný. Ale tvoje oči to hovorili iným. Vravela si, že ma ľúbiš, a pritom si mi pomaly trhala dušu. Nie výkrikom, ale mlčaním. Nezáujmom. Prázdnotou.

Miloval som ťa tak, ako sa miluje len raz. A možno práve preto si vedela presne, kde a ako udierať.

Niektoré ženy neodídu jedného dňa. Odchádzajú po milimetroch. Odchádzajú pohľadmi. Sekundami ticha. A potom už len raz nezostanú na druhej strane postele. A ty pochopíš, že je koniec. Bez toho, aby padlo jediné slovo.

Dnes hovorím choď. Ale vo mne kričí hlas, ktorý prosí... zostaň ešte. Zostaň ešte aspoň na chvíľu. Možno to ešte vieme napraviť. Možno to ešte nie je úplne mŕtve. Možno...

Lenže ja už nemôžem. Nie po tom všetkom. Nemôžem držať pohromade niečo, čo si ty už dávno pochovala.

Tak choď.A prosím, už sa nevracaj.

Lebo ak sa otočíš... nebudeš vedieť, či ťa mám pustiť, alebo ťa ešte raz milovať.Napriek všetkému.

Ty si moja jediná istota

Neviem, čím som si ťa zaslúžil. A možno som si ťa nikdy nezaslúžil. Možno som bol vždy len blúdiaci človek, ktorý sa bojí ukotviť. Bojí sa pokoja. Bojí sa vlastného šťastia. A napriek tomu si tu. Stále. Pri mne.

Koľkokrát som odišiel. Koľkokrát som sa stratil v noci, ktorá nepozná cestu späť. Koľkokrát som sa vracal s pohľadom sklopeným k zemi, pretože som vedel, že som opäť sklamal. A koľkokrát si mi aj tak otvorila dvere, akoby si vedela, že bez teba som nič.

Svet ma volá. Cesty ma lákajú. More mi šepká o slobode. A predsa, nech sa stratím akokoľvek ďaleko, vždy sa vraciam tam, kde si ty. Lebo si moja jediná istota.

Nikto iný by nečakal. Nikto iný by neodpustil. Nikto iný by nedržal moje ruky, keď som sa sám seba pýtal, či ešte vôbec mám právo na lásku. A ty si len ticho pohladila moje vlasy a povedala, že áno.

Každý hriech ma raz dostihne. Každá moja slabosť sa mi vráti. Každý môj krok ďaleko od teba nesie svoju cenu. Ale ak viem, že na konci všetkého ma čakajú tvoje oči, potom ešte stále verím, že ma život úplne nezlomil.

Viem, že si pre mňa urobila viac, než som si kedy zaslúžil. Viem, že si dala viac, než si dostala. A možno sa raz naučím byť mužom, ktorý ti dá všetko, čo si vždy chcela.

Ale kým sa tak stane, viem len jedno. Že ťa potrebujem. Že bez teba nie som ničím.

Nech sa všetko zastaví

Dnes v noci nikam nejdem. Sadám si sem, do tieňa dymu a spomienok, a čakám. Čakám na ráno, ktoré neprinesie úľavu. Čakám na poslednú kvapku vína, ktorá ma nevykúpi. Čakám na zázrak, ktorý nepríde.

Nech sa všetko zastaví.Nech sa uzavrú všetky ulice, nech zhasnú všetky svetlá. Nech sa vypnú všetky piesne, nech už nikto nehrá. Nech sa zatvoria všetky dvere, nech sa zamknú všetky poháre. Na tak dlho, ako to bude potrebné.

Nech sa svet prestane točiť. Nech prestane plynúť čas. Nech sa zastaví všetko, čo ma núti žiť ďalej bez teba. Nech sa dni premenia na prázdne hodiny a hodiny na nekonečné noci, v ktorých ticho kričí hlasnejšie než akákoľvek hudba.

A ak ma osud nechce vypočuť, nech sa aspoň zastaví moje srdce. Aspoň na chvíľu. Aspoň dovtedy, kým neotvoríš tie dvere, kým sa nevrátiš a nepovieš mi, že som ešte stále niekto, koho chceš držať za ruku.

Neutekám pred bolesťou. Ja v nej zostávam. Dovolím jej, aby ma požierala zvnútra, aby ma lámala, aby ma obrala o všetko, čo ešte zostalo. A možno raz, keď už nezostane nič, príde zabudnutie.

Ale dovtedy... nech sa všetko zastaví. Nech sa svet ponorí do ticha. Nech sa nedvíhajú poháre. Nech sa neveselia ľudia. Nech sa nikto nesmeje.

Lebo môj svet už dávno prestal existovať.

Keď sa noc klame a ráno trestá

Moja láska. Môj sen. Môj nekonečný príbeh.

Odkedy ťa niet, nepoznám rozdiel medzi dňom a nocou. Nedokážem bdieť, nedokážem spať. Len prežívam v prázdnote, ktorú si po sebe zanechala.

Každý večer zatváram oči s nádejou, že ťa tam opäť nájdem. Každé ráno ich otváram s pocitom, že ťa opäť strácam.

A tak sa to opakuje. Deň za dňom. Noc za nocou.

Niekedy sa presviedčam, že som sa s tým zmieril. Že si minulosť, ktorá patrí tam, kde spia všetky spomienky. Ale potom príde noc a znova mi klame. Ukáže mi ťa tak, ako

kedysi. Dovolí mi cítiť ťa, vidieť ťa, dotknúť sa ťa. Aspoň na chvíľu.

A ja jej uverím. Vždy jej uverím.

V sne si stále moja. V sne sa na mňa pozeráš tými istými očami. V sne ma držíš za ruku a svet je taký, aký mal byť.

Ale potom prichádza ráno. A s ním chladná pravda.Ty tu nie si. Nečakáš ma. Nepatríme si.

Ráno mi vždy ukáže, že všetko, čo som cítil v spánku, bolo len ilúziou. A práve vtedy to bolí najviac. Lebo viem, že večer si ťa budem znovu hľadať. Že si ťa znova vpustím do srdca, aby si mi ráno znova unikla.

Toto nie je život. Toto je nekonečný kolobeh lúčení.

Ale čo mám robiť, keď je noc jediným miestom, kde ešte existujeme.

Ešte stále čakám

Nikto ma nepripravil na to, že ťa znovu uvidím. Ani na to, čo to so mnou spraví, keď sa vrátiš tak nečakane, tak pokojne, akoby sa nič nestalo. Stála si tam ako spomienka, čo sa odmietla zabudnúť. Ten istý úsmev. Tie

isté oči. Ruky vystreté dopredu, akoby čas neexistoval. A ja... ja som sa nedokázal nadýchnuť.

Mysleli sme si, že to už prešlo. Že láska pominula. Ale ona sa len ukryla niekam hlboko. Do zásuvky, kde ležia nepísané listy, správy, čo sme nikdy neposlali, a slová, ktoré sme si nedovolili povedať. A teraz... teraz je to všetko späť. V jednej sekunde. V jednom pohľade.

Moja duša začala kričať. Nie nahlas. Vo vnútri. Ticho. Ale tak nahlas, že som ju cítil v celom tele. Kričala: poď, ešte stále ťa milujem. A moje srdce? To nemuselo nič hovoriť. Tep sa mi rozbehol presne ako kedysi, keď som ťa prvýkrát videl prichádzať a vedel som, že sa mi rúca svet aj všetko v ňom. A že za to stojíš.

Bez teba som bol celý čas len polovica. Ako ráno bez slnka. Ako pieseň bez refrénu. Všetko bežalo, ale nič sa nehýbalo. Život išiel ďalej, ale ja som v ňom len stál. Prešli roky a ja si stále pamätám, kde máš jazvu na zápästí. Ako sa hneváš, keď ti niekto skáče do reči. Ako ticho dokážeš milovať, keď nikto nepozerá. A stále viem, že bez teba som ticho, aj keď hovorím.

Možno to bola hádka. Možno len pýcha. Možno sme obaja nevedeli, ako sa drží to, čo sa nechce rozpadnúť. Ale to, čo medzi nami bolo... to nebolo slabé. To bolo z dotykov. Z pohľadov. Zo spoločného mlčania. Z lásky, čo vedela aj bolieť, aj liečiť.

Tak ak sa chceš vrátiť, neprines výhovorky. Nežiadaj odpustenie. Nevracaj sa so slovami. Len príď. A povedz, že aj ty ešte čakáš.

Lebo ja som sa nikdy nepohol. Len som o tebe prestal hovoriť.

Pre mňa si bola všetko a ja pre teba nič

Vieš... stále sa pýtam, máš vôbec srdce. Vieš, čo znamená bolesť, keď niekto položí pred teba svoje srdce a ty ho rozšliapeš, akoby bolo nič.

Moja duša je unavená, polámaná. Ty si vedela, čo pre mňa znamenáš. Vedela si, čo všetko som ti dal. A predsa si sa otočila chrbtom. Ako žena bez duše, čo berie, ale nevie cítiť.

Najviac bolí, keď vidím šťastných ľudí. Keď vidím páry, čo sa držia za ruky, čo sa smejú... a ja sa pýtam, prečo sme my nemohli byť takí. Prečo si si zobrala moju lásku a odhodila ju, akoby nestála za nič.

Zlomený človek sa ťažko stavia na nohy, ale ja kráčam ďalej. Bez teba. Hoci každý krok bolí.

Kde si teraz. Komu sa smeješ. Koho srdce klameš tak, ako si klamala to moje. Má ten druhý šťastie... alebo ho čaká tá istá prázdnota.

Dúfam len, že pre niekoho nájdeš to, čo si nikdy nemala pre mňa. Aspoň kúsoček duše. Aspoň kvapku úprimnosti.

A ja... ja blúdim svetom. Hľadám liek na srdce, ktoré si zlomila. Hľadám niekoho, kto mi ukáže, že láska nie je len bolesť.

Ale aj keď si poviem „zabudni"... stále si tu. Stále sa vraciaš v noci, keď zavriem oči. A ráno sa prebúdzam unavený, s otázkou, ktorá sa nikdy nestratí: prečo.

Všetko, čo som mal, som ti dal. A pre teba... to bolo nič. Ale pre mňa to bolo všetko.

Zbohom, aj keď ťa stále nosím v srdci, ktoré si rozbila.

Zradila si muža, čo ti veril viac než sebe

Nepovedala si mi, že to spravíš. Nevarovala si. Len si sa usmievala. Bozkávala ma tak, že som sa v tom úsmeve strácal. Zabudol som dýchať, keď si sa ma dotkla. A myslel som si: toto je ono. Toto je žena, ktorá ma nebude chcieť meniť. Lebo ma už takto miluje. Takého, aký som.

Dal som ti všetko. Nie darčeky. Nie kvety. Dal som ti seba. Otvoril som sa, ako sa muž otvára len raz. A ty si si to vzala. Bez váhania. Bez rešpektu.

A potom. Potom si sa smiala. Nie z lásky. Z moci. Z toho, ako ľahko sa dá zničiť niekto, kto ti veril viac než sebe.

Zradila si ma nie vtedy, keď si odišla. Ale vtedy, keď si zostala. A pritom si už dávno patrila niekomu inému. Zradila si ma rukami, ktoré ma hladili. A srdcom, ktoré klamalo.

Ako ti mám odpustiť. Ako sa mám pozrieť do očí žene, ktorá zo mňa urobila cudzinca v mojom vlastnom príbehu. Ktorá si vzala všetko. A potom nechala len... nič.

Nepýtaj sa, prečo mlčím. Niet čo povedať. Keď si rozbila každé slovo na prach.

Zničila si muža, ktorý ťa mal za celý svoj svet. Nie preto, že si nevedela milovať. Ale preto, že si vedela presne, ako ublížiť.

Možno raz príde deň, keď ťa už nebudem nenávidieť. Možno.Ale odpustiť... nie. Nie preto, že by som nechcel. Ale preto, že po tej zrade už z môjho srdca nezostalo nič.

Voniaš aj keď tu nie si

Ešte stále ju mám v sebe. Nie ako spomienku, ktorú si môžeš vybrať, kedy chceš, a odložiť späť. Ale ako súčasť. Kúsok môjho vnútra, čo sa nedá vyrezať. Nedá sa vytiahnuť. Ani zabudnúť. Ani umlčať. Ani keby som chcel.

Čierne vlasy. Dlhé ako jej ticho, keď sa hnevala. A hlboké pohľady, ktoré vedeli povedať viac než slová. A keď ma milovala, tak celý svet zmĺkol.

Dodnes ma zlomí jedna veta. Jedna vôňa. Jeden náhodný vietor. Lebo niektoré príbehy neskončia. Niektoré len prestanú pokračovať. A ty sa s tým musíš naučiť žiť. Bez bodky.

Kde je teraz. Kde je žena môjho života. Pýta sa moje vnútro vždy, keď je ticho príliš hlasné. Dotýka sa ma ešte niekedy v spomienkach. Je tam niekde moment, keď zaspáva a moja tvár sa jej mihne v hlave. Zastaví sa jej srdce na sekundu, keď niekde začuje niečo, čo sme boli my.

Kvôli nej by sa oplatilo všetko. Aj žiť. Aj zomrieť. Taká láska sa nedeje dvakrát. A preto bolí tak čisto. Bez hnevu. Bez výčitky. Len tým, že bola.

V mojej duši ešte stále dýcha. Nie ako sen. Ale ako niečo, čo je medzi nádychom a výdychom. Niečo, čo je tam. Aj keď by už nemalo byť.

A keď si večer ľahnem a moja ruka automaticky siahne na vankúš vedľa seba, na chvíľu si nahováram, že tam je. Lebo tá vôňa je stále tam.

Nie parfum. Nie mydlo. Niečo jemné. Neopísateľné. Proste ona.

A ja tú vôňu hľadám všade. V uliciach. V snoch. V iných. Ale nikdy ju už nenájdem tak čistú, ako bola pri nej.

Horím,
keď prídeš a mrznem, keď odídeš

Niekedy si anjel. S úsmevom, čo zlomí všetko vo mne a zároveň to opraví. So slovami, ktoré liečia skôr, než stihnem priznať, že som zlomený. Niekedy si všetko. Všetko, o čom som sníval, keď som ešte veril v pokoj.

A potom prídeš ako búrka. Ako hnev v tvojich očiach. Ako mlčanie, čo kričí. Ako noc, v ktorej nezhasneš len svetlo... ale aj nádej. Zoberieš všetko, čo si dala. A necháš ma tam. Znova.

Si med aj jed. Si objatie aj rana. Si teplo aj ľad. A ja... ja som ten blázon, čo ťa čaká. Napriek všetkému. Dobrovoľne.

Nevieš, čo chceš. A ja som tu vždy, keď sa rozhodneš vrátiť. Nie preto, že by som nemal hrdosť. Ale preto, že každý tvoj dotyk vonia ako domov. Aj keď páli. Aj keď z neho odchádzaš bez slova.

Nedá sa bez teba. A nedá sa ani s tebou. Bez teba som prázdny. S tebou som stratený. A aj tak... každý večer čakám. Na správu. Na ticho. Na tvoje chaosom zabalené „ľúbim ťa“. Na niečo, čo nazývaš láskou. Aj keď to bolí viac než samota.

Nie si zlá. Len si žena, čo nevie, kde chce patriť. A ja som ten muž, čo stále dúfa, že raz povieš... chcem patriť tebe.

Ale zatiaľ.Zatiaľ len prežívam medzi „zostaň“ a „zbohom“.A ani jedno z toho ma neoslobodí.

Len drží. V ohni.Ale aj v mraze.

Nebudem už viac tvoja hračka

Neobviňuj mňa. Nie som ten, kto zničil to, čo sme mali. Krivdu si si spôsobila sama. Naša láska nemohla trvať dlho, lebo tvoje slová a tvoje skutky nikdy nešli ruka v ruke. Hovorila si jedno, robila iné. A ja som ťa dlhé dni a noci len slepo nasledoval, dúfal a čakal.

Dnes už mám dosť. Dosť klamstiev, pretvárok a tvojich hier. Nepýtaj sa ma, prečo už neodpúšťam. Pretože odpustenia už niet. Dnes je koniec. Koniec všetkého, čo nás spájalo.

Vedel som, že to nebude trvať večne. V srdci som cítil, že láska, ktorá nevracia rovnakú úprimnosť, sa rozpadne. A aj keď to bolí, aj keď duša kričí, musím povedať: zbohom.

Už nechcem počúvať rozprávky. Už nechcem žiť v ilúzii, že raz to bude inak. Bola si mojou. Kedysi. Ale dnes si už len súčasťou mojej minulosti. Spomienkou, ktorú nechcem mať na očiach. Len tichou kapitolou, ktorú som zatvoril.

A hlavne... nechcem byť už nikdy tvojou hračkou.

Želám ti všetko dobré. Ale bez nás.

Bojím sa zajtrajška

Sedím v tichu a rozmýšľam. Miluješ ma dnes. Cítim to v tvojom pohľade, v teplých rukách, ktoré sa ma ešte dotýkajú s nežnosťou. Ale v mojom vnútri rastie otázka, ktorá ma ťaží deň za dňom: budeš ma milovať aj zajtra. Keď na mojej hlave pribudnú šediny. Keď z môjho smiechu

sa stane unavený povzdych. Keď oči stratia iskru mladosti.

Prosím ťa, miluj ma dnes viac než včera a zajtra viac než dnes. Nech to nikdy neochladne. Nech medzi nami zostane niečo, čo nezničí ani čas, ani vrásky, ani unavené rána. Píšme spolu príbeh, ktorý zostane krásny aj vtedy, keď už nebudeme krásni my.

Vidíš, všetci starneme. Mladosť je ako jar. Krátka, nežná a rýchlo odíde. A ja sa bojím, že keď odíde, odíde aj tvoja láska. Nechcem o ňu prosiť. Chcem len dúfať. Že zostaneš. Že si ma vyberieš aj vtedy, keď budem len starý muž, čo sa bude spoliehať na tvoje úsmevy viac než na vlastné kroky.

Nenechaj ma prosiť. Stačí, ak ma objímeš každý deň tak, ako by bol posledný.A ja ti za to dám všetko, čo mám. Aj dušu. Aj posledný dych.

Tvoj navždy.

Neplač, láska moja

Moja jediná...

Každú noc si sama. Každú noc ťa objímajú len tiene. A ja viem... viem, že tvoje slzy padajú na vankúš, ktorý mal patriť mne.

Neplač, láska moja. Nech plače noc. Nech plačú hviezdy. Nech plačú všetci tí, čo nikdy nepochopili, čo to znamená čakať na niekoho tak veľmi, že s každou hodinou bolesť rastie.

Ja prídem. Po polnoci, keď mesto utíchne. Keď svet stratí svoj šum a zostaneme len my dvaja. Prídem, lebo nikde inde nepatrím viac než vedľa teba.

Priatelia ma volajú, nalievajú poháre, smiech znie okolo mňa... ale nič z toho ma neudrží. Lebo tam, kde si ty, tam je môj pokoj. Tam, kde si ty, tam sú všetky moje sny.

Priprav mi miesto vedľa seba. Nech môžem položiť hlavu na vankúš, kde doteraz spočívali len tvoje slzy. Nech sa ráno prebudím do tvojich očí a nie do prázdna, ktoré ma prenasleduje, keď nie si pri mne.

Neplač, láska moja...

Keď raz odídeš... nevracaj sa

V tvojich očiach je stále smiech. Ten istý, ktorý ma kedysi učil veriť, že svet môže byť krásny. Ten, čo ma držal pri živote aj v dňoch, keď som sa rozpadal. Ale v mojich očiach... tam už nie je nič. Len ticho, čo padá ako sneh. Pomaly, neúprosne. Ako koniec niečoho, čo už nemá silu bojovať.

Ešte včera som cítil tvoje stopy. Kráčal som po miestach, kde sme boli šťastní. Kde si sa smiala. Kde si ma držala tak, akoby si nikdy nechcela pustiť. Ale tvoje stopy boli už len tiene. A ja som pochopil. Konečne. Že ťa strácam.

Možno som ťa stratil už dávno. Možno len moje srdce odmietalo priznať, že tvoje objatia už nehriali. Že tvoje bozky boli tichšie. A tvoje „milujem ťa“ znelo skôr ako spomienka než ako sľub.

A preto ťa prosím. Ak raz odídeš, nevracaj sa.Nechcem tvoje návraty, ktoré nič nemenia. Nechcem slová, čo ukľudnia teba, ale roztrhnú mňa. Nechcem bozky, ktoré necítia nič. Nechcem sľuby, ktoré si už raz zabudla.

Radšej budem sám.Radšej zamrznem v tejto zime, než by som mal znovu natiahnuť ruky a nájsť v nich len chlad. Radšej nech mi srdce zhasne, než aby si ho znova rozžiarila len preto, aby si ho opäť nechala v tme.

A vieš, čo je na tom najhoršie.Že aj keby si prišla len na chvíľu. Aj keby si prišla len preto, že si sama. Aj keby som vedel, že ráno znova odídeš... stále by som ťa pustil dnu. Stále by som ťa objal. Stále by som klamal sám sebe, že tentokrát to bude iné.

A práve preto ťa prosím. Ak raz odídeš, už sa nikdy nevracaj.Nechaj ma v tichu. Nechaj ma v tejto bolesti, ktorá aspoň nezmizne. Lebo nič nie je horšie než krátky návrat tepla, čo po sebe zanechá ešte väčšiu zimu.

A čo ak už necítiš nič

Celé tie roky som si predstavoval ten jeden moment. Moment, keď ťa ešte raz stretnem. Keď sa naše oči znova spoja. Keď sa spomienky vrátia. Keď v tvojom pohľade uvidím aspoň záblesk toho, čo sme kedysi boli.

Ale dnes v noci ma straší iná myšlienka. A čo ak už necítiš nič.

Čo ak sa naše pohľady nestretnú, lebo ty sa už nikdy nepozrieš mojím smerom. Čo ak prejdeš okolo mňa ako okolo niekoho, koho si nikdy nepoznala. Čo ak tvoje srdce už dávno vymazalo moju existenciu. A čo ak ja som stále uväznený v niečom, čo pre teba už dávno neexistuje.

Možno si už zabudla, ako som sa smial, keď si sa na mňa pozerala. Možno si zabudla, ako som sa chvel, keď si sa ma dotkla. Možno si zabudla, ako som ťa miloval tak, ako už nikdy nikoho. A možno... možno si nikdy ani nevedela, ako veľmi.

Lebo ja stále cítim tvoju vôňu, keď prechádzam okolo neznámych tvárí. Stále ťa hľadám v uliciach, kde už nechodíš. Stále čakám na hlas, ktorý ma už nikdy nezavolá menom, ktoré si kedysi šepkala.

A ak by som ťa ešte raz stretol. Ak by som ťa pozdravil, usmial sa, vyslovil tvoje meno. A ty by si sa na mňa len nechápavo pozrela.

To by bol koniec.Lebo dovtedy som mohol veriť, že sme boli niečo.Ale ak by som v tvojich očiach videl len prázdno...

To by bola smrť, ktorú by som už neprežil.

Žijem, ale neviem prečo

Hovoria, že aj tie najhlbšie rany sa raz zahoja. Že aj tie najtemnejšie noci sa končia ránom. Že aj keď človek padne až na dno, vždy sa môže odraziť späť.

Ale ja už neviem, na čo sa vlastne mám odraziť. Stále dýcham. Stále otváram oči. Stále sa hýbem, chodím, existujem. Ale neviem prečo.

V snoch ma prenasleduješ. V každom nádychu cítim tvoje meno. V každej piesni počujem tvoj hlas. A keď sa pýtam sám seba, ako ďalej, odpoveď neprichádza. Lebo všetko, čo som mal. Všetko, čo som bol. To všetko zostalo s tebou.

Ale niečo vo mne sa ešte nezlomilo. Niečo vo mne ešte bije. Ešte horí. Ešte kričí. Možno z bolesti. Možno z nádeje. Možno je to len tvrdohlavosť osudu. Možno hlúpa sila človeka, ktorý nevie, kedy má skončiť. Možno je to len čistý hnev. Že si mi vzala všetko. Ale ešte nie môj posledný dych.

Neviem, čo bude zajtra. Neviem, či raz prestaneš bolieť. Neviem, či raz nájdem dôvod ráno vstať a povedať si, že tento deň bude iný.

Ale viem jedno.Ešte žijem.

Počkaj, život môj

Drahý život,

kam sa tak ponáhľaš. Prečo bežíš rýchlejšie, než dokážem kráčať. Zdá sa mi, že som sa len včera smial bezstarostnému dňu. Že som len pred chvíľou držal v rukách sny, ktoré sa ešte nerozplynuli. A dnes. Dnes sa obzerám a vidím, že všetko, čo som miloval, už patrí minulosti.

Pamätáš si, ako som kedysi veril, že mám čas. Že všetko stihnem. Že láska, radosť, smiech... to všetko tu bude vždy. Ale ty si sa nezastavil. Ani na okamih. Kradol si mi dni jeden po druhom. Bral si mi mladé roky, sny, priateľov... a ja som si to všimol, až keď bolo neskoro.

Prečo sa tak ponáhľaš. Nemohol by si mi dať ešte chvíľu.

Chcel by som sa ešte raz prejsť po tých starých cestách, ktoré ma kedysi viedli k šťastiu. Chcel by som znovu cítiť vietor vo vlasoch. Vidieť svet taký krásny, aký bol v mojich detských očiach. Chcel by som ešte raz zažiť lásku takú čistú, ako keď som ju prvýkrát objal v náručí.

Nehovorím, že sa bojím staroby. Nie, strach to nie je. Len ľútosť. Ľútosť nad tým, že svet je stále rovnako krásny, ale ja už nemám čas ho obdivovať.

A predsa, ak mi ešte zostáva aspoň jediná chvíľa, chcem ju prežiť naplno. Nechcem sa jedného dňa zobudiť

a zistiť, že som len čakal na správny okamih, kým mi všetko ušlo pomedzi prsty.

Tak ťa prosím, život môj, spomaľ aspoň na chvíľu. Dovoľ mi naplniť svoje túžby, kým ma úplne neunesieš so sebou.

Ešte chvíľu chcem cítiť, že žijem.

Krásna, ale prázdna

Miloval som ťa. Ale dnes už viem, že to nebola láska k žene. Bola to láska k predstave. Nie k tvojej duši, nie k tvojim chybám, ale k tomu, čo som si o tebe vysníval.

Stála si predo mnou ako obraz. Ako niečo, čo má dokonalé krivky, hladké slová a krásny rám. No keď som sa k tebe priblížil, cítil som len chlad. Ticho. A vzdialenosť.

Bozkával som ťa očami. Dotýkal som sa ťa nádejou. A dúfal som, že ak zostanem dosť dlho, raz sa pohneš. Raz sa usmeješ. Raz mi ukážeš, že tam niečo je. Niečo viac než len výzor.

Ale ty si nikdy nič neponúkla. Ani pohľad. Ani city. Ani kúsok úprimnosti. Len si nechávala obdivovať tú krásu, čo bola navonok tak silná a vnútri tak prázdna, že sa v nej človek stratil ešte skôr, než stihol milovať.

A ja som sa stratil. Nie v tebe. Ale v tej predstave, že ťa viem opraviť. Že stačí milovať ťa tak veľmi, až to prehluší tvoju prázdnotu.

Ale neprázdny človek nepríde z lásky. On príde z pravdy. A ty si vždy bola len ilúzia. Nie žena. Nie domov.

Možno si to nemyslela zle. Možno si ani nevedela, čo robíš. Ale tvoje mlčanie ma zničilo viac než akékoľvek klamstvo.

A dnes. Dnes už viem, že som nemiloval teba. Miloval som ticho, ktoré som si s tebou naplnil sám. A krásu, ktorá nemala srdce. Len tvár.

Len Boh vie, kam idem

Láska moja... dnes je noc dlhá, ťažká, tichá. V mojom vnútri niet ničoho. Len púšť. Len prázdnota. Len spomienky, ktoré ma tlačia k zemi. Za deň, možno dva, už tu nebudem. Odídem. A kam pôjdem? Len Boh vie.

Ale keby mi osud dal ešte jednu chvíľu. Jeden pohľad. Jeden dotyk. Jedno posledné zostaň. Keby som mohol ešte raz ochutnať tvoje pery, cítiť teplo tvojho tela... potom by som možno našiel odvahu odísť ľahšie. Ale takto. Takto nesiem len ťažobu toho, čo sa nikdy nevráti.

Príde deň, keď zostarneš. Keď sny vyblednú. Keď ťa tí, čo ti sľubovali večnosť, nechajú stáť samu. Keď sa otočíš a zistíš, že to, čo si hľadala, si už dávno mala. Keď pochopíš, že láska, ktorú som ti dal, bola tá, ktorá sa nedá kúpiť. Ani vymeniť. Ani nahradiť.

A možno vtedy si spomenieš. Možno vtedy pochopíš, čo sme stratili. Možno vtedy pocítiš rovnakú bolesť, akú cítim ja dnes.

Dnes je noc rozlúčky. V ruke držím zvädnutú ružu. Symbol všetkého, čo už dávno zvädlo medzi nami. A zajtra. Zajtra už budem preč.

Ale kam idem. To už len Boh vie.

A ty. Ty si ponesieš so sebou všetku moju lásku. A ja si ponesiem bolesť z mladosti, ktorá nikdy nedostala druhú šancu.

Bola moja a teraz je niekoho iného pokoj

Pri tebe som bol šťastný. Nie ten smiech pred ľuďmi. Nie tá rýchla radosť, čo sa ukazuje na fotkách. Ale ten tichý, pokojný druh šťastia, ktorý ťa zobudí o tretej nadránom len preto, aby si si mohol povedať: je to ona. A pritom ani netušíš, že sa ti práve zapisuje do duše. A ja

som tomu veril. Veril som, že mám všetko, čo človek môže chcieť.

A teraz.Teraz miluješ niekoho iného. A ja to viem. Nie preto, že by si mi to povedala. Ale preto, že si už dávno nič nepovedala.

To mlčanie má tvar. Tvar tvojej neprítomnosti.

Zrazu nemám kam ísť. Zrazu neviem, čo robiť s rukami. S pohľadom. S tichom. Sám seba nepoznávam, odkedy tvoje meno patrí niekomu inému.

Sám sebe som na ľútosť. A to je najhorší druh ľútosti. Keď sa na seba pozrieš v zrkadle a vieš, že to, čo sa na teba pozerá späť, už nikdy nebude niečie „všetko“. Že už nikto nepovie tichým hlasom zostaň, prosím... a naozaj to bude myslieť.

A teraz sa pýtam, čo mám dať inej. Čo môžem ponúknuť žene, ktorá príde po tebe, keď ty si si so sebou vzala všetko, čo som mal. Vzala si slová, ktoré už nikomu nepoviem tak úprimne. Vzala si moje rána, ktoré už nepatria nikomu. Vzala si aj objatia, ktoré bez teba nedržia.

Zostalo mi len telo. Ale duša, tá šla s tebou.

Ako sa mám budiť vedľa cudzej, keď moje srdce ešte stále čaká tvoje dobré ráno.

Kto mi teraz napíše verš. Kto sa ma dotkne tak, že sa celý svet stíši. Kto mi vráti ten pokoj, čo som mal len pri tebe.

Nechcem cudziu ruku na vankúši. Nechcem prítomnosť, ktorá mi len pripomína tvoju neprítomnosť. Nechcem úsmev, čo sa tvári ako tvoj, ale nie je tvoj.

Lebo ty si bola domov.A teraz si pokoj niekoho iného.

Láska, ktorá čaká

Jeseň opäť sadá na našu ulicu. Vietor nesie vôňu vlhkých listov, ktoré ležia na chodníkoch ako spomienky, čo odmietajú zmiznúť. Viem, že tam stojíš, pri okne, v šere neskorej noci, zahalená do ticha. Viem, že čakáš.

Možno si kladieš otázky, ktoré som ti nikdy nedokázal zodpovedať. Možno sa pýtaš, kam som sa opäť zatúlal. Prečo namiesto teba držím v rukách pohár vína a namiesto tvojho hlasu počúvam staré piesne, ktoré mi pripomínajú všetko, čo som stratil.

Neutekám pred tebou. Utekám pred sebou.

Vieš, že ťa milujem. Vieš, že moje srdce patrí len tebe. A predsa, zakaždým, keď sa naše oči stretnú, cítim niečo,

čo ma desí. Cítim, že patrím niekam. K tebe. A možno som už tak dlho stratený, že neviem, ako sa vrátiť domov.

Často si predstavujem, ako stojíš pri tom okne. Ako tvoje ruky objímajú samé seba, aby ti aspoň trochu zahriali telo, ktoré by som mal zohrievať ja. Ako ti v očiach blikne nádej zakaždým, keď na ulici zabliká svetlo odchádzajúceho auta. Ako si v duchu hovoríš, že možno tentoraz prídem.

A ja. Sedím v kúte zadymenej krčmy, medzi mužmi, ktorí tiež niekoho stratili, a hľadám v hudbe útechu, ktorú aj tak nenájdem. Počúvam tóny starej gitary, zatváram oči a predstavujem si, že som pri tebe. Že sa na mňa usmievaš. Že mi odpúšťaš. Že ma stále čakáš.

Viem, že ma čakáš.Viem, že moje meno je stále vpísané v tvojom srdci. Že ma hľadáš vo vetre, ktorý sa opiera do okien. Vo svetlách áut. V krokoch cudzích mužov, ktorí sa na chvíľu zdajú byť mnou.

A viem aj to, že jedného dňa, keď ma vietor prestane unášať, zostanem pri tebe.

Dovtedy len prosím... ešte chvíľu čakaj.

Všetko znova dýcha, keď si späť

Dnes je ten deň. Ten, o ktorom som si hovoril potichu v tme, keď som sa bál vysloviť tvoje meno. Lebo každá spomienka bola ako špendlík pod kožu. Deň, keď sa steny prestali tlačiť. A svet mi už konečne nepadá na hruď. Lebo dnes si späť. A ja už nie som len polovica.

Dlho som písal listy, ktoré si nikdy nedostala. Nie preto, že by som nevedel tvoju adresu. Ale preto, že si nebola. V miestnosti. V meste. V mojom živote. Len v hlave. Len v snoch.

Ale dnes si otvorila dvere sama. Bez slov. Bez výčitky. Bez vysvetlenia. A pritom si tým jedným krokom povedala všetko, čo som čakal roky počuť.

Už nechcem rána, ktoré nevedia, na koho sa majú usmievať. Nechcem večere, čo končia pri studenej káve a tichu, ktoré nepatrí nikomu. Nechcem zaspávať s obrazovkou, ktorá mlčí len preto, aby som necítil to tvoje neprítomné ticho.

A dnes.Dnes to ticho zmizlo. Dnes si sa vrátila. A ja som znova muž. Nie preto, že mám niekoho. Ale preto, že som znovu ja. Ten, ktorého si poznala ešte predtým, než sme sa stratili vo vetách, ktoré sme si nikdy nepovedali.

Dnes to znova vonia. Dnes je vzduch mäkší. Hudba hrá inú pesničku. A ja viem, že každé slovo, čo napíšem po tomto dni, bude mať inú farbu.

Lebo ty si sa vrátila.A s tebou sa vrátila nádej.

Dar, ktorý nikdy nedostala

Včera som ťa chcel vidieť. Poslednýkrát. Bez slov. Bez otázok. Bez výčitiek. Len tak, aby som vedel, že si stále skutočná. Že si stále tá istá. Že som si ťa nevymyslel v spomienkach.

V ruke som držal malú bielu ružu. Takú krehkú. Takú nežnú. Presne ako si bola ty, keď si ma prvýkrát nazvala svojím. Presne ako boli naše sľuby, ktoré si vzala so sebou, keď si odišla.

Chcel som ti ju dať. Nie ako prosbu. Nie ako spomienku. Nie ako otázku. Len ako tiché priznanie, že aj keď si ma už dávno zabudla, ja som ešte stále žil v tebe.

Ale potom... som ťa videl v jeho náručí.

A pochopil som. Pochopil som, že ruža v mojich rukách stratila význam, ešte skôr než som ju mohol ponúknuť. Pochopil som, že niekedy nie je potrebné povedať zbohom, keď odpoveď visí vo vzduchu medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa už nikdy nenájdu. Pochopil som, že niektoré veci nemajú druhú šancu.

A tak som ju pustil. Nechala po sebe len chladný dotyk na mojich prstoch a biely tieň na asfalte, ktorý v tom momente zmazal všetko, čo sme boli. Ostala tam, kde mala byť. Neprišla k tebe. Neprišla ku mne. Len sa stratila. Presne ako my.

A keď sa raz k tebe dostane správa, že niekde na stole, vedľa tvojej starej fotografie, uschla ruža, ktorú si nikdy nedostala, vedz, že to nebola len kvetina.

To som bol ja.

Vráť sa, nešťastie moje

Láska moja. Alebo moja najväčšia bolesť.

Polovica sveta už hovorí, že som len prázdna schránka. Že bez teba neviem dýchať. Že sa topím v prázdnych slovách a ešte prázdnejších dňoch. Smejú sa, keď počujú, že som tvrdil, že ťa nechcem späť. Vraveli, že ma zničíš. A mali pravdu.

Ale prisahal som si, že sa ti neozvem. Prisahal som si, že ak zavoláš, nedvihnem. Prisahal som si, že aj keby si zo mňa vypadla ako slza z oka, neohliadnem sa.

A teraz. Teraz sa pýtam sám seba, komu som vlastne klamal. Sebe. Tebe. Tomuto svetu, ktorý mi každý deň pripomína, že bez teba nie som nič.

Zostal som pevný ako skala. Neozval som sa. Neprosil som. Neukázal som, že sa mi v hrudi bijú tisíce nevypovedaných slov.

Ale teraz ti hovorím. Vráť sa, nešťastie moje.

Lebo nemôžem žiť. Ale ani nemôžem umrieť. Neviem sa posunúť ďalej. Ale neviem ani zostať tam, kde som. Všetko, čo si nahováram, sa obráti proti mne.

Môj charakter. Nula. Moja sila. Len divadlo pre tých, čo ma sledujú. Moje slová. Len dym, ktorý sa rozplynie, keď zhasnú svetlá.

Modlil som sa, aby Boh premenil moju bolesť na zabudnutie. Aby ma zbavil spomienok na miesta, kde si chodila. Aby mi dovolil prejsť ulicou bez toho, aby sa mi pred očami zjavil tvoj tieň.

Ale teraz. Teraz kričím na mesiac ako blázon. Teraz ľutujem, že som si niekedy myslel, že sa dáš vymazať z mojej duše. Teraz sa pýtam: dá sa zmeniť prianie. Dá sa zabudnúť to, čo sa raz milovalo tak silno.

Neviem.Ale viem jedno.

Vráť sa mi. Alebo ma aspoň nauč, ako žiť bez teba.

Najkrajšia zo všetkých čias

Pozerám sa na teba a mám pocit, že nič krajšie som v živote nevidel. Tvoje oči žiaria ako drahokamy. Nie tie studené, ktoré sú len na okrasu, ale teplé, živé. Také, ktoré hovoria viac než slová. Tvoje vlasy sú ako vlny nekonečného mora, v ktorých by som sa chcel stratiť. Ponoriť sa a nikdy sa nevrátiť späť na breh.

Vieš, nepýtam sa ťa na včerajšok. Nevyčítam budúcnosť. Lebo keď ťa držím v náručí, celý svet sa zmenší na jediný okamih. Ty a ja. Ticho, ktoré hovorí všetko. Tep tvojej krvi, ktorý cítim pod dlaňou. A viem, že nič viac nie je dôležité.

Tvoje pery sú ako víno. Opojné. Nebezpečné. A ja sa ich neviem nabažiť. Každý bozk je nová báseň, ktorú nechcem nikdy dokončiť.

Si ako záhrada plná rozkvitnutých kvetov. Si ako ruža, ktorú som dostal od života a ktorú musím strážiť. Lebo také darčeky sa dávajú len raz.

Taká žena, ako si ty, sa rodí len raz za sto rokov. A takýto verš napíše človek len raz za život. Možno práve teraz.

Si moja radosť. Moja istota. Môj dar z neba. Najkrajšia žena, akú kedy poznal čas.

A ja len dúfam, že si to uvedomuješ. Že vieš, čo znamenáš pre mňa. A že nikdy nebudeš pochybovať, keď ti hovorím: milujem ťa. Nielen dnes. Navždy.

Tvoj. Čo ťa vidí krajšiu než celý svet.

Oči, ktoré si už nehľadáš

Pamätáš si, ako si kedysi hovorila, že moje oči sú najkrajšie na svete. Pozerala si sa do nich, akoby v nich boli odpovede na všetky tvoje otázky. Bozkávala si ich, prisahala si na ne, vravela si, že nikdy neprestaneš veriť tomu pohľadu... a ja som ti veril. Veril som viac než sebe.

Dnes už viem, že aj tie najkrajšie oči môžu zostať bez pohľadu, na ktorý čakajú. Viem, že niekde možno hľadáš niečo, čo si už raz mala. Možno sa pozeráš do cudzích tvárí, do cudzích očí... ale prosím ťa, keď sa na chvíľu zastavíš, pozri dobre. Nie som tam. Ten pohľad, čo ti hovoril „patríš ku mne“, už nikde nenájdeš. Oko môže oklamať, môže sa zdať známe... ale srdce ťa nezradí. Srdce vždy vie, kam patrí.

Život nás rozdelil. Neviem, či to bola osudová hra, alebo naša chyba. Iba viem, že sme išli každý vlastnou cestou a že za nami zostala stopa. Stopu nevidno, ale cítiť ju. V spomienkach. V tichých večeroch, keď sa človek pozrie z okna a zistí, že mu niekto chýba.

Možno teraz hľadáš šťastie niekde inde. Možno sa snažíš zabudnúť. Ale ak raz zastaneš, ak sa na sekundu stratíš vo vlastných myšlienkach... prosím, spomeň si na

mňa. Na nás. Na tie pohľady, ktoré nepotrebovali slová. Na úsmevy, ktoré boli len naše.

Vieš, aj ja som ťa miloval. Miloval som ťa tak, ako básnik miluje svoj verš. Bolestne. Oddane. Bez možnosti zabudnúť. Aj teraz, keď už si ďaleko, keď už možno nepatríme jeden druhému, píšem ti tieto slová... lebo nechcem, aby si zabudla.

Ak niekedy pocítiš chlad na srdci. Ak sa budeš cítiť sama medzi ľuďmi. Zastav sa. Zavri oči. A spomeň si... že si bola najväčšou z mojich lások.

A navždy ňou zostaneš.

Láska, ktorá stratila svoje miesto

Bývalá láska... alebo len tieň, ktorý sa mi vrátil do života.

Prišla si. Po čase, po rokoch, po všetkom, čo sa medzi nami stalo. Prišla si, akoby sa nič nestalo. Akoby som ťa stále čakal. Akoby som ti ešte mal čo dať. Ale hľadáš niečo, čo už neexistuje. To, čo bolo, sa nevráti. Lebo som ťa kedysi miloval až do posledného kúska seba. A ty si ma nechala prázdneho.

Nemám pre teba viac lásky. Čo som mal, to som ti dal. Každé slovo. Každý dotyk. Každý nádych, ktorý som kedysi žil len pre teba. A ty si to zahodila. Teraz prichádzaš a chceš si vziať späť svoje miesto. Ale to miesto už neexistuje.

Nič už nie je také, ako bolo. Moje noci sú tiché, ale moja duša v nich kričí. Moje srdce bije, ale už necíti. Nie preto, že by som prestal veriť v lásku. Ale preto, že ty si bola tá, čo ju vo mne zničila.

Hovorila si jedno, robila druhé. Prisahala si, že ma miluješ, ale tvoje ruky patrili inému. A teraz. Teraz chceš, aby som zabudol. Aby som sa tváril, že bolesť zmizla len preto, že ty si sa rozhodla vrátiť.

Nie. Už viac nie.Nevolaj ma. Nehľadaj ma. Už ťa nepotrebujem. Už tu pre teba nie je miesto.

A možno. Možno jedného dňa pochopíš, že niektoré chyby sa nedajú napraviť.

Povedz mi pravdu, aj keď ma roztrhá na kúsky

Táto noc je dlhá. Dlhšia než včerajšia. Dlhšia než všetky predtým. A ja znova sedím pri stole, s pohárom, ktorý už ani nepočítam, a s otázkami, ktoré ma trhajú zvnútra.

Povedz mi pravdu. Vidíš ju. Stále sa smeje tým istým smiechom, ktorý ma kedysi držal pri živote. Stále sa pohráva s vlasmi, keď rozmýšľa. Stále nosí ten prsteň, ktorý som jej nikdy nedal.

A hlavne... spomína si na mňa.

Alebo som len tieň v jej spomienkach. Zabudnuté meno, ktoré už nič neznamená. Hlas, ktorý jej už nič nepripomína.

Neviem, čo chcem viac. Či počuť, že ma ešte niekedy spomenula. Alebo počuť, že som pre ňu dávno mŕtvy. Lebo ak ma ešte stále má v srdci, znamená to, že som mohol ostať. A ak som pre ňu už ničím, znamená to, že som nikdy nebol ničím.

A to ma zabíja viac než všetky odpovede dokopy.

Tak mi povedz, kamarát môj...Povedz mi pravdu. Aj keď ma roztrhá na kúsky.

Lebo ja už neviem, či sa viac bojím odpovede, alebo toho, že ju nikdy nedostanem.

Zostala vo mne bez toho, aby ostala

Vošla do môjho života ako náhodná okoloidúca. Bez ohlásenia. Bez minulosti. Bez plánov. Len s pohľadom, ktorý povedal všetko, čo si ľudia bežne nedovolia ani naznačiť. Nie slová. Len ticho. Ale to ticho bolo najhlasnejšie, čo som kedy zažil.

Zostala jedinú noc. Ale vo mne zostala navždy. To, čo mi zanechala, sa nedá zrátať v hodinách. Počíta sa to v spomienkach. V tepe. V pohybe ruky, keď si na ňu spomeniem. V úľave, že som ju mohol poznať, aj keď len na chvíľu.

Milovala ma, akoby sme boli poslední dvaja ľudia na svete. Nie opatrne. Nie s kalkulom. Nie s myšlienkou na zajtra. Ale tak, ako sa miluje, keď vieš, že nemáš čo stratiť.

A ja som pochopil, že láska sa niekedy nehľadá. Láska sa objaví. V jednej noci. V jednom pohľade. A ty ju potom nosíš celý život.

Na rozlúčku si nepýtala sľuby ani dôvody. Len niečo, čo by jej zostalo. Dal som jej fotku. Nie preto, že by to bolo veľa. Ale preto, že to bolo všetko, čo som v tej chvíli mal. A na druhú stranu som napísal pár slov. Nie preto, že by zmenili svet. Ale preto, že možno raz. V inom meste. V inom živote. Sa na ňu pozrie. A spomenie si. Že raz milovala tak, že to bolelo krásne.

Neviem, kde je. Neviem, či na mňa ešte myslí. Ale viem, že ju stále nosím. Nie ako sen. Ako dôkaz.

Lebo niektoré ženy neprídu, aby zostali. Prídu len raz. Aby nám pripomenuli, ako chutí byť nažive.

Čakal som ťa

Koľkokrát som sa pýtal, kde si. Kam ťa zavial čas. Aké cesty si prešla. Aké tváre si stretla. Či si na mňa niekedy pomyslela, aspoň na chvíľu. A teraz, keď tu stojíš predo mnou, je to takmer neskutočné. Neviem, či snívam, alebo či mi ťa osud naozaj vrátil.

Roky plynuli a ja som žil. Nie vždy dobre. Nie vždy múdro. Ale vždy s tým prázdnym miestom v srdci, ktoré patrilo iba tebe. Nikto ho nedokázal zaplniť. Nikto sa mu nepriblížil. Možno som sa ani nesnažil. Možno som podvedome vedel, že ak niekedy znova prídeš, budem pripravený všetko zahodiť.

A teraz si tu. Pozerám sa na teba a cítim to, čo som cítil kedysi. Možno je to bláznovstvo. Možno len klam mojich vlastných spomienok. Ale viem, že nič nie je stratené. Že aj keď čas odniesol mnoho, toto jedno v nás stále žije.

Nechcem vedieť, kde si bola. Nechcem vedieť, čo všetko sa stalo medzi tým, keď sme sa naposledy držali

za ruky, a týmto okamihom. Na tom už nezáleží. Chcem len jednu vec. Aby si mi dovolila znova milovať.

Ukáž mi, že láska, ktorú sme poznali, ešte existuje. Ukáž mi, že city, ktoré som pochoval, môžu znova ožiť. Nechcem nič sľubovať. Nechcem sa pýtať, čo bude zajtra. Len chcem byť pri tebe. Aspoň na chvíľu.

Ak je toto len krátky sen, nech trvá čo najdlhšie.

Tam, kde čas nedosiahne

Pamätám si rána, keď svet ešte nepoznal bolesť. Keď všetko malo svoj čas, svoju vôňu, svoj pokoj. Detské smiechy, jarné lúky, vietor v tráve. Mladosť som nestratil náhle. Rozplynula sa potichu, medzi hodinami, ktoré bežali príliš rýchlo.

Zostali len spomienky. Nie všetky. Väčšina sa vytratila, rovnako ako tí, čo ich tvorili. Niektoré som nechal odísť. Iné som pustil dobrovoľne. Ale teba...

Teba som nikdy nevedel pochovať.

Prešli roky. Ľudia prišli, dotkli sa môjho života, zostali chvíľu a zmizli. Niektorí so smiechom, iní s tichom. A hoci sa ich dotyky usadili na mojej koži, v duši som cítil len tvoje stopy.

Tvoja stopa je iná. Nie je v pamäti. Je v krvi.

A preto, aj keď viem, že čas je spravodlivý, že každému niečo vezme, mne zobral všetko. Len tvoju prítomnosť nie. Lebo je v tom, ako sa ráno zobúdzam s myšlienkou, že niekde ešte si. Možno len vo vzduchu. Možno len vo mne.

Jeseň života ma už stihla. Vrásky mi kreslia mapu miest, kde som ťa miloval. Ale stále, keď zavriem oči, viem presne, ako znelo tvoje meno, keď si ho vyslovila po šepky, len tak, pre seba.

Ak existuje miesto, kam čas nedosiahne, si tam ty.A ja... budem vždy ten, čo si ťa pamätá. Nie ako spomienku. Ako dôkaz, že niektoré lásky nezabudnú ani vtedy, keď všetko ostatné zmizne.

Bijem pre teba, aj keď už nemám prečo

To hlúpe srdce moje... nie a nie pochopiť. Nevie prijať, že už dávno nie som ten, komu sa smeješ do ucha. Že tvoje pery teraz patria niekomu inému. Že moje meno je len ozvena v tvojich spomienkach. Taká, ktorú si už dávno stíšila. A možno vymazala. Ale mne to nikto nevysvetlí. Ani rozum. Ani priatelia. Ani nový deň.

Lebo ono stále bije. Pre teba.

Hovorili mi: zabudni. Zabudni na všetko. Na dotyky. Na vôňu. Na hlas. Na spôsob, akým si ma umlčala bozkom. Na tie rána, keď si nič nepovedala, len si ma pohladila.

Ale ako.

Ako mám zabudnúť, keď moje srdce je niečo ako pes, čo čaká pri dverách. Hlúpy. Verný. Roztrasený. Čaká. Aj keď vie, že dvere sa už nikdy neotvoria.

Vieš, čo je najhoršie. Ono o tebe počulo, že si šťastná. Že niekomu inému vravíš presne tie isté slová, čo si kedysi hovorila mne. A ono aj tak... verí. Stále ti chce patriť. Aj keď už niet komu.

Nie je to logika. Nie je to láska. Je to návyk. Zvyknúť si žiť s tebou, aj keď si dávno preč. Zvyknúť si na prázdnu posteľ, na mlčanie, na seba bez teba. Zvyk, ktorý ničí. Ale nechce prestať.

A ja.Som unavený. Ale nie z bolesti. Z ticha. Z toho, že každý deň musím svoje srdce presviedčať, že už to nemá zmysel. Že ty už neexistuješ pre nás. Že ja už nemám kam patriť. A ono aj tak... nepočúva.

Bijem. Stále. Len pre teba.

Možno raz prestane. Možno raz pochopí. Možno sa raz unaví aj ono.Ale dnes... dnes ešte nie.

Odvrátim sa, lebo už niet kam ísť

Bola si krásna. Nie len tvárou, ale tým tichom, ktoré vedelo liečiť... a potom aj ničiť. Bola si svetlo v noci, keď už nikto iný nesvietil. A ja som sa do toho svetla zamiloval. Bez mapy. Bez istoty. Bez plánu. Len tak... naplno. Lebo niektoré lásky neprídu opatrne. Len ťa zasiahnu. A ty zrazu nevieš žiť bez nich.

Dal som ti všetko, čo som vedel. Aj veci, o ktorých som netušil, že ich mám. Svoje sny. Svoje ticho. Svoje „navždy“, ktoré si zobrala... a potom zahodila.

Ty si ale hrala inú hru. Nechcela si domov. Chcela si pozornosť. Vzrušenie. Niečo, čo horí, ale neostane. A ja som ostal. V tichu. Nie v tom, čo lieči. Ale v tom, čo hučí v hlave ako posledná veta, ktorú si nikdy nedokončila.

A teraz... keď ťa stretnem. Neviem, čo sa vo mne stane. Ale viem, čo spravím.

Odvrátim sa. Nie zo zlosti. Nie zo slabosti. Ale preto, že niektoré rany sa neotvárajú nožom, ale pohľadom. A ja už nechcem krvácať.

Lebo niekedy neublíži to, že odišla. Ale to, že vedela, čo cítiš... a aj tak odišla.

Dnes už neprosím. Nedúfam. Nečakám. Možno sa ešte raz usmeješ. Ale nech je to len pre seba. Lebo ja som tie slzy, čo som pre teba mal, už dávno spálil. A nové... tie už pre teba nenosím.

Ako si mohla...?

Chcem sa ťa spýtať len jednu vec. A chcem, aby si mi odpovedala úprimne. Bez výhovoriek. Bez klamstiev. Bez tej masky, ktorú si nasadila, keď si ma vymazala zo svojho života.

Ako si mohla.

Ako si mohla vziať moju lásku, tú, ktorú som ti dával celým srdcom, a odhodiť ju ako niečo bezcenné. Ako si mohla žiť ďalej, akoby som nikdy neexistoval. Ako si mohla zabudnúť na mňa skôr, než som ja stihol pochopiť, že som ťa stratil.

Hovorila si, že ma miluješ. Prisahala si, že budeme navždy spolu. A potom si jedného dňa odišla. A už si sa nikdy neobzrela späť.

A to ma zabíja viac než čokoľvek iné.

Nie tvoja láska. Nie to, že si odišla. Nie to, že dnes už možno spíš v inej posteli. Že sa usmievaš na niekoho iného. Že tvoj smiech už nepatrí mne.

To, čo ma ničí, je to, ako ľahko si na mňa zabudla. Ako rýchlo si sa naučila prežiť deň bez toho, aby som ti prešiel mysľou. Ako jednoducho si vymazala moje meno zo svojho srdca, zatiaľ čo ja ho stále nosím v každom výdychu.

Tak mi povedz, prosím... ako si to dokázala. Ako si dokázala zabiť lásku, ktorá by pre teba zomrela.

Lebo ja to nedokážem. Ja ešte stále čakám na odpoveď, ktorá nikdy nepríde. Ja ešte stále hľadám tvoju tvár v dave ľudí, aj keď viem, že keby som ťa stretol, ty by si ma už možno ani nespoznala. Ja ešte stále žijem v príbehu, ktorý ty si už dávno vymazala.

A to je tá najväčšia bolesť. Nie to, že som ťa stratil.Ale to, že tebe to už vôbec nechýba.

Tieň, čo nezabudol

Zostal som tam. V čase, kde sa všetko rozpadlo a ja som zabudol odísť s tým. Zarastený v spomienkach, ktoré už nehrejú. Len štípu. Uväznený v pohári, ktorý nikdy nie je dosť plný, aby zmyl to, čo cítim, a v noci, ktorá trvá večnosť, aj keď má len pár hodín.

Nevyčítam ti nič. Naozaj nie. Ale všetko ma bolí. To, že si odišla, nie je ten koniec. To, že si pošliapala to, čo sme stavali, to je rana, čo nekrváca. Len pulzuje. Stále.

Na tvoju dušu ide všetko. Moje pády. Moje vína. Moje ticho. Ten rozbitý stôl. Tie nočné kaviarne. To, že už len prežívam a niekde medzi tým sa mi stratil aj posledný dôvod ráno vstať.

A ani mi nikto nevolá. Nikto sa nepýta, kde som. Nikto nečíta moje mlčanie.

Kaviarne mi sú domovom. Nie preto, že by tam bolo dobre. Ale preto, že nikde inde už nepatrím. A keď sa ráno zobudím... vlastne sa len prestanem dívať do tmy.

Vietor ma nosí ako list. Odfúkne ma, kam chce. Ale vždy. Vždy skončím pod tvojím oknom. Stojím tam potichu. Nie preto, že verím. Ale preto, že dúfam.

Nie v návrat. Nie v druhú šancu. Len v jedno vykuknutie. Jedno „pamätám si ťa“. Aj keby len na sekundu.

Lebo ja nezabudol. A práve preto pijem. Nie kvôli nej. Nie kvôli tebe. Kvôli sebe.Lebo zabudnúť by bolo jednoduchšie než žiť.

Keď si pri mne, láska ma spaľuje

Keď si pri mne, nič iné neexistuje. Keď sa na mňa pozeráš, svet môže horieť a ja budem horieť s ním. Keď sa ma dotkneš, cítim, ako sa moje srdce trhá na kúsky. Ale ja ťa aj tak pevnejšie chytím. Aj tak si ťa pritlačím bližšie.

Lebo keď si pri mne, láska nie je len slovo. Je to oheň, ktorý ma spaľuje zvnútra.

Dal by som za teba všetko. Dal by som za teba svoj smiech aj svoje slzy. Dal by som za teba každú noc, ktorú som kedy prežil. Dal by som za teba posledný dych, keby som vedel, že ťa môžem milovať ešte o chvíľu dlhšie.

Ale láska je aj strach. Strach, že jedného dňa ráno otvorím oči a už tu nebudeš. Strach, že ťa stratím tak, ako sa strácajú sny, keď sa prebudíš. Strach, že zostanú len prázdne ulice, len nedopité poháre, len pesničky, ktoré som si sám zakázal spievať.

A preto ťa milujem tak, akoby zajtrajšok neexistoval. Milujem ťa tak, že každým bozkom sa chcem vpísať do tvojej kože. Milujem ťa tak, že keď sa ma dotkneš, cítim, ako vo mne horí všetko, čím som bol, čím som mohol byť a čím už nikdy nebudem bez teba.

A ak nás raz osud rozdelí. Ak ma raz opustíš. Ak raz zostane len ticho...Nezáleží na tom.

Lebo ja ťa budem milovať aj v pekle. Aj keď už nezostane nič.Láska ku tebe bude posledná vec, ktorá vo mne zhorí.

Aj keď si klamala, aj tak ťa hľadám

Možno keby som ťa teraz stretol na ulici, ani by som ťa nespoznal. Ubehlo už toľko času a ja som stále žiadostivý

tvojej krásy, ktorú som kedysi mal pri sebe... a tak hlúpo stratil.

Niekedy sa sám seba pýtam, mám v tvojom srdci ešte vôbec nejaké miesto. Občas si predstavujem, že keď sedíš vedľa niekoho iného, možno si ma aspoň na sekundu vybavíš. Možno sa ti mihnem v spomienke. Možno sa cez cudzieho muža ešte pokúšaš nájsť niečo zo mňa.

Odkedy si odišla, život sa pre mňa zastavil. Noc je nekonečná. Ráno studené. Každý deň sa vlečie, akoby mal trvať celé roky. A ja by som za jediný večer pri tebe dal všetko. Aj s vedomím, že si mi klamala. Aj s vedomím, že si mi brala pokoj.

Pretože aj keď si ma zradila, robila si to tak, že som aj tú zradu miloval. Ty si vedela ubližovať tak, že som ťa aj v bolesti ešte viac túžil mať.

Viem, že s tebou som všetko stratil. Ale keď ťa snívam, nechcem sa zobudiť. Lebo vo sne si moja. Aspoň na chvíľu.

A tak sa pýtam poslednýkrát. Mám ešte miesto v tvojich spomienkach. Alebo si ma naozaj hľadala v iných ľuďoch, kým si nezistila, že som bol len jeden.

Tvoj. Stále veriaci v sny.Lebo v skutočnosti som ťa už dávno stratil.

Len sa mi ozvi, kým je ešte čas

Prosím... len raz, len na chvíľu. Ozvi sa mi.

Neutekaj predo mnou. Neutekaj pred tým, čo sme prežili. Prečo sa skrývaš pred mojím hlasom, pred mojím srdcom, pred tým, čo ešte stále horí.

Vieš, že ťa stále čakám. Vieš, že tu stále stojím s rukami prázdnymi, ale srdcom, ktoré ešte drží miesto pre teba. Vieš, že kdekoľvek sa pozriem, všade vidím len nás dvoch. Takých, akí sme mohli byť, keby sme sa nestratili.

Povedz mi, je už neskoro. Je už príliš veľká priepasť medzi nami. Alebo ešte existuje miesto pod týmto slnkom, kde môžeme stáť spolu.

Len raz ťa vidieť. Len raz počuť tvoj hlas. Len raz ti povedať, že som tu, že čakám, že ťa nikdy neprestanem chcieť.

Neviem zabudnúť. Neviem sa tváriť, že si len meno v zozname minulosti. Neviem predstierať, že sa vo mne nič nehýbe, keď si na teba spomeniem.

Prečo si to ty, koho vždy hľadám v dave. Prečo je to tvoje meno, ktoré sa mi tisne na pery, keď sa v noci budím. Prečo je to tvoj dotyk, ktorý mi ešte stále chýba na koži.

Možno si myslíš, že by som mal ísť ďalej. Možno si myslíš, že si čas spravil svoju prácu a že som zabudol. Ale nie... ja som len potichu čakal.

Čakal, že raz príde deň, keď sa vrátiš. Čakal, že sa otočíš a pochopíš, že si nikdy nemala odísť. Čakal, že pochopíš, že nikto ťa nebude milovať tak, ako ja.

A možno už ten deň nikdy nepríde. Možno už dávno patríš niekomu inému. Možno už zabúdaš na môj hlas, na môj smiech, na môj dotyk.

Ale ak ešte zostala aspoň malá iskra. Ak ešte existuje kúsok teba, ktorý si ma pamätá... prosím, ozvi sa mi.

Aspoň raz. Aspoň na chvíľu. Aspoň kým je ešte čas.

Lebo keď si pri mne, aj Boh sa na mňa pozrie. Aj on vie, že s tebou som celý. S tebou som všetko, čím som mal byť.

Tak mi prosím dovoľ ešte raz cítiť, že sme neboli omyl.

Ešte jednu noc... a potom koniec

Dnes v noci ťa budem čakať. Ešte jednu noc si dovolím veriť, že prídeš. Ešte jednu noc budem sedieť v tichu, hľadieť do tmy a predstavovať si, že zaklopeš na dvere. Alebo aspoň zazvoní telefón.

Ešte jednu noc budem milovať tú predstavu, že nie si celkom preč. Ešte jednu noc budem ticho prosiť, aby sa stal zázrak.

Ale ráno... ráno bude rozhodujúce.

Ak zajtra vstanem a zistím, že som zasa sám. Ak dvere ostanú zamknuté a správy prázdne. Prestanem veriť v lásku. Prestanem veriť v šťastie. Prestanem veriť v teba. A už ťa čakať nebudem.

Ešte túto jednu noc si dovolím dúfať. Ešte jednu noc ťa budem v myšlienkach držať za ruku. Ešte jednu noc budem mať zavreté oči a predstavu, že si tu.

Ale ráno, ak sa nič nezmení. Ak zas ostanem sám... položím to všetko. Nechám ťa ísť. V sebe, aj v spomienkach.

Neviem, či to dokážem. Ale viem, že inak by som sa zlomil úplne.

Takže... ešte jednu noc.A potom nech už rozhodne osud.

Pre ňu a len pre ňu

Brat môj, kamarát môj... hraj mi dnes večer. Ale nehraj pre mňa. Hraj pre ňu. Pre tú, čo odišla a zobrala so sebou aj môj dych, aj moje sny. Nech tvoje prsty vyčarujú melódiu, ktorá jej pripomenie, že tu niekto stále čaká.

Nech z tvojho hlasu cíti, že každý tón bol o nej. Nech ju pichne pri srdci. Nie z hnevu. Z lásky. Nech jej duša na chvíľu stíchne a spomenie si, kto pre ňu raz žil viac než pre seba.

Dnes večer nehovorím nič. Len počúvam. Nalievam si pohár za pohárom, zalievam nimi spomienky, ktoré nechcú umrieť. A keď hráš pre ňu, cítim, že sa ešte nestratila úplne. Že ešte stále dýcha niekde v mojich piesňach, v mojom tichu, v tej nekonečnej samote, ktorá nesie jej meno.

Možno je ďaleko. Možno už dávno v inom objatí. Možno už patrí k svetu, kde niet pre mňa miesta. Ale niekde v nej, hlboko, stále horí ten plameň, čo sme spolu zapálili. A aj keby to bol už len popol, aj keby ho zakryl prach rokov, iskra tam stále je.

A ak nie... ak naozaj zabudla... hraj ešte hlasnejšie.Hraj tak, aby sa triasli steny. Aby noc vedela, že láska sa nedá umlčať.

Lebo ak sa nedá vrátiť, nech aspoň vie, že bol niekto, kto ju nikdy neprestal milovať.

Si stále tu, aj keď ťa už niet

Sú chvíle, keď si nahováram, že som na teba zabudol. Že som sa konečne oslobodil od tvojej prítomnosti. Že tvoje meno už nehorí v mojej mysli ako večný plameň.

Ale potom príde noc.

Príde ten zvláštny moment, keď vietor zašepká tvoje meno. Keď sa pod mojimi nohami ozvú kroky, ktoré mi ťa pripomínajú. Keď sa v tichu izby pohne vzduch a ja mám pocit, že sa ma tvoja duša dotkla aspoň na okamih.

A ja ťa cítim.

Viem, že tu nie si. Viem, že ak by som teraz natiahol ruku, uchopil by som len prázdnotu. A predsa si tu. Si v každej mojej myšlienke. V každom mojom kroku. V každom pohybe dlaní, ktoré ťa v noci hľadajú, hoci vedia, že už nikdy nenájdu.

Si stále tu.

Možno nie v tele. Nie v čase. Nie v priestore, ktorý by som mohol vidieť alebo cítiť. Ale si v mojom nepokoji. V mojich nedopitých pohároch. V mojich nedopovedaných vetách. Si v tých prázdnych miestach môjho života, ktoré už nikdy nikto nevyplní.

A ja sa pýtam... si to naozaj ty, alebo len tieň mojej vlastnej bolesti.

Viem, že už neotvoríš dvere. Viem, že sa neotočíš, aby si mi poslednýkrát venovala pohľad, ktorý by ma vykúpil.

Ale aj tak čakám. Každý večer, keď sa svet ponorí do ticha, čakám na zvuk tvojich krokov. Každé ráno, keď otvorím oči, čakám na deň, v ktorom ma už konečne nebudeš prenasledovať.

Ale ten deň nikdy nepríde.Lebo niektoré lásky neodchádzajú.Niektoré lásky sa len potichu premieňajú na večnosť.

A ty si moja večnosť.

Po tebe nič, len prázdno

Koľko ich bolo. Koľko bezmenných bozkov, koľko nocí, čo som strávil v náručí cudzích žien. Koľko tiel sa ma dotýkalo, koľko pier šeptalo moje meno. Koľko ich bolo... a predsa ani jedna nebola ako ty.

Všetky boli len útek. Útek pred tým, čo som nechcel prijať. Že si odišla.

A potom... si sa ma dotkla. Nie rukami. Nie pohľadom. Ale niečím hlbším. Bola si chladná. Bola si cudzia. A predsa jediná, pri ktorej som cítil, že som konečne doma.

Zničila si ma. Každá pred tebou bola len chvíľková ilúzia. Ty si bola skutočná. A teraz. Teraz po tebe nezostalo nič.

S tebou som mal všetko. Bez teba nemám nič.

Ako mám vrátiť slnku jeho jas, keď sa svet premenil na nekonečnú noc. Ako mám dýchať vzduch, čo páchne spomienkami na teba. Ako mám pokračovať, keď každá cesta vedie len do prázdna.

Zavial chladný vietor a odniesol všetko. Len tvoj hlas mi zostal v hlave. Ticho, ktoré kričí viac než akýkoľvek výkrik.

A tak ťa hľadám. V každom pohľade. V každom dotyku. V každom meste. V každej ulici. Kráčam pustými miestami, kde sme sa kedysi smiali. A počujem ozvenu minulosti, čo ma trhá na kusy.

Koľko ešte musím prejsť, aby som zabudol.Ale odpoveď poznám. Nikdy.

Lebo ja som zostal len tvoj.A nič to už nezmení.

Bol som ti vždy až posledný

Dlho som si v sebe nosil niečo, čo som ti nikdy nepovedal nahlas. Videl som ťa každé ráno vstávať skoro,

s úsmevom na perách, kŕmiť holuby, zalievať kvety, robiť tie malé veci, na ktorých ti záležalo. Všetko si si vedela vážiť. Každú drobnosť. Každého človeka. Každý okamih.

Len mňa nie.

Keď sme boli spolu, cítil som sa ako niečo na okraji tvojho života. Ako posledná myšlienka na konci dňa. Boli pre teba dôležité rozhovory s inými. Večery, na ktorých sa spievalo a tancovalo do rána. Smiech. Zábava. Život všade okolo teba. A ja som tam stál... a v tvojich očiach som nevidel to, čo som tak veľmi chcel cítiť.

Milovala si svet. Milovala si všetko, čo sa okolo teba hýbalo. Len ja som bol pre teba priezračný. Ako niečo, čo tu je, ale čo sa ťa už nedotýka.

A predsa ti poviem niečo, čo možno nikdy nepochopíš. Aj napriek tomu všetkému som ťa miloval. A milujem ťa stále. Hoci viem, že pre teba som bol len tieň. Niečo, čo si tolerovala, ale nikdy si tomu nepatrila celým srdcom.

Možno ti raz odpustím. Možno jedného dňa na to všetko spomeniem s úsmevom a poviem si, že aj tie chvíle mali význam.

Ale nikdy nezabudnem, ako bolí byť s niekým, kto miluje všetko... okrem teba.

Prekliata buď, ako si prekliala ty mňa

Koľko ti stačilo, aby si ukázala svoju pravú tvár. Koľko klamstiev, koľko falošných úsmevov, koľko slov, ktoré nemali hodnotu ani dym z cigariet. Koľko ti stačilo, aby si dokázala, že lásku len hráš, ale nikdy necítiš.

Koľko ti stačilo, aby si rozbila všetko, čo bolo medzi nami. Aby si vzala niečo čisté a urobila z toho obyčajný prach pod svojimi nohami. Koľko ti stačilo, aby si pošliapala dôveru, na ktorej sme stáli.

Nech je ti to všetko prekliate. Nech každá tvoja slza chutí ako jed. Nech ťa každá noc dusí v tme presne tak, ako ja teraz lapám po dychu, keď si na teba spomeniem. Nech sa ti každé zrkadlo rozbije pod rukami, aby si sa už nikdy nevidela tak, ako si sa chcela vidieť. Ako niečo nevinné. Ako niečo, čo si nikdy nebola.

Ty si nebola stvorená pre lásku. Ty si bola len krásna lož. Zrodená pod zlou hviezdou. Vedená vlastnou pýchou. Hnaná chladom v srdci, ktoré nikdy nebolo tvoje. Nikdy nepatrilo nikomu.

Preto ti nebolo dané, aby si nosila prsteň lásky. Ani môj, ani od nikoho lepšieho než som ja. Pretože zlato v tvojich rukách hrdzavie. Pretože ty nevieš, čo znamená niekoho si vážiť. Pre teba bol každý cit len dočasná zábava. Každý dotyk len spôsob, ako si dokázať, že máš moc.

Koľko ti stačilo, aby si dosiahla svoje sny. Aby si ma vymenila za niečo, čo ti vždy chýbalo. Kontrolu. Koľko ti stačilo, aby si odo mňa odohnala priateľov, aby si ma obrala o všetko, čo bolo moje, len aby si sa cítila silná.

A teraz sa pýtam. Cítiš sa silná. Stojíš na tom tróne, o ktorý si bojovala. Si šťastná v kráľovstve, kde si jediný obyvateľ.

Hovorili mi. Už dávno mi hovorili, aká si. Varovali ma. Ukazovali prstom, keď som sa rútil priamo do tvojho pekla. Ale kto ma mohol zachrániť pred tebou, keď ja sám som sa odmietol zachrániť.

A teraz už viem pravdu. Ale je príliš neskoro.

A tak ti prajem len jedno. Aby si raz milovala niekoho tak, ako som ja miloval teba. Aby ťa raz niekto zničil presne tak, ako si zničila ty mňa. A keď budeš stáť osamotená. Keď budeš kričať jeho meno a on neodpovie. Keď sa budeš dusiť v posteli, v ktorej už nebude spať nikto... možno vtedy pochopíš, čo si urobila.

Ale mne už bude jedno.

Prekliata buď, ako si prekliala ty mňa.

Už nikdy nebudem mať šancu napraviť to

Potrebujem ťa tak, ako telo potrebuje vzduch. Ako srdce potrebuje biť. Ako duša potrebuje pokoj. Ale pokoj už nepoznám.

Znova som opitý. Znova píšem správy, ktoré nikdy neodošlem. Slová, čo kričia do ticha, ale nikdy nenájdu svoj cieľ. Prsty mi behajú po klávesnici a písmená sa spájajú do viet, ktoré majú povedať všetko.

A potom stlačím zrušiť. Vymažem každé slovo. Akoby som mohol vymazať aj tú bolesť, čo ma zožiera zvnútra.

Ale je príliš neskoro. Vždy je príliš neskoro. Ďalšia noc. Ďalší pád. Ďalšie ráno, keď otvorím oči a viem, že ťa v tomto dni znova nenájdem.

Hlúpa hrdosť. Znova ju prehĺtam ako horký jed. Znova ju zašliapnem do zeme. A znova toho budem ľutovať. Pretože nech sa snažím akokoľvek, stále mi chýbaš.

A potom ťa uvidím. Usmievaš sa a ja cítim, ako mi v hrudi niečo praská. Ako sa mi láme posledná ilúzia, že ťa raz možno prestanem milovať. Ako soľ na ranu, keď prejdeš okolo mňa s ním.

Nezastavíš sa. Nepozrieš sa mi do očí. Nezachveje sa ti hlas, keď mu niečo zašepkáš. A ja stojím na mieste, kde si

ma nechala, a uvedomujem si, že tam už čakám príliš dlho.

Láska moja. Klamú ťa tí, čo ti hovoria, že na mne už nezáleží. Klamú ťa ich prázdne slová. Klamú ťa ich falošné dotyky. Všetko je len lacné víno. Ale samota nevyberá.

A ja. Ja som klamal tiež. Klamal som, že si pre mňa len ďalšia. Klamal som, že som v poriadku. Klamal som, že už na teba nemyslím.

A teraz. Teraz je už neskoro povedať pravdu. Znova som padol. A dal by som čokoľvek, aby som mohol zaplatiť za svoje chyby. Dal by som dušu. Dal by som všetko. Len aby som mohol vrátiť čas.

Ale viem. Je neskoro. Vždy je neskoro.

Vchádzaš do mojich snov ako zima, čo sa mi zahryzne do kostí. Chcem ťa požiadať, aby si zostala. Chcem povedať prepáč. Ale keď otvorím ústa, slová nikdy nevychádzajú.

A tak len stojím. A mlčím. A ty odchádzaš.A ja už nikdy nebudem mať šancu napraviť to

Slzy, ktoré si nestihol zotrieť

Stále si pamätám ten deň. Nie dátum, nie hodinu. Len ten zvláštny tichý chlad, ktorý sa usadil medzi nami presne vo chvíli, keď si si utierala slzy a ja som nevedel, či mám cúvnuť alebo sa k tebe rozbehnúť.

Zostalo mi len to ticho. A pohľad, ktorý sa mi dodnes vracia v spánku. Ten, čo mi hovoril všetko. Aj to, čo si nikdy nevyslovila. A možno práve preto to bolí viac. Lebo slová majú hranice. Ale ticho ostáva.

Odišla si. Nie náhle. Nie s krikom. Ale so slzami. A tie si so sebou vzali aj kus mňa. Nie oči. Nie ruky. Ale ten najmäkší kúsok mojej duše. Ten, čo veril, že láska ostáva, ak máš dosť lásky.

Nezastavil som ťa. Možno som mal. Možno by sa niečo zmenilo. Ale v tej chvíli som len stál. So zlomeným hlasom, so srdcom na kolenách. A so snahou tváriť sa, že je to v poriadku.

Ale nebolo. A nie je. Lebo tie slzy, ktoré ti vtedy tiekli, ich cítim ešte stále. Nie na rukách. Nie na tvári. Ale niekde hlbšie. Na miestach, kde sa nedá zotrieť nič. Len zabudnúť.

A ja nezabúdam.

Miloval som ťa vtedy. Ale dnes ťa milujem ešte viac. A to je ten trest. To je ten dôvod, prečo sa večery menia na samotu, aj keď už nie som sám.

Lebo keď niekoho stratíš tak potichu, že ti ani nestihol povedať zbohom, začneš s ním viesť rozhovory len vo vlastnej hlave.

A tie sa neskončia nikdy.

Bol som len zastávkou na tvojej ceste

Nikdy som neveril, že dvaja ľudia môžu byť tak blízko a pritom tak ďaleko. Nikdy som neveril, že môžeš niekoho milovať celou dušou a zároveň vedieť, že on nikdy nebude tvoj. Nikdy som neveril, že láska môže byť len jednostranná. Že srdce môže biť len pre jedného. Že slová môžu znieť tak isto, ale znamenať úplne iné veci.

A potom si prišla ty.

Myslel som si, že som ťa našiel. Že keď som ťa držal v náručí, keď som sa topil v tvojich očiach, keď som počul tvoje slová, znamenalo to, že cítiš to isté. Že keď si povedala „navždy“, myslela si tým to isté, čo ja. Že keď si sa smiala, keď si ma bozkávala, keď si ma držala za ruku, nebola to len chvíľa, ktorá prejde.

Ale pre teba to tak bolo. Pre teba som bol len zastávkou na ceste. Miesto, kde si sa zastavila, oddýchla si si,

možno sa na chvíľu zahriala... ale nikdy si tu nechcela zostať.

A teraz už viem, že si bola len sen, ktorý som nikdy nemal snívať. Že ja som ťa miloval, ale ty si len prešla mojím životom ako vietor, ktorý sa ani neobzrie späť. A keď dnes stojím v ulici, kde som ťa naposledy videl. Kde som ti naposledy veril. Kde som ti naposledy dovolil, aby si bola celý môj svet...

Ulica je dlhá ako moja bolesť. A dážď, dážď padá presne ako vtedy.

Možno si už dávno zabudla. Možno tvoje srdce nikdy nepatrilo sem. Možno sme nikdy nemali byť nič viac než len dve čiary, ktoré sa na chvíľu pretli, len aby sa znova rozišli.

A tak ti píšem poslednýkrát. Nie preto, aby som ťa prosil. Nie preto, aby som ťa volal späť. Ale preto, aby si vedela, že ja som ťa miloval. Aj keď ty si ma nikdy nemala v pláne milovať.

Keď mladosť odíde, ale srdce zostane

Prídu dni, keď sa moje kroky spomalia. Ráno ma neprebudí svetlo, ale hmla. Rosa už nebude jarnou nehou,

ale chladom jesenného rána. Moja mladosť zmizne. Vrásky mi popíšu tvár.

Ale vieš čo.Aj vtedy ťa budem čakať.

Budú sa ma pýtať, na čo ešte čakám. A ja sa len usmejem a poviem: čakám na otázku, ktorú si už dlho nosím v srdci. Či si na mňa ešte niekedy spomenieš. Či ešte cítiš tú starú vôňu večerov, lavičiek, nášho smiechu. Tých dní, keď svet neponáhľal a patril len nám.

Keď prídeš, prosím, neprinášaj slzy. Nechaj smútok za dverami. Prisadni si ku mne, ticho mi stisni ruku a len tak mi daj najavo, že si nezabudla. Že aj keď si kráčala inými cestami, v kútiku srdca si ma niesla stále so sebou.

A ja ti odpustím. Všetko. Každé ticho. Každý odchod. Každé slovo, čo si nepovedala. Zavrieme tú minulosť spolu. Zostane len to, čo máme teraz. Možno už pomalšie. Možno tichšie. Ale stále my dvaja.

A keď raz príde ten čas, keď sa naposledy zatvoria oči... odídem pokojne. Lebo budem vedieť, že si sa vrátila. A že si ma po všetkých tých rokoch ešte stále milovala.

Prosím o lásku, nie o trest

Hej osud... vieš vôbec, čo mi robíš. Vieš, ako každé ráno začína vďaka nej a končí bez nej. Ako každý môj krok nesie jej meno, aj keď už po ňom nekráča.

Každý deň ma skúšaš. Každý večer mi trháš dušu. Nie výbuchom. Nie búrkou. Ale tichom. Tým tichom, ktoré po nej zostalo a ty si sa ho rozhodol nazvať mojou novou realitou.

A ja. Ja len stojím. Nie ako bojovník. Nie ako slaboch. Len ako človek, ktorý ešte stále miluje tak čisto, že by si radšej nechal zobrať vlastný život než jediný pohľad na to, ako ho žije s niekým iným.

Neprosím ťa o veľa. Nechcem bohatstvo. Nechcem odpustenie. Len jedno. Nechaj ma s jej krásou, nie s tvojím smútkom.

Dovolil som si milovať. Nie zo zvyku. Nie z nudy. Ale preto, že som v jej očiach konečne videl domov. A teraz mi každý deň berieš kúsok tej predstavy. Pomaly. Krutým spôsobom, ktorý nekrváca... len nikdy neprestáva.

A tak sa pýtam Boha. Je hriech milovať tak veľmi, že by si za tú lásku vymenil celý zvyšok svojho života.

Ak nie... nech nás konečne spojí. V živote alebo v smrti. Ale hlavne nie v tejto prázdnote, kde som si zobral tvoj smútok namiesto jej rúk.

Hej život... ja nie som tvoj ženích. Ty nie si moja nevesta. Prestaň ma každé ráno budiť s bolesťou pri vankúši, kde mala ležať jej hlava.

Chcem ju. So všetkým. S ranným tichom. S jej smiechom aj strachmi. So všetkým, čo iní nevedeli zvládnuť, ja chcem nosiť s hrdosťou.

Ale ak mi ju nedáš, tak si ma vezmi celého. Vezmi moje slová. Moje básne. Moje nádeje. Len mi ju už neukazuj.

Lebo je horšie vidieť, čo už nemôžeš mať... než to nikdy nevidieť vôbec.

Ak by som mal čarovnú moc

Keby som mal tú moc, tú čarovnú silu, privolal by som ťa k sebe ešte dnes. Ešte túto noc, aby si bola moja. Bez otázok. Bez plánov na zajtra. Len ty a ja, v okamihu, ktorý by bol jediným, čo má zmysel.

Odkedy som ťa stretol, odkedy poznám tvoj pohľad, tvoj hlas, tvoje pohyby... viem, že som pripravený ti dať všetko. Bez váhania. Bez počítania strát.

Hej, krásna... nad všetkými krásami. Keď ťa vidím, zatočí sa mi hlava a jediné, čo si prajem, je cítiť tvoje pery

na svojich. Tvoje teplo v mojej dlani. Tvoje telo vedľa môjho.

Za jeden pohľad tvojich očí by som dal polovicu života. Možno aj viac. Tvoj hlas... taký mäkký, taký tichý, ako šepot vetra v letnej noci. Pýtam sa: môže z toho byť niečo viac. Môžeme sa prebudiť zajtra spolu... a neľúbiť.

V mojom srdci horí oheň. Ty si ho zapálila a ja už nedokážem žiť bez toho žiaru. Verím, že by sme boli ten najkrajší pár. Verím, že sny, ktoré nosím v hlave, by mohli byť skutočné.

A preto dnes v noci, láska moja, idem na všetko. Bez strachu. Bez hraníc. Ak si to praješ rovnako... všetko bude naše.

Tvoj. Pripravený spáliť mosty pre jediný pohľad.

Žijem, aby som ťa miloval

Tieto dni sú stále rovnaké. Nič sa nezmenilo. Ešte stále som tvoj.

Aj keď si ďaleko. Aj keď už možno nevyslovuješ moje meno. Aj keď tvoje srdce možno bije pre niekoho iného. Ja som stále tvoj.

Neviem, či si na mňa niekedy spomenieš. Neviem, či ťa ešte niekedy v noci prepadne ten zvláštny pocit, tá tichá bolesť, ten nemý výkrik spomienok, čo sa nedajú umlčať. Ale ja ťa nosím v sebe neustále.

Celý môj život sa točí okolo lásky, ktorú už nemôžem žiť. Žijem len preto, aby som ťa miloval.

A bolí to. Nezastaviteľne.Znova a znova. Každý deň. Každú noc.

Nemám kam utiecť. Tá bolesť je všade. Je v piesňach, ktoré si spievala. Je vo vetre, ktorý mi šepká tvoje meno. Je v posteli, ktorá je už príliš veľká na to, aby som v nej spal sám.

Tá bolesť je vo mne. Vryla si sa do mňa tak hlboko, že už neviem, kde končím ja a kde začína tvoja neprítomnosť.

Si preč. A predsa tu stále si.

Znova ma tá bolesť trhá na kusy. Znova sa topím v smútku, čo ma ničí ako rozbúrené more ničí stroskotanú loď. A aj keď sa snažím bojovať, aj keď sa snažím dýchať bez teba, táto búrka ma ťahá ku dnu.

Pozerám sa na oblohu a prosím nebo, aby sa každá hviezda volala tvojím menom. Aby som ťa mohol hľadať v každej noci. V každom kúsku temnoty, ktorý ma pohlcuje.

Ale čo ak ty už nehľadáš mňa.

Každá spomienka ma vracia k tebe. Neviem žiť inak. Neviem sa od teba odpútať. Nemôžem. Nechcem.

A tak sa pýtam... čo som pre teba teraz.Som len dávna chyba, ktorú si nechceš pripustiť. Som len tieň, čo sa stratil v tvojej minulosti. Som len prázdne miesto v tvojom srdci, ktoré si už dávno zaplnila niekým iným.

Alebo som stále ten nepokoj, ktorý ťa prenasleduje, nech si kdekoľvek.

Ja viem len jedno.Žijem, aby som ťa miloval. A umieram, lebo ťa nemám.

A s každým dňom umieram o kúsok viac.

Rozpadám sa a už ma nezložíš späť

Moja láska... nežijem. Len prežívam. Dni sa menia na noci a noci na rána, ale ja to už nevnímam. Pohár sa naplní, pohár sa vyprázdni, a predsa necítim rozdiel. Všetko chutí rovnako prázdne.

Rozpadám sa. Každým dňom, kúsok po kúsku. Každou spomienkou, ktorá sa mi vkradne do hlavy ako zlodej. Každým snom, z ktorého sa zobudím a na sekundu verím, že tvoje telo je ešte pri mne.

Si vo všetkom, čo robím. Si v každom tóne piesní, ktoré mi dnes trhajú dušu. Si v každej žene, ktorú pobozkám, ale jej pery sú pre mňa len ľad, lebo všetko teplo si vzala so sebou ty.

Bol som celý kedysi. Ale ty si si vzala svoje časti zo mňa, keď si odišla. A ja som si myslel, že zostanem stáť. Ale keď človeku vytrhnú srdce, nemôže len tak pokračovať ďalej. Ostane mu len tieň tela, čo kráča ďalej bez duše.

Hovorili mi, že čas zahojí všetko. Ale mýlili sa. Čas len učí človeka, ako sa usmievať so zlomenou dušou. Ako predstierať silu, aj keď sa mu pod nohami drobí cesta. Ako žiť s dierou, ktorá sa nikdy nezaplní.

Tak mi povedz, láska, cítiš sa voľná. Dýcha sa ti ľahšie, odkedy som prestal existovať. Vieš spať bez toho, aby ťa v noci ťahali späť moje oči, moje slová, moje mlčanie.

Lebo ja už ani neviem, aké to je cítiť sa celý.

Rozpadám sa.A už ma nezložíš späť.

Volal som ťa, ale neprišla si

Moja milovaná. Moja jediná.

Volal som ťa. Volal som ťa s nádejou, s trasúcim sa hlasom, v ktorom bolo všetko. Láska. Bolesť. Zúfalstvo. Ale neprišla si. Neobjavila si sa. Nestála si tam, kde som ťa očami hľadal, kde som si ťa predstavoval.

Stále tomu neverím. Stále čakám, že sa niekde za rohom vynorí tvoja postava a ja pocítim ten zvláštny pokoj, ktorý mi mohla dať len tvoja prítomnosť.

Chcel som ťa vidieť naposledy. Aspoň na okamih. Aspoň na jednu jedinú sekundu. Dotknúť sa ťa pohľadom. Vypovedať všetko, čo vo mne vrelo celé tie dni, mesiace, možno celý môj život. Chcel som ti povedať, ako veľmi ťa milujem. Ako veľmi ma to všetko bolí. Že ma už ničím nezraňuješ. Že už dávno vo mne nie je hnev. Len prázdno, v ktorom sa ozýva tvoja neprítomnosť.

Moja duša je ranená, a predsa ťa zbožňuje.

A tak som prišiel. Prišiel som ťa hľadať ako stratenec blúdiaci púšťou. Ako človek, ktorý sa topí a poslednou silou sa načahuje za lúčom svetla. Stál som pred tvojimi dverami s jedinou nádejou, že ich otvoríš ty. Ale namiesto teba prišla tvoja matka. Videla môj pohľad. Videla tú prázdnotu vo mne. Možno jej bolo jasné, že si pre mňa posledná istota v tomto svete, ktorá sa mi práve rozpadla pod rukami.

A ty. Ty si tam nebola.

Bol to zvláštny okamih. Tá chvíľa, keď som pochopil, že som ťa naozaj stratil. Pošepol som tvojej matke pár slov. Poslal som ti cez ňu odkaz, ktorý možno nikdy nebudeš počuť. Alebo možno áno. Možno ťa tie slová nájdu v tvojich snoch. Možno sa vkradnú do tvojho srdca tak, ako sa ty vkrádaš do môjho každú noc, keď zatváram oči a snažím sa zaspať bez teba.

Ale prisahám ti. Už ťa viac nebudem hľadať. Už nikdy. Už ťa viac nebudem volať.

Pretože viem, že neprídeš. Že už nikdy nebudem počuť tvoj hlas vysloviť moje meno tak, ako si to dokázala iba ty.

A tak mi zostáva len spomínať. Spomínať na všetko, čo bolo. Na každý dotyk. Na každý pohľad. Na každé slovo, ktoré medzi nami padlo. Zostala mi iba jedna noc, ktorá sa mi vracia v spomienkach znova a znova. Ako prekliatie. Ako spomienka, ktorá mi nedovolí zabudnúť. Tá noc, keď som ťa naposledy držal v náručí. Keď si bola ešte mojou.

A teraz. Teraz už nemám nič. Len prázdne dlane, ktoré sa ťa snažia nahmatať v tme.

Láska, ktorá nikdy nemala vzniknúť

Čo mám robiť, keď moje srdce túži po tom, čo nesmie. Keď sa moje ruky trasú pri myšlienke na teba, ale viem, že ťa nikdy nebudem môcť držať. Keď viem, že každý pohľad, každé slovo, každý okamih blízkosti je chyba, a predsa sa od teba nedokážem odtrhnúť.

Lebo ty nie si moja. Nikdy si nebola. Nikdy nebudeš. Si žena môjho priateľa.

A ja, ja som ten, čo mlčí. Ja som ten, čo sa pretvaruje, že nič necíti. Ja som ten, čo ťa sleduje z diaľky a každý deň bojuje s vlastným srdcom.

Odpusť mi, že sa na teba dívam inak. Odpusť mi, že v noci myslím na tvoje meno. Odpusť mi, že si želám svet, v ktorom by si nepatrila jemu.

Ale tento svet je skutočný. A v ňom nikdy nemôžeme byť my dvaja.

A tak musím odísť.Musím ísť kamkoľvek, kde ma nebudú prenasledovať tvoje oči. Musím sa stratiť v diaľke, aby som ochránil jeho a aby som ochránil seba pred sebou samým.

Lebo môžem stratiť čokoľvek. Ale nie jeho. A nie teba spôsobom, ktorý by zničil všetko, čo je správne.

A tak sa lúčim. Nie s tebou, lebo ty nikdy nebudeš moja. Ale s tou časťou seba, ktorá si ťa želala viac než vlastný dych.

Dvere zostali zatvorené... a ja som pochopil

Moja láska...neotvorila si. Nepočula si moje slová. Alebo si počula a rozhodla si sa, že neodpovieš.

A možno som už pre teba len ozvena minulosti, ktorú si nechcela znova priviesť k životu. Možno si ležíš v posteli a počítaš sekundy, kým moje kroky zmiznú v tichu noci. Možno si prišla k dverám, položila ruku na kľučku a potom ju spustila späť, lebo si vedela, že ak ich raz otvoríš, nebude cesty späť.

Tak si nechala dvere zatvorené.A ja som pochopil.

Pochopil som, že som tu zbytočne. Pochopil som, že niekedy nezáleží na tom, ako veľmi miluješ. Ak si ten jediný, kto ešte bojuje, už je to prehrané. Pochopil som, že tieto dvere už nikdy nebudú patriť mne.

Tak sa poslednýkrát nadýchnem. Pozriem sa na to miesto, kde som kedysi bol doma. Stisnem ruky do pästí, aby sa mi netriasli.A odchádzam.

Nie preto, že chcem. Nie preto, že už nemilujem. Nie preto, že by som sa zmieril so stratou.Ale preto, že niet kam sa vrátiť.

A keď sa raz prebudíš do rána, keď otvoríš tie dvere a vietor ti prinesie len prázdnotu, keď sa pozrieš na chodník a neuvidíš žiadne moje stopy, keď prejdeš prstami po ráme dverí, kde som kedysi klopal a bude tam len chlad...

možno si spomenieš, že niekedy stálo za to otvoriť.Ale už bude neskoro.

Sen, z ktorého sa nechcem prebudiť

Dnes v noci som ťa mal pri sebe. Nie naoko, nie na chvíľu, ale úplne. Bola si tam, ticho si dýchala pri mne a ja som ťa bozkával tak nežne, tak opatrne, akoby som sa bál, že sa stratíš. Tvoje telo sa chvelo, tvoje ruky sa ma držali pevne a ja som vedel. Toto je ten okamih, po ktorom túžim celý život.

Bohužiaľ, bol to len sen. A ráno prišlo kruté. Vankúš studený, ticho prázdne a vedľa mňa len priestor, ktorý si nikto nezaplnil. Keby to nebol len sen. Keby to bola skutočnosť. Keby som sa mohol zobudiť a stále cítiť tvoje pery na svojich, tvoju ruku okolo môjho krku.

Sníval som, že sme stáli pri rieke. Pri tej istej rieke, kde sme kedysi spolu sedávali. V sne sme tam stáli, držali sme poháre, zdvihli ich a sľúbili si vernosť. Hľadela si mi do očí a ja som ti veril. Veril som ti ako nikomu.

Ale keď som sa ráno zobudil, ruka sa natiahla na druhú stranu postele a nič. Len prázdno. Len ticho, ktoré kričí viac než slová.

Vieš, možno by bolo lepšie nikdy sa neprebudiť z takého sna. Možno tam, v tých nočných ilúziách, máme všetko, čo sme v živote stratili. Možno tam sa môžeme držať, smiať sa, milovať bez toho, aby nám to ráno vzalo.

Ak niekedy spíš a snívaš o mne, dúfam, že aj v tvojich snoch držíme poháre pri tej istej rieke.A že sa tam nikdy nerozlúčime.

Zabudni na mňa, ako som to skúšal ja

Miloval som ťa. Nie povrchne. Nie chvíľkovo. Nie preto, že si bola krásna. Ale preto, že si bola všetko, čo som vtedy potreboval. Keď som ešte veril, že láska môže niekoho zachrániť. A ja som ťa miloval tak, ako sa miluje len raz. Bez hraníc. Bez plánov úniku. Bez podmienok.

Lenže ty si chcela niekoho iného. Nie mňa. Nie nás. A ja som to prijal. Nie ako silný muž. Ale ako niekto, kto práve pochoval kus seba.

Nezomrel som. Len som si zvykol, že to bolí.

Ale už stačí.

Zabudni moje číslo. Zabudni moju ulicu. Zabudni, ako voniam, keď si mi zaspávala na hrudi. Zabudni každé ľúbim ťa, čo sme si vraveli v tichu. Lebo teraz už nechcem čakať, kým sa ozveš. Nechcem dúfať, že sa objavíš vo dverách s očami, ktoré kedysi patrili mne.

Chcem pokoj. A ten si ty nikdy nebola.

Nevolaj mi o polnoci. Ani keď sa ti rozpadne svet. Ani keď si sama. Ani keď ti niekto iný nedvihne. Lebo keď sa môj svet zrútil, ty si sa len pozerala. A nič.

Jar prišla. Kvety rozkvitli. Vzduch vonia inak. Ulice sú plné života.

Ale pre mňa to nič neznamená. Moje posledné slnko zapadlo v ten deň, keď si povedala odchádzam. A ja som vtedy pochopil, že nie všetky konce kričia. Niektoré len zavrú dvere. Potichu.

Čas urobil svoje. Už neplačem. Už nečakám. A možno... už aj ja niekoho milujem. Ticho. Bez veľkých slov. Bez boja. Bez teba.

A to je ten rozdiel.

A ty. Možno raz pochopíš, čo si mala. Možno nie.Ale ak ti niekedy napadne zavolať, prosím, pamätaj, že si to bola ty, kto ten príbeh roztrhal.

Láska zo sna

Včera v noci si prišla ku mne. Neviem, či to bola spomienka, ilúzia alebo len sen, ktorý mi chcel pripomenúť, ako chutí šťastie.

Leteli sme spolu. Vznášali sme sa nad svetom, nad bolesťou, nad minulosťou. Držal som ťa v náručí, smiala si sa, tvoje pery chutili sladko ako kedysi. V tom sne sme boli opäť my. Bez strát. Bez otázok. Bez konca.

Ale ráno prišlo príliš rýchlo.

Otvoril som oči a všetko sa rozpadlo. Ulica bola prázdna, tvoje miesto vedľa mňa studené. Pozeral som sa na strop a snažil sa ešte chvíľu udržať tú chvíľu, ale sen sa vytratil ako dym.

A potom som cítil len pád. Ako keby ma niekto strhol z výšky. Ako keby som padal hlboko, hlboko do prázdna.

Tvoje čierne oči dnes nežiaria radosťou. Dnes plačú. Možno nie tam, kde ťa môžem vidieť, ale cítim to. Cítim, že nie som sám, kto sa budí so smútkom v hrudi.

Povedz mi, láska moja, aj ty ešte lietaš v snoch. Aj ty ešte cítiš moju dlaň, aj keď vieš, že už ma nikdy nezovrieš. Aj tebe ráno ukradne všetko, čo si v noci našla.

Ak áno, potom viem, že naša láska nikdy neumrela. Len teraz žije v snoch.

A možno raz príde noc, z ktorej sa neprebudím.A tam budeme spolu. Navždy.

Bože, potrestaj... alebo vráť mi ju

Bože,

nikdy som nevedel, ako sa k tebe modliť. Ale dnes k tebe prichádzam ako pokorný, zlomený človek. S hlavou sklonenou, s rukami zloženými, so srdcom, ktoré už nevie, či bije z lásky alebo z bolesti.

Prosím ťa, Bože, potrestaj jednu ženu. Tú, ktorá mi vzala nádej, ktorá ma zradila, ktorá mi zlomila srdce ako nikto predtým. Ktorá sa smiala, zatiaľ čo ja som plakal. Ktorá mala tvár anjela, ale srdce, ktoré patrilo diablovi.

Hovorili mi, že je krásna ako víla. A ja som tomu veril. Veril som jej úsmevu, veršom, ktoré mi šepkala, bozkom, ktoré voňali po klamstve. Ale za jej krásou bola prázdnota. Za jej očami ticho, ktoré kričalo o nevere.

Prosím ťa, ak jej duša ešte nie je úplne stratená, vráť ju späť. Ukáž jej cestu. Lebo možno sa ešte môže zmeniť. Možno v nej ešte zostal záblesk toho anjela, ktorého som miloval.

Ale ak nie, ak už jej srdce patrí len hriechu, ak už nikdy nepochopí, čo spôsobila, potrestaj ju. Nie preto, že ju nenávidím. Ale preto, že ona zničila čistotu. Lásku, ktorú som jej dal úprimne, bez hry, bez klamstva.

V mojom srdci bolo miesto pre ňu. Ale dnes viem, že si ho zaslúži iná. Žena, ktorá bude vedieť, čo znamená milovať a nezradiť.

Bože, my všetci sme hriešni. Ja tiež. Ale každý nech zaplatí za svoje. Ona nech zaplatí za slzy, ktoré mi vytiahla z očí.

Tvoj, ticho prosiaci, s bolesťou v duši.

Si všetko, o čom som kedy sníval

Keď ťa niet, dni sú prázdne. Slnečné rána sú len chabou napodobeninou tepla, ktoré cítim, keď si pri mne. Vietor, čo sa preháňa po poliach, mi namiesto tvojho hlasu prináša iba ticho. A keď sa noc spustí na krajinu, jediné svetlo, ktoré poznám, je spomienka na teba.

Stále ťa vidím pred sebou. Vidím, ako sa ti vo vlasoch pohráva vietor, ako sa tvoje ruky nežne dotýkajú zŕn v zrelom poli. Vidím, ako sa na mňa pozeráš s pohľadom, ktorý sa mi vryl do duše. Nikdy som nepoznal nič krajšie, nič silnejšie, nič skutočnejšie než to, čo cítim k tebe.

Nikto mi nikdy nebol bližší. Si prvá, ktorej by som zveril všetky svoje tajomstvá. Si prvá, ktorej by som dal svoje meno. Si jediná, pre ktorú by som opustil všetko a začal odznova, ak by si ma o to požiadala.

Dal by som ti všetko, čo mám. Každý kúsok zeme, každý strapec z mojich viníc, každú kvapku potu, čo mi život vzal. Dal by som ti celý svet, ak by som ho vlastnil. Ale nemám nič, iba seba a moju lásku, ktorá patrí len tebe.

Snívam o dni, keď moje ruky objímu tvoje telo a naše duše sa spoja. O chvíli, keď mi povieš, že už nikam neodídeš. O nociach, keď sa nebudeš musieť skrývať v tme, ale zostaneš pri mne až do rána.

Si mojou jedinou. Moja vášeň, môj dych, môj osud.

Ak je na svete spravodlivosť, ak bohovia počúvajú, viem, že raz budeš mojou navždy. A ja ti dám všetko, čo mám, aj keby mi nezostalo nič.

Ak ju stretneš, povedz jej... že ma zničila

Priateľ môj,

hovor mi o nej. Hovor mi o nej tak, ako keby bola ešte stále mojou. Ako keby som sa mohol prebudiť a vrátiť sa do chvíle, keď ešte patrila mne. Povedz mi, čo robí, ako sa má, ako sa jej žije v svete, kde už neexistujem.

Ale prisahaj mi, že mi nebudeš klamať. Nedávaj mi falošnú nádej. Nehovor mi, že sa ešte občas pýta na mňa, ak to nie je pravda. Nedávaj mi nič, čo by mi ešte viac predĺžilo toto peklo. Chcem vedieť pravdu, aj keby ma mala zabiť.

Ak ju stretneš, pozdrav ju odo mňa. Ale nie tak, ako sa zdravia starí známi. Nie tak, ako sa pozdravia ľudia, čo sa už ničím neviažu. Pozdrav ju tak, ako sa pozdraví niekto, kto už nemá nič. Iba spomienky, ktoré sa nikdy nezotrú.

Keby som jej mohol poslať slzy... slzy by jej povedali všetko. Slzy nikdy neklamú. Slzy sú posledné slová tých, čo už nemajú silu hovoriť.

Vidíš ju. S kým chodí. Kto je ten šťastlivec, čo sa teraz prebúdza vedľa nej. Kto sa dotýka pier, ktoré kedysi patrili mne. Kto v nej prebúdza smiech, ktorý bol kedysi môj. Má v očiach ten istý lesk. Alebo je tam ešte tieň toho, čo sme boli.

Ak ju vidíš šťastnú, ak vidíš, že sa smeje bez toho, aby v jej úsmeve bola bolesť, povedz mi to rovno. Nech ma to dorazí, ale nech viem, že ona je v poriadku. Ale ak by si len na sekundu spozoroval, že možno, možno ju to stále bolí... povedz mi to tiež.

Lebo ja. Ja som nenašiel nikoho, ako bola ona. Prešlo toľko dní, prešlo toľko nocí, prešlo toľko žien. Ale všetky boli prázdne. Ani jedna nemala ten pohľad, čo ma kedysi držal pri živote. Ani jedna nevedela, ako zo mňa urobiť človeka.

Povedz jej... povedz jej, že ma zničila. Že si môže byť istá, že už nikdy nebudem tým, kým som bol predtým. Že jej láska bola ako slnko a bez nej vo mne zostala len nekonečná zima.

A keby som jej mohol poslať slzy... slzy by jej povedali všetko.

Tebe, ktorú som nechal v tme a ktorá tam stále čaká

Tebe, ktorá stále čakáš. Tebe, ktorá si nikdy neodišla, aj keď som ja odišiel tisíckrát. Tebe, ktorá si sa naučila milovať v tichosti, bez nárokov, bez podmienok. Tebe, ktorá si nikdy neprosila, hoci si mala na to tisíc dôvodov.

Tebe, ktorá si vedela pravdu. Vedela si, že som pri nej. Že ma v tej chvíli drží iná žena. Že sa usmievam na niekoho, kto si to nezaslúžil. A predsa si nič nepovedala.

Tebe, ktorá si večer líhala sama, s tvárou otočenou k prázdnemu miestu vedľa seba. Tebe, ktorá si v noci plakala, ale ráno sa usmievala, akoby sa nič nestalo.

Tebe, ktorá si ma nechala odísť. Lebo si vedela, že ak ma budeš prosiť, sklamem ťa ešte viac.

Tebe, moja verná druhá. Tebe, ktorá si mala byť moja prvá. Tebe, ktorá si bola jediná, kým som ja hľadal tisíc iných.

Tebe dávam to, čo mi zostalo. Ale čo mi vlastne zostalo. Dal som všetko inam. Vyčerpal som svoje srdce na láskach, ktoré nemali hodnotu ani jedného tvojho pohľadu.

A teraz sa mi trasú ruky, lebo viem, že raz ma dobehne vlastná minulosť. Že raz pochopím, čo som stratil.

A čo budeš robiť ty. Budeš tam ešte stále. Čakať, ako si čakala vždy. Alebo raz odídeš a necháš ma topiť sa v tme, ktorú som kedysi nechal len tebe.

Tebe, ktorá si bola mojou najväčšou chybou. Nie preto, že by si ňou bola ty. Ale preto, že som ťa nedokázal milovať tak, ako si si zaslúžila.

A to je kríž, ktorý si ponesiem až do konca.

Horíš vo mne
aj po všetkých tých nociach

Keď ťa zavriem do spomienok, vytrhneš sa mi z nich. Keď sa ťa snažím pochovať v minulosti, ožívaš v mojich snoch. Keď sa presviedčam, že som ťa už zabudol, moje telo sa mi vysmeje. Lebo ono nezabudlo.

Stále ťa cítim.

V tichu noci, keď sa otáčam na posteli a moje ruky hľadajú tvoje telo. V ránach, keď otváram oči a chcem ťa pobozkať, ale pery sa stretávajú len s prázdnotou. V dyme, ktorý sa pomaly vznáša nad pohárom, kde sa odráža tvoja tvár, ale len v mojej hlave.

Keby si len vedela, ako veľmi chcem, aby si tu teraz bola.

Chcem ťa cítiť pod svojimi prstami. Chcem sa stratiť v tvojom pohľade, utopiť sa v tvojom dychu, zomrieť v tvojich perách. Chcem ťa pobozkať tak, že zabudneš na všetky dni, keď som tu nebol. Chcem ťa milovať tak, že pochopíš, že už nikdy neexistovalo nič okrem nás.

Ale ty tu nie si.

A tak mi zostáva len táto noc. Táto posteľ. Tieto ruky, ktoré nevedia, kam patria. Zostáva mi len prázdno, ktoré sa nedá vyplniť. Zostáva mi len táto túžba, ktorá horí v mojich žilách ako oheň, ktorý nikdy nezhasne.

Starnem bez teba

Bolo v tom niečo skutočné. Nie dokonalé, nie filmové, nie bez hádok. Ale pravdivé. Bolo to naše. A to sa ráta. Ako dve farby, ktoré spolu vytvoria odtieň, čo sa už nikdy nedá zopakovať. Naučila si ma vidieť farby, o ktorých som ani netušil, že existujú.

A teraz.Som ako list na konci jesene. Držím sa vetvy, ktorá už nič nepodopiera. Viem, že spadnem. Len ešte chvíľu čakám. Neviem načo.

Každý deň bez teba je zvláštny. Trvá sekundu, ale ťahá sa celý život. Starnem rýchlejšie. Nie podľa vrások. Nie

podľa vlasov. Ale podľa rána, ktoré nechce začať. A večera, čo nechce skončiť.

Starnem podľa toho, že stále čakám. Na správu. Na nádych. Na teba. Na niečo, čo už nepríde. A čím viac sa tvárim, že som v poriadku, tým viac viem, že nie som.

Dni utekajú. Sny odchádzajú. A ja zostávam. Len ja a spomienka, čo nehreje. Len bodá.

Pamäť je potvora. Drží ťa vo mne až príliš silno. A to bolí. To je trest.

Neraz som držal mobil s tvojím menom v hlave. Zavolal by som. Ale čo povedať. Ako sa tváriť, že je všetko v pohode, keď nie je. A ešte horšie, čo by si povedala ty.

Viem, že máš niekoho. A viem, že ti je s ním dobre. Možno práve preto mlčím. Nie preto, že som zabudol. Ale preto, že by som nedokázal klamať. Ani tebe. Ani sebe. A už vôbec nie tej verzii mňa, ktorá ťa stále miluje. Potichu. Naplno. Bez prestávky.

Možno sa ešte niekedy stretneme. Možno nie.

Ale medzičasom som zostarol o celé roky len za pár viet, ktoré sme si nikdy nepovedali.

Nemám kam ísť

Včera v noci som prešiel našou ulicou. Tou, kde som ťa kedysi prvýkrát pobozkal, kde sme sa smiali, snívali, kde si mi šepkala, že navždy budeme spolu. Ale dnes je všetko iné. Dnes stojím pred tvojím domom ako cudzinec. Už to nie je môj domov. Už tam nie som vítaný.

Skrývam sa v tieni, aby ma nikto nevidel. Lebo ak by ma videli, povedali by, že som len stratený blázon, ktorý nevie zabudnúť. Smiali by sa mi, ukazovali by na mňa prstom, možno by ma odtiaľ vyhnali. Ale pravda je, že netreba nikoho, kto by ma vyháňal. Už som vyhnancom vo vlastnom živote.

Keď sa ma priatelia opýtajú, prečo pijem, len sa pousmejem. Ako im mám vysvetliť, že sa snažím zaplniť prázdnotu, ktorú si po sebe zanechala. Ako im mám povedať, že pohár vína je to jediné, čo mi na chvíľu umožní zabudnúť, že si už niekde inde, s ním. Ale ja nezabúdam. A nikdy nezabudnem.

A keď ma moji priatelia budú raz v noci podopierať a viesť preč z krčmy, zastavím sa. Pred tvojím domom. A budem spievať. Budem spievať tak nahlas, že ma bude počuť celé mesto. Budem spievať, aj keď ma budú odtiaľ vyháňať, aj keď sa na mňa budú pozerať s pohŕdaním. Nech si všetci myslia, že som blázon. Lebo ja viem, čo je pravda.

Toto bola moja ulica. Toto bol môj domov. A ty... ty si bola moja. A teraz tu stojím sám.

Nemám kam ísť.

Už nič nečakám, už len dožívam

Toto už nie je prosba. Toto už nie je výkrik. Toto už nie je otázka, na ktorú by som chcel odpoveď.

Lebo už viem.Viem, že si šťastná. Viem, že už nikdy neprečítaš tieto slová. Viem, že už nikdy nebudeš moja. A možno si nikdy ani nebola.

A tak už nič nečakám. Nečakám, že sa objavíš vo dverách. Nečakám, že sa v noci prebudíš s mojím menom na perách. Nečakám, že sa ti pri nejakej starej piesni zachveje srdce. Že ti pripomenie mňa. Že aspoň na sekundu pocítiš to, čo som cítil ja celé tie roky.

Nie. Ty si zabudla. A ja. Ja som sa len naučil žiť v spomienkach, ktoré už nemajú koho bolieť.

Vraveli mi, že čas zahojí všetko. Že všetko sa raz zmení. Že raz príde deň, keď sa nadýchnem a už nebudem cítiť túto ťažobu v hrudi.

Ale oni nevedia. Nevedia, že niektoré lásky sa nezabúdajú. Nevedia, že niektoré duše zostanú navždy prázdne. Nevedia, že niektorí ľudia už nikdy nezačnú znova.

Tak tu sedím. Neprosím. Nečakám. Nevzlykám. Len pomaly dožívam.

Lebo ty si išla ďalej. A ja som zostal tam, kde si ma nechala.

Milujem ťa, aj keď to už nepotrebuješ vedieť

Nepotrebujem ťa vidieť. Nepotrebujem ťa počuť. Nepotrebujem tvoje slová, tvoje výhovorky ani tvoju blízkosť. A predsa... ťa milujem.

Milujem ťa tak ticho, že o tom nevieš. Tak pokojne, že to neruší tvoj svet. Milujem ťa tak, ako sa miluje niečo, čo už patrí minulosti. Nie preto, že by som nechcel ísť ďalej, ale preto, že ty si ten kúsok zo mňa, čo zostal vzadu.

Nenosím tvoje meno na perách, ale v srdci. Nevraciam sa k tebe v slovách, ale v spomienkach. Nie si dôvod, prečo dýcham, ale si ten, pri kom mi niekedy dýchanie chýba.

A možno práve preto to bola láska. Nie tá, čo kričí. Nie tá, čo búcha päsťou do dverí, keď ju zavrú. Ale tá, čo potichu odchádza, bez výčitky, bez slova, s úsmevom a so slzami v očiach.

Milujem ťa, aj keď si to už nežiadaš. Aj keď o tom nevieš. Aj keď to nepotrebuješ vedieť. Lebo niektoré lásky tu nie sú na to, aby boli opätované. Len aby dokázali, že ešte stále vieme cítiť.

A ja cítim. Teba. V každom dni, v každej žene, v každej chvíli, keď si myslím, že som konečne v poriadku... a potom ťa znova zacítim.

Nie preto, že by som ťa potreboval. Ale preto, že som ťa nikdy neprestal milovať.

Dnes v noci zabijem spomienky

Priatelia,

hovorili mi, že čas všetko zahojí. Hovorili mi, že raz sa pozriem na jej meno a nič nebudem cítiť. Hovorili mi, že jedného dňa sa prebudím a nebude mi chýbať.

Klamali.

Stále cítim jej vôňu, keď prechádzam okolo cudzích žien. Stále vidím jej tieň v každom zatratenom sne, z ktorého sa budím spotený. Stále počujem jej hlas v piesňach, ktoré som si prisahal, že už nikdy nebudem počúvať.

Ale dnes v noci to skončí.

Dnes v noci ju spálim zo svojej mysle. Dnes v noci ju rozbijem na tisíc kúskov, tak ako ona rozbila mňa. Dnes v noci ju pochovám v spomienkach, ktoré si už nikdy nepripomeniem.

Tak nalejte mi, priatelia. Nech poslednýkrát zapijem túto zatratenú minulosť. Nech poslednýkrát pocítim ten zatratený jed, ktorý sa volá láska. Nech poslednýkrát vyslovím jej meno a potom ho pošliapem do prachu, kde už nepatrí.

A keď sa ráno prebudím, nebude tu už nič. Nebude tu už bolesť. Nebude tu už ona. Nebudem tu už ja, ktorý ju miloval.

Len popol.A ja sa konečne nadýchnem bez nej.

Teraz odchádzam, nehľadaj ma, neexistujem

Moja láska. Alebo aspoň to, čo z nej zostalo.

Čakal som. Dával som ti čas. Dával som ti priestor. Dával som ti možnosť rozhodnúť sa. Dával som ti srdce, aj keď som vedel, že ho možno nikdy nevezmeš späť.

Ale ty si mlčala. Mlčala si, keď som sa pýtal. Mlčala si, keď som čakal. Mlčala si, keď som ti poslednýkrát podával ruku, aby som ťa vytiahol z minulosti, v ktorej sme sa stratili.

A tak teraz mlčím aj ja. Už neprosím. Už nečakám. Už neexistujem.

Zatváram dvere. Pohasínam svetlá. Zatváram poslednú kapitolu. Pochovávam nás tak hlboko, že aj keby si sa raz zobudila a hľadala ma, nenájdeš už nič.

Lebo ja už nie som.

Odchádzam do ticha, kde už nebudem otázkou. Odchádzam do noci, kde už nebudem tieňom. Odchádzam tam, kde moje meno už nikdy nikto nevysloví.

A keď sa raz pozrieš späť. Keď sa opýtaš, kde som. Keď ti napadne, čo sa so mnou stalo. Nebude odpoveď. Nebude spomienka. Nebude nič.

Neexistujem.

Zostalo mi už len zabudnúť

Keby si sa ma spýtal, prečo sa vraciam domov tak skoro ráno, nevedel by som ti odpovedať. Veď kto ma tam čaká. Pustý byt. Studená posteľ. Žiadne teplé slová. Žiadny úsmev.

Zostala po nej len spomienka, ktorá bolí. Odišla odo mňa kvôli vínu a ja teraz pijem ešte viac. Nie preto, že by som musel, ale preto, že inak by som sa zbláznil. Pijem každú noc na zlosť všetkým, ktorí ma súdia, ale nepoznajú tú ťažobu.

Od krčmy ku krčme, od stola ku stolu liečim si rany, ktoré sa nechcú zahojiť. A tá liečba. Rakija a víno. Lacná medicína pre dušu, ktorá už neverí, že by jej niečo iné pomohlo.

Možno mi niekto raz povie, že takto to nikam nevedie. Ale čo iné mi zostáva. Čakať na dvere, ktoré sa už nikdy neotvoria. Ležať na mäkkej posteli a dívať sa do stropu s vedomím, že som zostal sám.

Nie. Radšej si nalejem ešte jeden pohár. Aspoň na chvíľu zabudnem. Aspoň na pár hodín.

Ďakujem ti... aj keď sa bojím snívať

Všetko, čo môže človeku priniesť šťastie, prišlo ku mne s tebou. Ako keby si so sebou priniesla jar do môjho života, vôňu rozkvitnutých lúk, teplo slnka na tvári. Za každý krásny deň, za každú noc, keď som sa pri tebe cítil ako v rozprávke, ti musím povedať jedno slovo. Ďakujem.

Ďakujem ti za lásku, ktorú mi dávaš. Za pohľady, čo horeli viac než oheň v zime. Za tiché objatia, ktoré liečili aj to, čo som si sám priznať nevedel. Som šťastný človek. Šťastný preto, že mám teba.

Tvoje oči... tie akoby si zobrala zo starého gaštana. Hlboké, pokojné, silné. Tvoje vlasy... akoby ich stvorila matka príroda len pre moje prsty, aby sa v nich stratili. Si moja ruža. Krehká, krásna, voňavá. Rastieš pre mňa a ja to viem. A niekedy sa bojím, že si ten sen zaslúžim až príliš málo.

Každé ráno, keď sa zobudím, tvoje meno je prvé, čo sa mi vkradne do mysle. A keby mi niekto ponúkol sto iných žien, sto iných tvárí, sto iných snov, nevymenil by som ťa. Lebo ty si moja realita aj moja rozprávka zároveň.

A ak sa raz stane, že ťa budem bozkávať naposledy, chcem, aby si vedela, že som za to všetko vďačný. A že si bola najkrajšia kapitola môjho života.

Ak sa už nepýtaš ty,
potom už nemám komu hovoriť

Moja láska,

neviem, prečo ti ešte píšem. Možno preto, že keď človek stratí všetko, ostanú mu už len slová. Možno preto, že niektoré príbehy si zaslúžia byť dokončené, aj keď sa nikdy nemali skončiť. Možno preto, že na svete už nie je nikto, komu by som mohol povedať pravdu.

Ako ti je? Ale nie... na to sa už pýtať nebudem. Tá otázka stratila význam v momente, keď som si uvedomil, že odpoveď už nikdy nepríde.

Lebo ak by si ju mala, už by som ju dávno počul. Ak by si ma ešte nosila v srdci, už by som dávno vedel, že mi patrí aspoň kúsok tvojich myšlienok. Ak by ti chýbal môj hlas, už by si ho dávno našla, aj keby len v tichu noci, kde sa strácajú všetci, čo sa stratili jeden druhému.

Ale ty mlčíš. A ja som pochopil, že možno... možno som sa nikdy nemal pýtať.

Tak dobre, láska. Ak už nemáš čo povedať, ani ja už nemám pre koho hovoriť. Ak už si dávno prestala čakať odpovede, aj ja prestávam klásť otázky. Ak som už len tieň v tvojej minulosti, tak nech je aj toto posledný tieň mojich slov.

Nechávam ti ticho.A ja v ňom navždy zmiznem.

Tvoje oči plakali a ja som nevedel, čo povedať

Neviem, prečo mi práve dnes myseľ zaplavili spomienky na teba. Možno preto, že vonku prší a kvapky stekajú po skle rovnako, ako kedysi slzy stekali po tvojich lícach.

Pamätám si ten deň. Tvoje modré oči sa na mňa pozerali a ja som videl, že v nich ešte stále horí láska. Ale vedeli sme obaja. Museli sme sa rozlúčiť.

Niektoré cesty sa skrížia len na chvíľu, hoci by mali viesť vedľa seba navždy.

Neviem, či si na mňa ešte spomenieš. Možno len občas v noci, keď ťa prebudí sen, ktorý ťa vráti späť do dní, keď sme boli šťastní. Možno sa niekedy pristihneš, ako sa pozeráš do diaľky a na okamih sa usmeješ. A potom len pokrútiš hlavou, akoby si odháňala myšlienku na niečo, čo už neexistuje.

Ale ja si pamätám.

Pamätám si každý úsmev. Každý pohľad. Každý dotyk. Pamätám si, ako sme sa smiali, hoci sme vedeli, že raz príde deň, keď už nebudeme môcť.

A ten deň prišiel. A ja som len stál a sledoval, ako sa mi vzďaľuješ. Ako ti slzy stekajú po tvári.

Chcel som ti niečo povedať. Hocičo, čo by ťa zastavilo. Ale neboli slová, ktoré by mohli zmeniť osud.

Dnes viem, že niektoré lásky nikdy neprestávajú. Iba sa premenia na spomienku, ktorú si nesieme v srdci celý život.

A možno je práve to naša cesta. Milovať sa potichu. Na diaľku. Bez slov. Bez dotykov. Len v myšlienkach.

Noc,
ktorá sa už nikdy nebude opakovať

Každé ráno vychádza nové slnko. Každé ráno svet začína odznova. Ale ja. Ja zostávam uväznený v tej istej noci, v tom istom okamihu, v tej istej prázdnote, ktorú si po sebe nechala.

Hovoria, že láska je pravda. Ale prečo potom bolí tak, ako klamstvo.

Hovoria, že si každý volí svoj vlastný osud. Ale ja si nepamätám, že by som si vybral toto. Nepamätám si, že by som súhlasil s tým, že ťa raz budem hľadať v prázdnych pohľadoch cudzích ľudí, v tieni ulice, v dyme, čo sa pomaly dvíha zo zabudnutej cigarety. Nepamätám si, že by som sa rozhodol žiť v spomienkach na to, čo sa už nikdy nevráti.

V tejto noci hrá hudba a každá melódia sa mi zarezáva pod kožu. Akoby hudobníci vedeli. Akoby čítali moje myšlienky. Akoby ich premieňali na zvuk, ktorý mi roztrháva dušu. Nechápem, ako môžu tak presne triafať moju bolesť. Nechápem, prečo ešte stále hrám túto hru, keď viem, že si ma už dávno prestala počúvať.

Táto noc sa už nikdy nebude opakovať. Nikdy viac nebudeme sedieť oproti sebe. Nikdy viac sa nebudeme smiať pri pohári vína. Nikdy viac mi nebudeš čítať z očí, aj keď som mlčal.

Všetko sa skončilo. A ja som zostal stáť. Nohy mám zablatené od minulosti a srdce oťaželo pod váhou nenapísaných slov.

Možno je to trest. Možno je to len cena za to, že som ťa nevedel chrániť. Možno je to jednoducho osud.

Ale ja sa stále pýtam.Ak slnko každé ráno vychádza, znamená to, že raz vyjde aj pre mňa.

Alebo som odsúdený na noc, ktorá sa už nikdy neskončí.

Zmrazený v spomienkach

Zima prišla skôr, než som čakal. Prvé snehové vločky sa ponorili do prázdnych ulíc a ja stojím pri okne. Sledujem ich a čakám. Neviem na čo. Možno na pocit, že ma ešte dokážu zohriať. Možno na teba. Možno na nič.

Videl som mnoho žien. Hovorili. Smiali sa. Chceli sa ma dotknúť. Ale ja som ich necítil. Moje telo ešte dýcha, ale srdce sa už dávno premenilo na ľad.

Stále si pamätám, ako si sa mi vkĺzla do života ako jar. Nežne. Nečakane. Ako slnko, ktoré topí posledný sneh. A ja som sa roztápal v tvojom pohľade. V tvojich dlaniach. V tvojich slovách.

A teraz.Teraz je zo mňa opäť len sneh. Len ľad. Len chladný kúsok ničoho.

Vidíš. Neprosím ťa, aby si sa vrátila. Už dávno viem, že niektoré zimy trvajú večne. Už dávno viem, že niektoré lásky sú ako snehová vločka. Krásne. Jedinečné. Ale v momente, keď sa ich dotkneš, zmiznú.

A ja už nečakám na jar. Už sa nesnažím zahriať. Už sa nesnažím zabudnúť.Stal som sa zimou.

Milovala si ma len vetou

Veril som ti. Veril som každému tichému „ľúbim ťa“, ktoré si mi šepkala medzi bozkami. Veril som každému sľubu, ktorý si mi prstami kreslila na hruď. Veril som aj každému „navždy“, ktoré sa ti zalesklo v očiach, akoby patrilo len mne.

A potom prišlo nič. Mlčanie, otočenie, odchod. Akoby sa nič nestalo. Akoby to všetko bolo len v mojej hlave, len výplod túžby, nie skutočnosť.

Zamiloval som sa. V zlom čase a do zlej ženy. Ale srdce si nevyberá. Ide, aj keď rozum kričí, že má zastaviť. A niekedy márne.

Povedala si, že ma miluješ. A potom si, len tak, povedala, že to tak nemyslíš. Akoby city boli len vety. Akoby aj pravda mohla byť dočasná.

Tá tvoja lož nepálila. Ona mrazila. Ako ľad. Čistý, tichý, pomaly sa topiaci. Zanechala ma v mláke, v ktorej sa nedalo plávať, len klesať.

Každý bozk, každý dotyk, každý pohľad sa mi spája s tebou. A hoci viem, že by som mal zabudnúť, neviem ako. Lebo keď niekoho miluješ naplno, nedá sa ho len tak vymazať. Ani z kože, ani z duše.

Ty si hrala a ja som veril. Ty si sľubovala a ja som platil. Časom, dôverou, sebou.

Možno to tak malo byť. Možno som bol len odstavec v tvojom živote. Ale ty si bola moja kniha. Len škoda, že si ju dopísala perom, ktoré sa ma nikdy nechystalo milovať.

Ty si zabudla, ja stále umieram

Moja nemilovaná.

Vzal som pero, ale ruky sa mi trasú. Možno od hnevu. Možno od bolesti. Možno preto, že už nemám silu písať tvoje meno bez toho, aby ma nepálilo v hrudi. Ale musím. Musím napísať tieto slová, aj keď viem, že ich nikdy neprečítaš.

Vzal som ich rovnako, ako si ty vzala mne všetko. Roky života. Každý deň. Každú sekundu, ktorú som ti dal bez toho, aby som si nechal niečo pre seba. Všetky tie večery, keď som ťa držal v náručí a veril, že sme navždy. Všetky tie rána, keď som sa budil s tvojím menom na perách, pretože bolo prvé, na čo som myslel, keď som otvoril oči. Každý jeden okamih, čo som prežil pre teba, si roztrhala na kusy.

A dnes. Dnes si šťastná.

Žiješ ďalej, akoby som bol len rozmazaná škvrna v tvojich spomienkach. Zabudla si na všetko tak ľahko, ako keď vietor sfúkne popol po dávno vyhasnutom ohni. Život

ťa naučil rýchlo zabudnúť. Zatvorila si dvere. Otočila sa. Vykročila vpred bez toho, aby si sa čo i len raz obzrela. A ja. Ja som zostal stáť tam, kde si ma nechala. V popole. V tme. V bolesti, ktorá nepozná koniec.

Už ma nepočúvaš. Už moje meno nevyslovíš s láskou. Teraz ma len viníš. Za čo. Že som ťa miloval viac, než som miloval seba. Že som ti dal všetko, čo som mal, a čakal som, že ma nebudeš chcieť zlomiť. Možno je to tak. Možno som bol len blázon, čo veril v niečo, čo pre teba nikdy nebolo skutočné.

A predsa. Stále ťa milujem. Aj keď by som nemal. Aj keď viem, že by som mal zabudnúť rovnako rýchlo, ako si zabudla ty. Ale ja to nedokážem. Ty žiješ ďalej. A ja. Ja tu len prežívam.

Pamätáš si. Kedysi si mi vravela, že som tvoje najväčšie bohatstvo. Že som tvoj domov. Že na tomto svete už nikdy nebudeš sama, pretože ja budem vždy stáť po tvojom boku. Prisahala si, že ma nikdy neopustíš. Prisahala si.

A dnes. Dnes som len tieň. Cudzinec, ktorého už nepoznáš.

Ale ak niekedy, hoc aj o roky, budeš stáť pri okne v tichej noci a na okamih si spomenieš. Možno pochopíš. Možno ucítiš, ako veľmi si ma zničila. Možno sa ti v srdci ozve slabý hlas, ktorý si tak dlho umlčiavala.

A možno. Možno sa na sekundu zastavíš a povieš moje meno.Aj keď viem, že to nikdy nebudem počuť.

Drž ma, kým sa nerozpadnem

Láska moja,

pozri sa na mňa. Pozri sa, ako sa celé moje telo trasie, keď ťa vidím. Ako mi horia ruky, keď som pri tebe. Ako mi srdce bije tak silno, že sa bojím, že sa každú chvíľu roztrhne.

Ty si všetko. Si posledná, ktorú by som pustil. Si posledná, o ktorú by som bojoval. Si posledná, pretože iná po tebe už neexistuje.

Každý jeden deň, keď ťa nemám pri sebe, sa mení na bojisko. Boj medzi tým, čo viem, a tým, čo cítim. Viem, že ma miluješ. Viem to. Cítim to v tvojich pohľadoch, v tvojich dotykoch, v každom momente, keď sa naše telá stretnú. Ale srdce... srdce je sviňa. Vždy mi podsúva pochybnosti, vždy mi šepká do ucha, že ťa môžem stratiť. Že možno jedného dňa nebudeš moja.

A vtedy sa lámem.

Ruky sa mi potia, telo sa mi chveje, myseľ sa mi topí v myšlienkach, ktoré ma ničia. Lebo predstava, že by som ťa mohol stratiť, je horšia než smrť.

Potrebuješ ma? Tak ako ja potrebujem teba? Tak ako slnko potrebuje zem? Tak ako dych potrebuje vzduch? Ak áno, príď. Poď ku mne a dokáž mi to. Roztav všetky moje pochybnosti. Vyžeň zo mňa strach. Povedz mi, že sa nemám čoho báť.

Lebo ak sa raz zobudím bez teba, už sa nebudem chcieť zobudiť vôbec.

Už ti neverím

Píšem ti naposledy. Nie preto, že by som chcel odpoveď. Nie preto, že by som dúfal v návrat. Ale preto, aby som raz a navždy vypustil zo seba všetko, čo mi trhá vnútro.

Vieš, čo je najhoršie na láske. Nie jej koniec. Nie bolesť, ktorú za sebou nechá. Najhoršie je, keď ešte existuje. Ale už jej neveríš.

A ja už tvojej láske neverím.

Nedokážem. Nedokážem veriť tvojim slovám, keď viem, že tvoje ruky už patria niekomu inému. Nedokážem sa

stratiť v tvojich očiach, keď viem, že v nich už dávno nevidím seba. Nedokážem sa dotknúť tvojej tváre, keď viem, že si sa už naučila milovať bez môjho mena na perách.

Hovorila si, že ma miluješ. Ale láska neklame. Láska neodchádza v noci bez vysvetlenia. Láska nedáva sny inému, zatiaľ čo tomu prvému berie všetku nádej.

A ja som ťa miloval. Miloval som ťa aj vtedy, keď som bol ďaleko. Aj vtedy, keď som nevedel, kde budem zajtra. Aj vtedy, keď si ma možno už nečakala. Moja duša bola vždy pri tebe, nech ma život zavial kamkoľvek.

Ale ty. Ty si to zahodila.

Vieš, že moje ruže už dávno zvädli. Vieš, že ich vôňa zmizla v ten deň, keď som pochopil, že tvoje bozky už patria inému. Vieš, že mi je z nich zle. Že už nechcem vidieť nič, čo by mi pripomínalo tvoju lásku.

Pretože to nebola láska. Bola to len ilúzia, ktorej som chcel veriť. A teraz vidím pravdu.

A preto ti píšem naposledy. Nie s prosbou. Nie s otázkou. Nie s nádejou.

Ale s jediným slovom, ktoré mi ešte zostalo.Zbohom.

Ako zostať... a nezradiť seba?

Ako mám zostať s tebou a pritom nepohŕdať sám sebou. Ako sa pozrieť do tvojich očí, vedieť, čo si urobila, a tváriť sa, že je všetko v poriadku. Ako ti mám povedať „zostaň“, keď viem, že každé tvoje slovo bude mať v sebe tieň niekoho iného.

Jednu jedinú noc si dala niekomu druhému. Možno to pre teba nič neznamenalo. Možno len slabosť. Možno len chvíľa. Ale pre mňa je to večnosť bolesti.

Ako ti mám odpustiť. Ako mám položiť ruku na tvoju dlaň a povedať: „Začnime odznova,“ keď v kútiku duše viem, že ak si to spravila raz, môžeš to urobiť znova. A ja. Ja budem žiť s tým strachom, každým dňom, každou nocou, že tvoje srdce môže zajtra patriť niekomu inému.

Láska je odpustenie, hovoria. Ale aj láska má hranice. A ja dnes stojím na tej hrane. Jedna noha na strane lásky, druhá na strane hrdosti... a neviem, kam sa prikloniť.

Ak ti dám ruku, dám ti všetko. Aj svoju hrdosť, aj svoj pokoj, aj svoje ticho. Ale bojím sa, že zajtra už možno nebudeš moja. Možno budeš patriť inému pohľadu, inému dotyku.

A ja. Zostanem tu. Zlomený. S pocitom, že som ti dal druhú šancu a tým zradil sám seba.

Ako mám žiť s týmto pocitom. Ako sa mám ešte pozrieť na seba do zrkadla.

Tvoj. Alebo už len vlastný tieň.

Odídem, keď to nebudeš čakať

Dnes večer som si uvedomil, že raz odídem. Nie s krikom. Nie s dverami tresknutými o zárubňu. Nie s vetami, ktoré si zapamätáš na celý život. Odídem potichu. Tak, ako odchádza posledné svetlo z izby, kde sa už dávno nesvietilo. Ako dvere, čo sa zatvoria samy, keď vietor zmení smer. Bez stopy. Bez posledného pohľadu.

A možno si to ani nevšimneš. Možno sa len raz obzrieš cez plece a nebude tam nikto. Ticho. Prázdno. A možno ti hlavou prebehne, chýbal mi vôbec. A možno ani to nie.

Neprosím už o objatie. Ani o posledný dotyk. Ani o bozk, ktorý by zanechal aspoň jazvu. Už o nič neprosím. Kedysi som si myslel, že stačí chvíľu počkať. Že ak budem trpezlivý, že ak budem milovať viac, ak budem ticho... všetko sa raz vráti. Ale niektoré veci sa nevracajú. Niektorí ľudia odídu ešte predtým, než skutočne odídu. Duša ide skôr. Telo sa len ešte chvíľu tvári, že ostalo.

Budem o tebe snívať, aj keď by som nemal. Aj keď budeš niekoho iného, moje sny ti budú stále stavať domy zo slov, ktoré si nikdy nepočula. A moja myseľ bude klamať, že ešte stále má zmysel veriť. Že sa možno

zobudím a budeš vedľa mňa. A moje ruky ťa budú hľadať. Aj keď už dávno viem, že nie je koho.

A potom si poviem, stačí. Nie preto, že by som prestal milovať. Ale preto, že som sa naučil žiť bez lásky. Bez teba. Bez nádeje. A áno, bolí to. Menej. Alebo viac. Len už to poznám. Už to viem nosiť. Ako kabát, čo nehreje, ale patrí k tebe.

A keď raz pôjdeš tou cestou, kde som ťa kedysi čakal... a vietor ti náhodou prinesie môj hlas... nezastavuj sa. Neotáčaj sa. Len choď. Ako si to vedela celý čas.

Dve srdcia, jedno meno

Sme od seba už dlho. A predsa... stále ťa cítim. Si tam. V mojej hlave. V mojich snoch. V každej žene, ktorej som sa snažil uveriť, ale niečo vo mne sa nikdy nechcelo pustiť. Mal som ich veľa, príbehov, pokusov. Ale keď si ani vlastná krv nepamätá ich mená, vieš, že si nemiloval. Nie tak. Nie ako teba.

Ty a ja... to nebolo len „my“. To bolo jedno srdce. Zabudni na telá. Zabudni na dotyky. Tie sa vytratia. Vyblednú. Ale to, čo sme cítili... to sa vpíše do rytmu tepu. Do každého úderu srdca, ktorý odvtedy bolí inak.

Boli sme spolu v slnku. Aj v mraze. Delili sme si úsmev. Mlčanie. Aj tie chvíle, keď nebolo čo povedať, ale aj tak sme boli spolu. A keď to prasklo... zostali len dve polovice, čo sa snažia žiť zvlášť. Ale nefungujeme. Aspoň ja nie.

Tam, kde zostávajú tí, čo už nemajú komu napísať, je ticho. Vzduch je šedý. Nebo nemá chuť. Spomienky nehrajú pesničky. Len šumia. Ako stará kazeta, ktorú si púšťaš znova a znova, aj keď vieš, že ju už nikto nepočúva.

Nedovoľ mi skončiť tam, kde sa zabúda na mená. Tam, kde ťa poznajú len ako toho, čo to nezvládol. Nie preto, že by nemal silu. Ale preto, že mal príliš veľa citu.

My sme boli blázni. Blázni, čo milovali naplno. A aj rany si pamätajú vôňu tvojich vlasov. A vieš čo.Bolia dodnes. Ale aj tak by som ich prijal znova. So všetkým. S hnevom. So slzami.

Lebo radšej zranený s tebou, než zdravý bez teba.

Sneh padá a ja už viem, že jar sa do mňa nikdy nevráti

Sneh padá.Ticho, pomaly, krehko... presne tak, ako padali naše sľuby. Ako sa rozsypala naša láska. Jemne, bez hluku, no nenávratne.

Hovorilo sa, že zima je krásna. Že sneh je čistý, nevinný. Že by sa v ňom dalo žiť navždy, keby sa dal zastaviť čas.A možno sa to aj podarilo.

Zima zostala. Tá zima, ktorá už nikdy neskončí. Tá zima, ktorú niekto zanechal v srdci a odvtedy tam prebýva bez prestávky.

Nie je jasné, kde všetko skončilo. Či ešte niekde padá prvý sneh s tým istým kúzlom ako kedysi. Či sa ešte niekomu zachveje srdce, keď sa vločky dotknú pokožky. Či sa niekedy v mysli mihne meno, keď vonku zavládne mráz.

Ale jedno je isté.Jar sa už nevráti. Všetko ostalo zamrznuté v jednom okamihu. V jednom dotyku. V jednom bozku, keď sa ešte verilo, že sneh môže trvať večne.

Lenže sneh sa vždy roztopí.Zima v duši, tá ostane navždy.

Nech už ma nikto nehľadá

Moja láska,

dnes v noci poslednýkrát zatváram oči v tomto svete, ktorý ma už ničím nedrží. Dnes v noci poslednýkrát počítam nádychy, ktoré mi už dávno nič nehovoria. Dnes v

noci poslednýkrát píšem tvoje meno. Nie preto, že by som ťa chcel znova volať, ale preto, že už nevládzem ďalej.

Som unavený. Unavený z nocí, ktoré sa preťahujú do rána bez jediného dôvodu. Unavený z pohárov, ktoré nikdy nie sú dosť hlboké, aby som sa v nich mohol stratiť. Unavený z piesní, ktoré mi trhajú srdce zakaždým, keď si ich niekto spieva. Unavený z každého „zabudni na ňu“, z každého „čas všetko vylieči“, z každého „život ide ďalej“. Lebo nie, nejde.

Život sa zastavil v deň, keď si odišla.

A ja som sa stal len tieňom, ktorý sa pretĺka medzi opitými tvárami, hľadá únik v každej noci, v každom dúšku, v každom tichu, ktoré kričí hlasnejšie než hudba v krčmách. Ale už ani to nepomáha.

Preto teraz prosím, zatvorte všetky krčmy. Nech už ma viac nevolajú husle, čo kedysi hrali našu pieseň. Nech už ma viac nehľadá nikto, kto ma chce zachrániť. Nech ma nechajú všetci na pokoji.

Lebo ja už nie som.

Možno zajtra vyjde nové slnko. Možno sa mesto prebudí a nikto si ani nevšimne, že v jednom kúte sveta chýba jeden zlomený človek. Možno sa niekto spýta, kde som, ale odpoveď už nebude dôležitá.

Lebo tam, kde som kedysi bol ja, už nezostalo nič.

Prečo som ťa začal milovať až keď si odišla

Prešlo toľko rokov. A ja sa stále pýtam, kedy noc prestala mať farbu. Kedy sa hviezdy prestali usmievať. Kedy mesiac pohasol a nechal ma blúdiť v tme, kde už nie si.

Hovorila si mi, že raz pochopím. Že príde deň, keď sa zobudím a budem vedieť, čo som mal, kým som ťa nestratil. Mala si pravdu. Tá chvíľa prišla. Ale prišla príliš neskoro.

V ten deň, keď si odišla.

A ja teraz volám do noci ako osamelý pes. Hľadám odpovede vo hviezdach, ale ony už nežiaria pre mňa. Hľadám ťa v každom tichu, v každom nádychu vetra, v každej sekunde, keď sa svet zastaví... ale ty tam nikdy nie si.

Ležím v prázdnote vlastných rozhodnutí, uväznený v minulosti, ktorú už nezmením. Vždy som si myslel, že máme čas. Že ešte budeme mať nekonečné rozhovory. Že si vždy budem môcť oprieť čelo o tvoje plece a mlčať. Že tvoje ruky budú mojím domovom navždy.

A potom prišiel deň, keď si sa otočila a viac si sa nepozrela späť.Až vtedy som pochopil, čo znamená milovať.

A teraz. Teraz len prežívam dni, ktoré som mal prežiť s tebou.

Občas mám pocit, že ešte cítim tvoju vôňu vo vzduchu. Občas sa pristihnem, že sa usmievam na prázdny priestor, akoby si v ňom ešte stála. Občas mám chuť vysloviť tvoje meno len tak, nahlas, aby som zistil, či mi ho ešte jazyk dovolí povedať bez toho, aby sa mi zlomil hlas.

Ale život ide ďalej. Aspoň sa to tak hovorí.Ľudia sa smejú, autá prechádzajú ulicami, rána prichádzajú jedno za druhým... ale ja som stále uviazol v tej chvíli, keď si odišla.

A tak tu stojím, pozerám sa do noci a čakám. Na čo vlastne. Na osud, ktorý ma dostihne. Na zázrak, ktorý nepríde. Na deň, keď sa konečne naučím žiť bez teba.

Neviem. Možno čakám len na ticho, ktoré mi prestane pripomínať tvoje meno.

Ale viem jedno. Nech sa stane čokoľvek, láska k tebe vo mne nikdy nezomrie.

Keď ťa niet, svet neexistuje

Láska moja, padla noc a ja sa znova pýtam, kde si. Prečo ťa nepočujem, prečo ťa necítim, prečo si ma nechala takto napospas. Potrebujem ťa viac, ako si vieš predstaviť. Potrebujem ťa ako vodu, ako vzduch, ako poslednú nádej, ktorú ešte v sebe mám. Si všetko, po čom túžim. Si sen, ktorý sa mi každý večer vracia, aj keď ráno z neho ostane len ticho.

Neviem, ako ďalej. Bez teba je všetko len prázdne. Ráno nemá zmysel, večer bolí a noc ma dusí. Všetko mi ťa pripomína. V každom dotyku cítim tvoje ruky, v každom hlase hľadám tvoj smiech.

Chýbaš mi tak veľmi, že ma to zožiera. V srdci mám dieru, ktorú nič nezaplní. Nie je to bolesť, je to nekonečné mlčanie. Tvoje meno mi visí na perách, ale bojím sa ho vysloviť. Akoby to bola posledná vec, ktorá mi z teba zostala.

Nezvládam to. Každá minúta bez teba je večnosť. Každý výdych bolí. Každý pohľad do zrkadla mi ukazuje človeka, ktorý už dávno nie je celý. Som len tieň. Bez duše, bez sily, bez zmyslu. Stratila si sa a vzala si so sebou aj mňa.

Nikto mi nehovorí, že to bude lepšie. Všetci mlčia, lebo vedia, že klamali by. A ja... ja len čakám. Čakám na správu, na znak, na nádej. Na teba. Čakám na tvoje oči, ktoré mi raz sľúbili, že nikdy neodídu.

Ale ty si odišla.A odvtedy nič nedáva zmysel.

Zakryte mi ju, nech ju už nevidím

Vetry. Silné, studené vetry. Prosím vás. Fúkajte silnejšie. Zatlačte mi do tváre ten chlad. Len aby som už nemusel vidieť jej tvár. Zakryte ju. Schovajte to, čo mi kedysi bolo všetkým. A dnes ma páli ako rana, ktorá sa nehojí.

Zmierte jej oči. Tie oči nevernice. Ktoré sa smiali. A pritom klamali. Vytrite slzy z jej líc. Lebo tie slzy si nezaslúžia byť videné. Nie sú úprimné. Sú to slzy herečky, ktorá vie plakať len vtedy, keď ju nikto nevidí.

Som ten, čo miloval. Ale nie som ten, čo odpúšťa. A práve preto ma to tak bolí. Lebo viem, že by som nikdy nemohol zabudnúť. A okolo nej sa už šepká. Každý o nej hovorí. Každý vie. Len ja som nechcel počuť.

Sneh. Padajte na jej stopy. Pokrývajte jej cestu. Nech nevidím, kadiaľ chodila. S kým bola. Koho objímala, kým mi hovorila: ty si jediný.

Zakryte mi ju. Všetci. Nech sa moje oči už nepozerajú na to, čo ma zradilo.

Lebo niekedy je najväčším trestom vedieť pravdu. A ja ju poznám. Ale prosím, dovoľte mi ju zabudnúť.

Tvoj. Ktorý už nemôže ani pozerať.

Ako si mohla len tak zmiznúť

Celý život som si myslel, že existujú veci, ktoré nikdy nezmiznú. Že keď raz niekoho miluješ, keď mu dáš všetko, keď mu veríš viac než sám sebe, tak on nikdy neodíde. Že niektoré lásky sú silnejšie než čas, než klamstvá, než všetky prekážky, ktoré im osud hodí pod nohy.

Ale ty si ma naučila, že som sa mýlil.

Ako je možné, že si na mňa zabudla. Ako je možné, že si inému dala to, čo som si myslel, že patrí len mne. Ako je možné, že ja tu ešte stále stojím v troskách života, ktorý si zničila, a ty si niekde inde, akoby sa nič nikdy nestalo.

Ako, preboha, môžeš dýchať, keď ja sa dusím.

V tejto noci už nemám pokoj. V tejto noci nemám lásku, nemám odpovede, nemám ani vlastný rozum. Len pohár v ruke a bolesť, ktorá ma zožiera zvnútra.

A ja sa pýtam, čo mám robiť. Čo mám spraviť s rukami, ktoré už nemajú koho držať. Čo mám spraviť s perami, ktoré už nemajú koho bozkávať. Čo mám spraviť s hnevom, ktorý sa vo mne búri s tým besným pocitom, že

niekde tam vonku žiješ ďalej, akoby som nikdy neexistoval.

Nech ma táto noc pohltí. Nech sa stratím v hudbe, v alkohole, v rozbitých pohároch. Nech zabudnem aspoň na chvíľu, že som ti kedysi veril. Nech sa ráno prebudím a necítim už nič. Ani lásku. Ani hnev. Ani seba.

Lebo ty si už odišla.A ja už neviem, kto som bez teba.

Láska moja... nájdi cestu späť

Prosím ťa, vráť sa domov. Nájdi cestu späť, ku prahu, ktorý si kedysi prekračovala s úsmevom. Nájdi tú cestu, hoci je zarastená tichom a zabudnutím. Možno čas spraví svoje. Možno raz znovu dokážem otvoriť dvere a privítať ťa, bez výčitiek, bez otázok. Možno ešte raz dokážem povedať, vitaj, si moja.

Láska moja, nemám silu žiť bez teba. Noci sú dlhé, ťažké, nekonečné. Každá minúta bez teba je ako pád do prázdnoty, v ktorej niet útechy. Ako ich mám skrátiť. Ako ich mám prežiť, keď tvoj hlas už nepočujem, tvoj dotyk už necítim.

A dnes. Dnes som našiel tú starú fotku. Bola zaprášená, zabudnutá medzi spomienkami, ktoré som sa snažil uzamknúť. Pozrel som sa na ňu a všetko sa vrátilo.

Tvoj úsmev, tvoje oči. Ten pohľad, ktorým si ma presviedčala, že patrím k tebe.

Z toho ponoru, z toho bláznovstva, kde som sa potápal noc čo noc s pohárom v ruke a s cudzími hlasmi okolo, z tej temnoty ma vytiahla práve táto fotografia. Ako by mi šepla, pamätáš.

Áno, pamätám. A preto ťa prosím. Vráť sa. Kým ešte viem odpustiť. Kým ešte viem milovať. Kým ešte nie sme úplne cudzí.

Ak nájdeš tú cestu späť, budem tam stáť. Otvorený, ticho čakajúci. Lebo aj keď sme si teraz cudzí, v srdci si stále moja.

Tvoj, ktorý stále verí v návrat.

Cíti ma ešte na perách, aj keď už nie som jej

Stretávam ju v snoch. Nie ako spomienku, čo bledne, ale ako otázku, ktorá stále nemá odpoveď. Niečo, čo visí vo vzduchu medzi nami. Nedopovedané, nevyslovené, ale silnejšie než slová.

Chce ma pobozkať. Nie preto, že by sa chcela vrátiť. Nie preto, že by ešte patrila ku mne. Ale preto, že sa chce

oslobodiť. Od všetkého, čo sme boli. Od bolesti, ktorú som jej nechal, aj keď som to nikdy nemal v úmysle.

A ja.Ja už som inde. S inou. Ale nie celkom. Lebo niektoré ženy v tebe ostanú ako podpis, ktorý nezmyje ani čas.

Ona bola tou, čo ma poznala bez slov. Čítala ma pohľadom. A keď plakala, neutekala. A ja som ju vtedy držal tak silno, že aj keď odišla, jej slzy ostali vo mne.

A teraz tam stojí. Možno naposledy. A jej oči prosia o jeden bozk. Nie z lásky. Z uzavretia.

Aspoň raz. Aspoň na chvíľu. Aspoň aby to všetko konečne prestalo bolieť.

A ja viem... ten bozk by nezmenil nič. Nevzkriesil by nás. Nespálil by mosty späť. Len by možno na sekundu zahojil to, čo slová nikdy nedokázali.

Lebo niektoré bozky nie sú návrat. Sú prepustenie. Ako posledný dotyk, ktorý znamená odpusť namiesto zostaň.

Stratený domov, stratená láska

Láska moja. Domov môj. Všetko, čo som kedysi mal.

Jar bola kedysi iná. Bola plná života. Plná vôní. Plná teba. Pamätám si rána, keď slnko vstávalo spolu s nami. Keď sa do tvojich vlasov zachytávali lupene rozkvitnutých jabloní. Pamätám si, ako sa vietor pohrával s listami v našej záhrade. Ako sme sa smiali pod vinicou, kde bol tieň len pre nás dvoch. Myslel som si, že to nikdy neskončí. Že domov nie je len miesto. Že domov si ty.

Ale potom prišla jeseň.

Chladné večery, v ktorých už nebolo tvoje teplo. Ticho, ktoré bolo hlasnejšie než akékoľvek slová. A zima, ktorá mi vzala všetko.

Niekedy si hovorím, že by som to všetko dal späť, len keby som mohol. Ale sú veci, ktoré sa nedajú kúpiť. Sú veci, ktoré sa nedajú vrátiť. A sú ľudia, ktorí raz odídu a už sa nikdy nevrátia.

Domov nie je len dom. Nie sú to štyri steny. Nie sú to dvere, ktorými si raz odišla. Domov bol tvoj úsmev, keď si ma vítala. Domov boli tvoje ruky, keď si ma objímala, akoby som bol celý tvoj svet. Domov bol každý večer, keď sme mlčky sedeli vedľa seba, a aj tak sme si rozumeli viac než ktokoľvek iný.

A ja som o ten domov prišiel.

Roky plynú a slzy prichádzajú čoraz častejšie. Ruže, ktoré kedysi kvitli vedľa prahu, už dávno zvädli. Jeseň,

ktorú som kedysi vítal s otvoreným náručím, mi teraz nosí len chlad a prázdnotu.

Lebo život s tebou. Život, ktorý som poznal. Sa už nikdy nevráti.

A ja môžem len stáť v tme a pýtať sa.Ako sa dá žiť, keď všetko, čo si miloval, je už len spomienkou.

Nikdy som ti nepovedal

Nikdy som nevedel hovoriť správne slová. Nikdy som ti nepovedal dosť často, že si bola jediná istota v mojom chaotickom svete. Nikdy som ti nepovedal, že keď si sa smiala, všetko zlé na chvíľu prestalo existovať. Nikdy som ti nepovedal, že si bola dôvod, prečo som sa každé ráno zobudil. A prečo sa teraz bojím zaspať, lebo viem, že keď sa prebudím, už tu nebudeš.

A možno je už neskoro. Možno som všetko pokazil. Možno si už na druhej strane tej čiary, za ktorou niet návratu.

Ale aj tak ťa prosím... ešte jednu noc.

Nehovor mi, že je koniec. Aspoň nie dnes. Aspoň nie teraz, keď je noc príliš dlhá a moje ruky sú príliš prázdne.

Len ma ešte raz drž za ruku. Len sa ešte raz ku mne pritúľ. Len sa ešte raz usmej, ako kedysi. Nie preto, že musíš, ale preto, že ma ešte stále cítiš v hrudi.

Vieš... ľudia hovoria, že keď láska zomiera, cítia to obaja. Ale ja... ja to necítim. Ja cítim, že tam ešte niečo je. Možno len slabý plameň. Možno len tieň toho, čo sme boli. Ale niečo tam je.

A preto ťa prosím... nevzdávaj to ešte. Nevzdávaj sa ma ešte. Nevzdávaj sa nás.

Zajtra možno povieš, že už ma nemiluješ. Možno zajtra povieš, že si si istá, že odchádzaš navždy. Možno zajtra všetko skončí.

Ale dnes v noci... ešte zostaň.

Tvoj, hoci už možno len na túto poslednú noc.

Žiadne slovo nestačí, keď miluješ potichu

Vidím ťa. Každý deň, aj keď prejdeš okolo bez jediného pohľadu. Aj keď sa smeješ niekomu inému. Aj keď stojím pár metrov od teba a moje srdce bije tak hlasno, že sa divím, že ho nepočuješ. A každú noc si ťa nesiem so

sebou. Do snov. Do myšlienok. Do každého dňa, kde si posledný dôvod, prečo sa ešte stále budím s nádejou.

Nie je to náhoda. Nie si len ďalšia. Si všetko.

Ale ako ti to mám povedať. Ako mám do jednej vety napchať celý vesmír, čo som pre teba postavil v sebe. Ako mám vysloviť „ľúbim ťa“ bez toho, aby to znelo ako fráza, ktorú si už počula stokrát a nikdy si jej neverila.

Každý tón, čo hrá v rádiu, znie ako ty. Každý refrén kričí tvoje meno. A ja len mlčím. Lebo sa bojím, že keď niečo poviem, všetko sa zmení.

Možno by si sa priblížila. Možno by si sa pousmiala. Ale možno... možno by si odišla. A ja by som to už nevydržal. Nemal by som silu znášať tvoju neprítomnosť, keď konečne poznám tvoj dotyk v myšlienkach.

„Milujem ťa“ mi horí na perách. Ale ešte stále ho nevyslovím. Nie preto, že necítim. Ale preto, že cítim priveľa.

A tak len čakám. Píšem. Dýcham ťa. Ako keby si bola vzduch, ktorý neviem chytiť, ale bez ktorého neviem žiť.

Možno raz príde deň, keď sa ti pozriem do očí a konečne to poviem. Ale možno nie. Možno to nikdy nevyslovím. A ty to aj tak budeš vedieť.

Lebo niektoré city netreba hovoriť. Niektoré lásky sú také silné, že aj ticho má hlas.

Lásku, ktorú som ťa nechal niesť

Prichádzam k tebe. Nie ako víťaz. Nie ako ten, čo má odpovede. Prichádzam zlomený, unavený, s dušou ťažkou ako kameň. Prichádzam prosiť nie o návrat, ale o odpustenie.

Bol som to ja, kto prvý nechal rozpliesť nitky našej lásky. Bol som to ja, kto dovolil, aby sa všetko stratilo v prázdnych dňoch a chladných nociach. Bol som to ja, kto odišiel.

A teraz sa vraciam. Nie preto, že by som si zaslúžil tvoje ruky, tvoje objatie, tvoj pohľad. Ale preto, že viem, že bez teba všetky moje pády a víťazstvá nič neznamenajú.

Kto som ja, aby som ťa súdil. Kto som ja, aby som ťa budil zo snov, v ktorých som už dávno prestal existovať.

Ty si niesla moju lásku ako bremeno. Tú ťažobu, ktorú som ti nikdy nemal dať. Tú bolesť, ktorú som si mal niesť sám.

A ja. Ja som ti dal najmenej. Keď si ma držala, ja som utekal. Keď si ma milovala, ja som mlčal. Keď si so mnou delila všetko, ja som ti nedal nič.

A teraz, keď ma opustili tí, čo prisahali, že zostanú. Keď sa rozpadli sľuby, ktoré som si myslel, že sú večné. Keď som pochopil, že nikde inde už domov nenájdem...

Stojím pred tebou. Nie ako žobrák, ktorý prosí o návrat. Ale ako muž, ktorý konečne pochopil, čo znamená stratiť teba.

A tak sa pýtam, aj keď odpoveď poznám.Odpustíš mi. Alebo už len necháš, aby ma táto bolesť pochovala.

Hľadám ťa v starom parku

Blúdim mestom. Hľadám šťastie, ktoré si mi kedysi sľúbila. Ako vietor, čo sa túla chladnými nocami, vkročím do toho starého parku, kde šumia listy a kde sme kedysi sedeli vedľa seba. Tam, kde si mi povedala: „Ak sa stratíme, hľadaj ma tu.“

A tak hľadám. Pýtam sa tých, čo kráčajú okolo, zahĺbení vo svojich myšlienkach. Pýtam sa tieňov, či ťa videli. Ale nikto nič nevie. Nikto nebol svedkom našich dní, lebo naše šťastie bolo tiché, skryté, len naše. Bez cudzích pohľadov, bez hluku.

Spomínam si na tvoje slová. Spomeň si, ak chceš. Zabudni, ak dokážeš.

Ale ja... ja nedokážem zabudnúť. Ako by som mohol. Tvoje pery, tvoje tiché úsmevy, dotyky, čo ma držali, keď som padal. Si pravda z mojich najkrajších dní. Moja istota, moja nádej, že som niekedy bol milovaný.

A tak sa stále vraciam do toho starého parku. Sledujem lavičky, pozerám na chodníky, počúvam vietor v korunách stromov a čakám. Ak ešte niekde existuje chvíľa, kde sa môžeme znova nájsť, bude to práve tam. Tam, kde znie len šum lístia a ticho, ktoré pozná našu lásku.

Ak ešte niečo cítiš, ak niekde hlboko v srdci žije spomienka... vráť sa. V mene toho, čo sme boli. V mene toho, čo sme mohli byť.

Lebo mne bolo s tebou sľúbené šťastie.A ja ho hľadám. Každý deň.

Nikto ich nenahradí, lebo si tam stále ty

Milá moja,

možno ma ľudia vídavajú s inými ženami. Možno si šepkajú, že sa zabávam, že sa snažím ísť ďalej, že mením tváre pri stole, akoby som mal všetko na háku. Ale pravda je iná.

S nimi som len preto, aby som na chvíľu zabudol na teba. Ale nejde to. Nie je v nich to, čo som cítil pri tebe. A každý smiech, každý pohľad, každý dotyk s niekým iným je len krátka chvíľa ticha pred tým, ako ma opäť zaleje spomienka na teba.

Snažím sa... pijem, smejem sa, ale v každej novej zore ťa hľadám. Ako keby si sa mohla vrátiť. Ako keby som ťa mohol znovu vidieť, znovu počuť tvoj hlas.

Vkradla si sa do mojej duše, do môjho srdca a, čo je najhoršie, aj do mojich vrások. Každá z nich mi ťa pripomína. Každý pohľad do zrkadla mi povie: „Aj toto si tam nechala ty."

A tak len čakám nové ráno. Nie preto, že by som veril. Ale preto, že iné neviem. Možno raz... ale dnes si tam stále ty.

Hľadám ťa v pekle, lebo v nebi ťa už niet

Blúdim ulicami, hľadám ťa v tvárach cudzích žien. Niet ťa. Tak ťa hľadám inde. V pekle.

V dymových krčmách, v tichých nočných uliciach, v očiach tých, čo už dávno stratili dušu. Možno si len tieň. Možno len halucinácia, čo ma drží pri živote.

Ale ja ťa stále hľadám.

Neviem prestať. Neviem zabudnúť. Každý deň bez teba je posledný nádych pred smrťou. Každá noc je pomalé umieranie.

Vieš, že som prestal veriť v nebo. Lebo ak by existovalo, bol by som tam s tebou.

Ale nie som. Som tu. V pekle, v samote, v nekonečných nociach.

Ak si v nebi, som stratený.Ak si v pekle, raz ma tam nájdeš.

A potom... možno konečne prestanem byť sám.

Vietor, čo prináša spomienky

Ešte aj dnes, keď prídu tie sychravé jesenné dni, keď vietor strháva posledné listy zo stromov, pocítim to pichnutie. Starú ranu, o ktorej som si myslel, že sa už dávno zahojila. Ale nie. Ona sa ozve vždy, keď jeseň zavanie chladom. Keď list padá na mokrý chodník. Vtedy sa vraciam späť do toho dňa.

Stál som tam. V dave. Medzi smiechom. Medzi veselím. Medzi šťastím iných. A ja som bol ticho. Ako chudák v starom kabáte s očami plnými sĺz. Plakal som ako dieťa na tvojom veselí. Videl som ťa zakrytú závojom. Už cudzia. Už nie moja. A moje srdce to nedokázalo prijať.

Po tom dni som blúdil. Cesty ma niesli ďaleko. Každý krok bol útek. Každý pohľad na svadobné šaty bol rana.

Nenávidel som všetky svadby. Všetky biele šaty. Všetky tie nedele, čo patrili iným šťastiam. A ja som sedel v kúte kaviarní. Díval sa do pohára a premýšľal, kde som to všetko stratil.

Dnes. Dnes už som niekde inde. Povedia ti, že som šťastný. Mám vedľa seba ženu, čo ma miluje. Smejem sa. Kráčam životom ďalej.

Ale vieš čo. Raz za čas príde vietor. A prinesie mi na jediný krátky moment spomienku na teba. Na tvoje oči. Na ten deň. Na to ticho vo mne.

A vtedy sa usmejem horko a poviem si. Niektoré rany sa nezatvoria nikdy. Len sa naučíš žiť s nimi.

A ja žijem. Ale s tebou. Niekde hlboko, v spomienke, ktorá bolí tak krásne, až sa za to hanbím.

Tvoj. Aj keď už nie pre teba.

Čo je mi po živote, keď v ňom nie si ty?

Jeseň už prišla. Dážď bije do okien, vietor kričí do noci, stromy strácajú posledné listy. A ja. Ja strácam už len sám seba.

Hovoria, že čas všetko zahojí. Že bolesť sa otupí, že sa naučím žiť sám, že sa jedného dňa zobudím a tvoje meno už nebude prvé, na čo pomyslím. Že raz príde ráno, ktoré nebude bolieť.

Ale oni nevedia, čo to znamená milovať tak, ako som miloval ja.

Ako môžem zabudnúť, keď ťa vidím v každom sne. Ako môžem pokračovať, keď ma nič iné nedrží pri živote. Ako môžem znova milovať, keď viem, že moje srdce patrilo len tebe a nikdy sa už nenaučí patriť inej.

Čo je mi po živote, keď v ňom nie si ty.

Nočné ticho je nekonečné. Tma ma obklopuje ako prikrývka, ale ja v nej nenachádzam útechu. Zostal mi len prázdny priestor, kam si patrila ty.

A tak tu sedím, čakám, hoci viem, že márne. Hľadám dôvod, hoci žiadny neexistuje. Snívam o tebe, hoci viem, že sa už nikdy neprebudím vedľa teba.

A toto má byť život.

Milujem nesprávnu, raním nevinnú

Koľkokrát som ťa v noci volal. Koľkokrát som ťa čakal, dúfal, veril, že raz prídeš s tým pohľadom, ktorý mi povie: „Aj ja ťa milujem.“ Ale nikdy si neprišla tak, ako som si prial. Nikdy si mi nedala to, čo som ti dával ja.

A pritom... je tu niekto, kto ma miluje. Žena, ktorá by pre mňa položila svet, ktorá by ma držala v náručí, keď padám. A ja. Ja ju neviem milovať. Lebo všetko, čo mám, som už dal tebe. A ty. Ty ma nechávaš stáť v daždi, s prázdnymi rukami a ešte prázdnejším srdcom.

Život sa mi vysmial. Postavil predo mňa dve cesty. Jednu krásnu, teplú, bezpečnú. A druhú, plnú tŕňov, bolesti a neistoty. A ja som si vybral teba. Vybral som si zimu, keď ma čakalo leto. Vybral som si bolesť, keď som mohol mať lásku.

Osud si zahral krutú hru. Ale vieš, čo je najhoršie. Nie je to tvoja vina. Nie je to jej vina. Je to moja vina. Lebo srdcu nerozkážeš. A ono si vybralo nesprávnu.

Ak niekedy prídeš za mnou a spýtaš sa: „Si šťastný?“ Usmejem sa a poviem: „Áno.“ Ale ty budeš vedieť, že klamem.

A ona. Ona nikdy nedostane to, čo by si zaslúžila. A ja nikdy nedostanem to, čo som chcel od teba.

A takto sa to skončilo. S dvoma zlomenými srdcami a jedným človekom, čo si to všetko spôsobil sám.

Tvoj... navždy na nesprávnej ceste.

Si pri mne, ale už ťa strácam

Posledné dni cítim niečo, čo sa nedá vysloviť nahlas bez toho, aby sa mi nezlomil hlas. Ležíš vedľa mňa, dotýkaš sa ma, hovo ríš so mnou, a predsa ťa cítim tak ďaleko, akoby si tu ani nebola. Keď sa na mňa pozrieš, vidím v tvojich očiach niekoho iného. Keď mi rozprávaš, viem, že tvoje myšlienky sú niekde, kam ja už nedosiahnem.

Spíš pri mne, ale snívaš o ňom. Zdieľaš so mnou domov, jedlo, dni, ale nie srdce. To si nechala jemu.

Každú noc ma privádzaš do šialenstva. Hráš hru, kde som len tieň a on je vo všetkom, čo cítiš, aj keď o ňom mlčíš.

Mňa trápiš, jeho oslavuješ. Odo mňa berieš pokoj, jemu dávaš pokoj v myšlienkach. A ja to viem. Viem to z tvojho pohľadu, z toho ticha medzi nami, z tvojich studených dlaní.

A predsa, zbláznil by som sa, keby si ma opustila. Vydržím tú bolesť, vydržím to ticho, vydržím tie sny, v ktorých nie som ja. Ale ak by si sa jedného rána zbalila a odišla, neviem, čo by zo mňa zostalo.

Pýtam sa ťa, hoci už ani nečakám odpoveď, prečo. Prečo mi berieš nádej pohľadom, ktorý patrí niekomu inému.

Bojím sa. Cítim, že ťa pomaly strácam. A neviem, či sa dá zastaviť niečo, čo už je rozhodnuté.

Tvoj, aj keď už len napoly tvoj.

Zostal len odtlačok jej vety

Pamätám si jej slzy. Nie ako kvapky, čo padli na líca. Nie. Ony stekali rovno na moju dušu a nechávali tam stopu. Navždy. Lúčila sa potichu. Bez slov. Bez výčitky. A práve to ticho bolo najhlasnejšie, čo som kedy počul.

Jedna žena. Jedna jediná. A celý vesmír medzi nami. Bez kapitol. Bez poslednej vety. Len začiatok. A ticho. A medzi tým moje srdce. To, čo sa stále pýta. Prečo.

Zostala mi len fotka. Vyblednutá. Trochu pokrčená. Trochu príliš živá. A na zadnej strane jej rukopis. *Nezabudni na mňa. Prosím.*

Ako by som mohol.

Ako zabudnúť na niekoho, koho ešte stále vidím vo dverách, keď sa pohnú závesy. Na niekoho, koho hlas visí

v izbe, aj keď sa už roky neozval. Na niekoho, koho meno vyslovujem len v myšlienkach. Lebo nahlas by som to nevydržal.

Vidím ju. Ako kráča preč. Neobzerá sa. A ja tam stojím. Ako blázon, čo veril, že sa otočí. Že ešte zaváha. Že sa vráti.

Ale niektoré konce neprichádzajú s krikom. Len potichu. A potom sa už nikdy nezmenia.

Všetko sa stalo rýchlo. Bola ďaleko. A ja som dodnes uviaznutý v tej jednej vete, ktorú som jej nestihol povedať.

Keby som mal ešte deň. Len jednu šancu. Vravel by som jej dokola, že zabudnúť na ňu nie je možné. Lebo ona bola tá, ktorá ma naučila, ako bolí láska. Keď je skutočná.

Slza povedala všetko, čo som nedokázal

Ak ma má niečo zastúpiť, tak je to ona. Tá jediná slza. Tichá, nevyžiadaná, nepozvaná. Ale pravdivá. Padla v momente, keď som už nedokázal hovoriť, keď moje ústa mlčali a srdce kričalo.

Ona vie. Vie, kam má ísť. Vie, koho má nájsť. Vie, čo má povedať.

Pozdrav ju, prosím. Povedz jej, že láska možno zomrela. Ale spomienky ešte dýchajú. Silno, ticho, úprimne. Bijú v rovnakej frekvencii ako v ten deň, keď mi prvýkrát povedala „milujem ťa“. A možno ešte hlasnejšie. Lebo teraz ju už len nosím.

Slza moja, zomri jej na perách. Ak ju ešte raz stretneš, dotkni sa jej tak, ako som sa ja už nikdy nemohol. Zostaň na jej pokožke o sekundu dlhšie, nech si spomenie na to, čo kedysi bolo samozrejmé a dnes bolí ako spomienka, ktorú si nedovolíš otvoriť.

A ak niekedy zaplačú jej oči, ak sa jej v hrudi ešte pohne moje meno, ak jej dych na sekundu zaváha, buď tam. Buď tam ako tichá stopa, čo neodišla. Ako dôkaz, že nie všetko sa dá zabudnúť.

Povedz jej, že nádej umrela. Ale spomienky sa nezatvárajú ako kniha. Tie sa prehrávajú znova. V očiach, v noci, v tichu, ktoré nás delí.

A ak si na mňa niekedy spomenie, nech to nie je so zlosťou. Nech to nie je ako „čo mohlo byť“. Nech to je ako tichý úsmev. Ten, ktorý mala vtedy, keď sa so mnou lúčila a ešte nevedela, že je to posledný raz.

Neviem byť iný, len úprimný

Každý človek má svoje slabosti. Každý má svoje chyby a ja nie som výnimkou. Moje chyby sú jednoduché, všedné, ale sú moje. Mám rád spoločnosť, mám rád smiech, mám rád pohár vína v ruke a pocit, že na chvíľu môžem zabudnúť na ťažké myšlienky.

Nechcem sa pretvarovať. Preto sa ťa pýtam, vieš ma prijať takého, aký som. Bez toho, aby si sa ma neustále pýtala, kde som a s kým som. Bez výčitiek. Bez zbytočných otázok, na ktoré ani neviem odpovedať inak ako úprimne.

Ver mi, nie som princ na bielom koni. Nie som ten, kto príde dokonalý a bezchybne ťa povedie životom. Som len obyčajný muž. S radosťami aj slabosťami. S chvíľami, keď hľadám únik, a chvíľami, keď hľadám ticho pri tebe.

Viem, že mám svoje temné kúty. Víno je môj starý nepriateľ aj kamarát. Niekedy ma vedie cestou, ktorou nechcem ísť, ale vždy sa vraciam. Lebo viem, kde je domov. U teba.

Neprosím o zázraky. Prosím ťa len o jedno. Prijmi ma takého, akého ma Boh stvoril. Bez snahy meniť ma, bez očakávaní, ktoré nedokážem naplniť. Lebo ja ti dávam to najcennejšie, čo mám. Úprimnosť. A srdce, ktoré síce nie je dokonalé, ale patrí len tebe.

Preklínam deň,
keď som ti dal svoje srdce

Lásku som si chránil len pre teba. Roky som ju v sebe nosil ako niečo posvätné. Ako plameň, ktorý nemal nikdy zhasnúť. Len pre teba. A ty.Ty si milovala len seba.

Celý život si v mojej duši nechala len smútok. Nebol som pre teba nič viac než zrkadlo, v ktorom si sa obdivovala. Kým ja som v tebe videl celý svet, ty si vo mne videla len svoj odraz.

A teraz. Teraz nebudem môcť milovať inú. Pretože každá láska po tebe by bola len slabým tieňom toho, čo som ti dal ja.

Dal som ti svoju mladosť. Venoval som ti roky, ktoré už nikdy nevrátim. Dal som ti dni, keď som mohol byť šťastný, noci, ktoré som mohol prežiť v pokoji. Dal som ti samého seba.

A ty. Ty si ma len brala. Hlúpo, sebecky, bez rozmyslu. Ako dieťa, ktoré dostane hračku a rozbije ju skôr, než si ju stihne naozaj obľúbiť.

Keby som to neurobil, nemusel by som trpieť. Mohol som byť niečí celý svet. Mohol som mať ženu, ktorú by som nemusel deliť s niekým iným. Mohol som sa ráno budiť bez toho, aby som cítil túto prázdnotu, čo ma zožiera zvnútra. Ale namiesto toho som mal teba.

Nechcem viac počuť žiadne slová. Nehovor mi už nič. Nepotrebujem tvoje ospravedlnenia. Nepotrebujem tvoje prázdne vety. Odíď. Len potichu.

Nedráždi moje rany, lebo stále krvácajú. Nedotýkaj sa môjho života, lebo sa mi rúca pod rukami.

Jedna jediná si bola. A teraz nie si nič.

Odišla si s ním, ale zostala si vo mne

Láska moja... odišla si. Nie preto, že by si musela. Nie preto, že by si prestala cítiť. Ale preto, že si si vybrala niekoho iného. Niekoho, kto mi bol ako brat.

V jedno ráno som sa zobudil a svet už nebol taký, ako predtým. Stôl, pri ktorom sme kedysi sedávali spolu, zíval prázdnotou. Na stole zostala len tvoja fotografia, ale ty si bola preč. A ja som len mlčky sedel a pýtal sa sám seba, ako mám ďalej dýchať, keď si mi vzala vzduch.

Hovorili mi, že čas všetko zahojí. Hovorili, že jedného dňa príde ráno, keď na teba nepomyslím. Hovorili, že nájdem inú, že sa posuniem ďalej. Ale oni nevedia, aké je to milovať tak, ako som miloval ja.

Prešiel čas, dni sa minuli ako piesok v presýpacích hodinách. A predsa, nič sa nezmenilo. V noci sa stále budím s tvojím menom na perách. V dave stále hľadám tvoje oči, aj keď viem, že tam nie sú. V každej žene, ktorú stretnem, vidím len tieň teba.

A hovorím si, je to spravodlivé. Ak si bola šťastná, prečo sa ťa stále nevzdávam. Ak som bol len minulosť, prečo ma prenasleduješ vo vlastných myšlienkach.

Vraveli, že raz sa vrátiš. Vraveli, že jedného dňa pochopíš, že pravá láska sa nenahrádza. A možno raz, keď si spomenieš na mňa, pocítiš tú istú prázdnotu, akú cítim ja.

Možno sa raz stretneme. Možno jedného dňa pochopíš, že si nikdy nemala odísť. A ak sa tak stane, ja budem stále tu.

Nie preto, že by som nevedel ísť ďalej. Ale preto, že niektoré lásky sa neopakujú.

Aj ruže zvädli

Dnes ma stretla stará kvetinárka. Pozrela sa na mňa, trochu sa zamračila, akoby lovila v pamäti, a potom sa jej v očiach objavilo poznanie. Povedala mi, že ma spoznala.

Že si pamätá, ako som k nej chodil vždy po tie najkrajšie ruže. Že vie, komu patrili.

A potom sa ma spýtala: Kde je ona?

Mlčal som. Čo som jej mal povedať. Že už dávno nie si moja. Že už dávno kráčaš po ceste, na ktorej pre mňa nie je miesto. Že všetky tie ruže, ktoré som ti nosil, zvädli rovnako ako láska, ktorej sme kedysi verili, že bude večná.

Ulica bola plná ľudí, ale ja som mal pocit, že stojím uprostred prázdnoty. Hovorí sa, že čas zahojí všetko. Ale čo ak len učí človeka žiť s bolesťou. Čo ak len prikrýva spomienky prachom, ktorý sa rozvíri vždy, keď niekto vysloví tvoje meno.

Hovoria, že si šťastná. Že si našla niekoho, kto ti dal to, čo ja som nedokázal. Že dnes nosíš priezvisko iného muža. A predsa sa občas v noci tajne ozveš, akoby si chcela počuť môj hlas. Povieš mi, že ľutuješ. Že si mala byť moja. Že keď sa za tebou zavrú dvere a zostaneš sama so svojimi myšlienkami, bolí ťa, že sme sa nikdy nevzali.

Ale čo s tým teraz. Čo s tým, keď už je príliš neskoro.

Aj ruže, ktoré som ti nosil, zvädli. Aj náš príbeh, taký krásny a silný, sa rozpadol pod ťarchou času a nesprávnych rozhodnutí.

A ja môžem len stáť na tej istej ulici, kde si mi kedysi s úsmevom hovorila, že budeme spolu naveky, a odpovedať

starej kvetinárke tými najjednoduchšími, no najťažšími slovami:Ona už patrí niekomu inému.

Ticho, ktoré ma našlo doma

Niekedy stačí tak málo. Len slabý závan vetra, ktorý mi prejde cez vlasy, a ja na chvíľu uverím, že si to ty. Že si tu niekde blízko. Že sa ma ešte dotýkaš. A hneď potom príde to prázdno. Ako keď hudba stíchne a zostane len ozvena.

Keď niekto smutne zahrá na klavíri alebo na husliach, slzy mi samé vyjdú z očí. Ani sa nemusím snažiť ich zadržať, lebo presne v tej melódii počujem nás. Počujem ťa. A cítim, aké ticho zostalo.

Hovorí sa, že Boh rozdáva šťastie všetkým. Vravím si, a kde sme boli vtedy my. Ako sme mohli premeškať svoj okamih. Svoju šancu na šťastie. Čakanie ma zlomilo. Roky. Dni. Hodiny. Všetko som rátal a dúfal. Ale každé ráno som sa zobudil bez odpovede. A každý večer som si želal, aby si zaklopala na dvere.

Niekedy sa vraciam domov neskoro. Unavený z celého dňa. Z myšlienok. Z ticha, ktoré ma prenasleduje. Otváram dvere a vždy čakám, že sa niečo zmení. Že v izbe budeš sedieť. Usmievať sa a povieš, čakala som.

Ale prázdny byt kričí hlasnejšie než slová. A v tom momente, keď zhodím kabát, sadnem si a zhasnem svetlo. Vtedy to príde. Uvedomím si, že som naozaj sám. Že už nečakáš. Že už nepatríme jeden druhému.

A vieš čo je najhoršie. Že aj napriek všetkému ťa stále čakám. Každým návratom domov sa vraciam k spomienkam. A tie spomienky sú všetko, čo mi zostalo.

Ak niekedy ten vietor pohladí aj tvoje vlasy, spomeň si na mňa. A možno na chvíľu pocítiš, čo cítim ja každý deň.

Tvoj, ktorý ešte stále verí.

Lásku, ktorú som ťa nechal niesť

Prichádzam k tebe. Nie ako víťaz. Nie ako ten, čo má odpovede. Prichádzam zlomený, unavený, s dušou ťažkou ako kameň. Prichádzam prosiť nie o návrat, ale o odpustenie.

Bol som to ja, kto prvý nechal rozpliesť nitky našej lásky. Bol som to ja, kto dovolil, aby sa všetko stratilo v prázdnych dňoch a chladných nociach. Bol som to ja, kto odišiel.

A teraz sa vraciam. Nie preto, že by som si zaslúžil tvoje ruky, tvoje objatie, tvoj pohľad. Ale preto, že viem, že bez teba všetky moje pády a víťazstvá nič neznamenajú.

Kto som ja, aby som ťa súdil. Kto som ja, aby som ťa budil zo snov, v ktorých som už dávno prestal existovať.

Ty si niesla moju lásku ako bremeno. Tú ťažobu, ktorú som ti nikdy nemal dať. Tú bolesť, ktorú som si mal niesť sám.

A ja. Ja som ti dal najmenej. Keď si ma držala, ja som utekal. Keď si ma milovala, ja som mlčal. Keď si so mnou delila všetko, ja som ti nedal nič.

A teraz, keď ma opustili tí, čo prisahali, že zostanú. Keď sa rozpadli sľuby, ktoré som si myslel, že sú večné. Keď som pochopil, že nikde inde už domov nenájdem.

Stojím pred tebou. Nie ako žobrák, ktorý prosí o návrat. Ale ako muž, ktorý konečne pochopil, čo znamená stratiť teba.

A tak sa pýtam, aj keď odpoveď poznám.Odpustíš mi. Alebo už len necháš, aby ma táto bolesť pochovala.

Nechajte ma zmiznúť

Už sa nebudem pýtať prečo. Už nebudem čakať, že sa jedného dňa pozrieš späť. Už nebudem hľadať odpovede, ktoré nikdy neprídu.

Všetko sa skončilo. A ja som tu zostal sám. S prázdnymi rukami, s prázdnymi očami, s prázdnym srdcom, ktoré už nemá čo cítiť. Ani hnev. Ani bolesť. Ani lásku. Už nič.

Hovorili mi, aby som bojoval. Aby som hľadal nové svetlo, nové ráno, nový dôvod dýchať. Aby som nechal minulosť za sebou a začal znova.

Ale načo. Načo dýchať, keď vzduch už nechutí. Načo otvárať oči, keď v tme je aspoň pokoj. Načo čakať na nové dni, keď každý ďalší je len tieň toho, ktorý bol predtým.

Už nemám kam ísť. Už nemám koho milovať. Už nemám prečo zostať.

Tak ma nechajte zmiznúť.

Nech už ma žiadne meno nevolá. Nech už ma žiadna pieseň nepripomína. Nech už si nikto nikdy nespomenie, že som tu bol.

Lebo tam, kde kedysi bolo srdce, je už len prázdne miesto. A tam, kde kedysi bola láska, je už len ticho.

A ticho je jediné, čo mi ostalo.

Klamstvá, ktoré pália viac než pravda

Prosím, prestaň už hovoriť tie slová, ktoré obaja vieme, že nie sú pravda. Nemusíš mi vravieť, že ho miluješ. Tvoje oči ťa zrádzajú skôr, ako otvoríš ústa. Ja ich vidím, poznám ich až príliš dobre. Vidím v nich prázdno, v ktorom sa topíš a tú tichú prosbu, aby som sa spýtal, čo ťa trápi.

Prečo klameš mňa, ale hlavne, prečo klameš seba. Prečo sa snažíš presvedčiť svoje srdce, že patrí niekomu inému, keď bije stále rovnako, pre nás. Aj tie tiene, čo ťa sprevádzajú, ti šepkajú moje meno. Aj keď si s ním, v myšlienkach si so mnou. A ja to cítim, tak bolestne, že mi to trhá dušu.

Niekedy si predstavujem, ako sedíš niekde sama, s pohárom v ruke a tichom v srdci, a vtedy sa zlomíš. Vtedy si dovolíš potichu plakať. Nechaj tie slzy padať, lebo len tie sú úprimné. Len tie ukážu, že ešte stále miluješ, že sa ti cnie za tým, čo sme mali.

Pamätáš sa na naše rána. Na chvíle, keď sme sa prebúdzali vedľa seba a bez slov vedeli, že všetko je na svojom mieste. Teraz je to všetko rozbité a ja zbieram tie kúsky. Každý jeden pichá do dlaní, ale nevzdávam to. Lebo ešte stále verím, že ich môžeme poskladať späť.

Prečo ubližovať ešte viac klamstvami. Prečo si nepriznať to, čo obaja cítime.

Nemusíme sa hrať na niečo, čo nie sme. Môžeme byť dvaja zranení ľudia, čo si odpustia a začnú znova. Veď domov nie sú štyri steny, domov sme my dvaja.

A ja ťa tam ešte stále čakám. So všetkým, čo mi zostalo. Aj s tou bolesťou, ktorú mi spôsobuješ. Lebo aj cez tú bolesť ťa milujem.

Vráť sa, kým je čas

Viem, kde teraz žiješ. V dome, kde je všetko. Zlato, bohatstvo, drahokamy. Ale kde vládne chlad, ktorý nezahreje ani najväčší oheň. Vidím ťa, aj keď nie si predo mnou. Vidím, ako tam sedíš. Mladá, krásna. A tvoje srdce ticho plače. Pretože všetko, čo máš, je len lesklá ilúzia. Nie to, po čom túžiš.

Prosím ťa, zlož ten prsteň z prsta. Nech ti mladosť nezvädne v cudzích rukách. Príď. Príď ku mne. K môjmu srdcu, ktoré ťa stále čaká. A ja viem. On nie je ten človek, ktorý by ti dal teplo, ktoré si zaslúžiš.

Pamätáš si, aké boli tvoje oči. Ich jas, keď sme spolu snívali o živote. Dnes už ten lesk v nich chýba. Nahradila ho únava a smútok. A ja viem, že v sebe preklínaš ten deň, keď ťa osud zviedol k nemu.

Ale vieš čo. Nikdy nie je neskoro. Láska nepozná čas. Ak ešte cítiš čo i len záblesk toho, čo sme mali, zlož ten prsteň. Zbav sa reťazí. A vráť sa.

Objímem ťa. Vrátim ti do duše teplo, ktoré tam chýba. A ukážem ti, že aj zablúdená láska môže nájsť cestu domov.

Čakám ťa. Ticho. Bez výčitiek. S otvoreným srdcom. Kým je ešte čas.

Tvoj, ktorý verí, že ešte môžeme začať odznova.

Roztrhám všetko, ale ona zostane vo mne

Miloval som pery, ktoré chutili ako med. A dnes mi zostala len horkosť na jazyku.

Miloval som oči, v ktorých sa skrývala túžba. Túžba po mne. Kedy sa to zmenilo. Kedy sa z toho ohňa stalo len chladné prázdno. Dnes sú tie oči len spomienka, ktorú nedokážem vyhnať z hlavy.

Počúval som vietor v korunách stromov, ako mi šepká jej meno. A aj keď sa snažím nepočuť ho, stále ho počujem. Každý závan vetra, každý šuchot lístia, každý nádych mi ju pripomína.

A ja sa pýtam, nie je ti to ľúto. Mne áno.

A preto roztrhám všetko, čo po nej zostalo. Prevrátim stôl, kde sme sedávali, aby som ho už nikdy nemusel vidieť. Roztrhám vankúše, ktoré si kedysi pritláčala k telu. Rozhodím deky, v ktorých sme sa kedysi skrývali pred svetom. Zavriem okná, aby som už nikdy nepočul vietor, ktorý mi ju stále pripomína.

Ale čo ak to nepomôže. Čo ak môžem zničiť všetko naokolo, ale nikdy nezničím ju v sebe.

Kde sú tie noci, keď som letel na svojom vraníkovi, vietor mi šľahal do tváre a smiech mi trhal hrdlo. Kde sú tie chvíle, keď som strhával náhrdelníky zo ženskej šije, keď som roztrhal jej šaty len preto, že som ju chcel cítiť ešte bližšie.

Kde som ja. Nie ten, čo tu teraz sedí. Nie ten, čo len dýcha, ale nežije. Kde je ten, čo mal v očiach oheň.

Niekde tam, v minulosti, ktorá sa mi vysmieva do tváre.

A čo mi zostalo. Len prázdne ruky. Len spomienky, čo pália viac než oheň. Len noc, ktorá sa už nikdy neskončí.

A môžem všetko roztrhať, môžem všetko zlomiť, môžem zavrieť oči...Ale ona tam bude stále.

Zostaň, keď už konečne plačeš.Hovor. Povedz mi všetko, čo si roky držala v sebe. Tie vety, ktoré si šepkala do vankúša, keď už bolo príliš neskoro a príliš potichu. Slová, ktoré si nikdy nemala komu povedať. Ja som tu a dnes neodídem.

Bude to bolieť. Možno viac, než si čakala. Možno to rozbije všetko, čo si doteraz držala v sebe ako pevnosť. Ale nech sa to konečne rozpadne. Na hlase. Na pohľade. Na slzách.

Lebo ak už máš plakať, tak aspoň nie sama.Plač. Nie si slabá. Nie si naivná. Len si unavená z toho večného divadla, že si v poriadku. A ja to viem. Lebo som videl tie oči. Tie, čo sa smiali pred svetom a horeli vo vnútri. Potichu.

Dnes už nemusíš byť silná. Nie predo mnou. Nie tu. Nie teraz.Opieraj sa o mňa, kým ešte vládzeš. Kým ešte moje ramená držia niečo viac než len seba. Kým moje ruky ešte vedia objímať, nie len držať. Kým moje srdce ešte stále patrí tebe.

Nie preto, že si zlomená. Ale preto, že viem, ako chutí bolesť. A chcem ju s tebou zjesť napoly.Dýchaj so mnou. Neutekaj pred tým, čo cítiš. Plač mi do hrude, kým budeš vládať. A keď už nebudeš mať slzy, zostanem.

Nie ako niekto, kto ťa má opraviť. Ale ako ten, kto ťa nikdy neopustí. Keď konečne priznáš, že si len človek a aj ty máš právo na rozpad.

Modlitba, ktorú nikto nepočuje

Dnes večer som šiel tam, kde už nejde nikto. Do ticha. Tam, kde zostaneš sám len so sebou, so svojou vinou, so svojimi otázkami a s Bohom, ktorý mlčí. Postavil som sa pred tie veľké brány, ktoré vraj strážia anjeli, a potichu som prosil, aby sa otvorili aj pre mňa, pre jedného zlomeného človeka.

Prišiel som s bolesťou, ktorú nedokážem uniesť. Prišiel som s otázkou, na ktorú neviem nájsť odpoveď. Prečo? Miloval som ťa úprimne, čisto, celou dušou. A ty si moju lásku položila k nohám niekoho iného. Roztrhala si ju na kúsky, po ktorých teraz kráčaš ďalej, akoby sa nič nestalo.

Modlím sa, áno. Modlím sa za teba. Aby ti Boh odpustil, pretože ja nedokážem. Mohol by som. Možno. Ale nie dnes. Nie teraz, keď mi horí srdce a na jazyku mám slová, ktoré nechcem povedať.

Pýtam sa Boha, aby ťa chránil, aj keď si mi ublížila. Lebo aj cez tú bolesť ťa stále vidím ako ženu, ktorú som si vybral. A ktorú by som si vybral znova, hoci by to znamenalo znova plakať.

Zapálim sviečku. Jednu za tvoju dušu, aby našla pokoj. Druhú za tvoje srdce, aby našlo cestu späť k sebe. A tretiu za mňa, za toho muža, ktorý ťa stále miluje, aj keď by nemal.

Boh možno odpustí. Možno sa nad tebou zmiluje. Ale moje srdce nie. Nie teraz. A možno nikdy.

Vieš, najhoršie nie je to, že si odišla. Najhoršie je, že aj napriek všetkému si ešte stále tá jediná, ktorú chcem. A Boh mi na to nepovie nič. Vie, že niektoré rany sa nezahoja ani modlitbou.

Keď ťa šťastie opustí, budem tu

Jedného dňa, keď šťastie prejde okolo teba a nezostane, keď ostaneš sama v tichu izby, spomeň si na mňa. Príď a povedz mi svoju bolesť.

Nemusíš ju niesť sama. Nemusíš ju skrývať za úsmevy ani za slová, ktoré klamú. Ticho si sadni ku mne a ja budem počúvať. Nič ti nevyčítam, len ti nechám plece, na ktoré sa môžeš oprieť.

Vidím ťa, ako prechádzaš so svojím novým životom a niekým iným po boku. A ja odvrátim pohľad, lebo viem, že by si v mojich očiach videla slzy.

Slzy, ktoré som skrýval. Slzy za tým, čo sme mohli byť. Možno ma dnes už nevidíš. Možno ma ani v pamäti nenosíš.

Ale príde deň, keď sa ti mladosť rozplynie medzi prstami. Keď sa pozrieš späť a spomenieš si na môj pohľad, na moju dlaň, ktorá ťa chcela viesť.

A potom bude neskoro. Márne sme hľadali cesty, márne mosty, ktoré by nás doviedli ku šťastiu.

Ak raz budeš stáť na brehu toho mosta, sama, ticho, a nebudeš vedieť, kam ísť, pamätaj si, ja som tam.

Možno v spomienke, možno v tichu, možno len ako tieň, ale som tam. Tvoj, čo ťa nikdy neprestal čakať.

Ako rozbité okno v búrke

Predstav si dom. Malý a tichý na útesoch pri mori. A v tom dome jedno okno, čisté a priehľadné, cez ktoré svieti slnko, cez ktoré vidíš svet. Prišla búrka. Vietor bol silný, voda bičovala sklá. A to okno prasklo. Zostalo na mieste, ale so škrabancami a prasklinami, cez ktoré prefukuje chlad.

To okno som ja. Zostal som stáť. Nezrútil som sa. Ale vo vnútri som popukaný a dobitý tvojou neprítomnosťou. A ty

si odišla. Nezastavila si sa, nepozrela si sa späť, či ten dom ešte stojí, či cez to okno niekto hľadí a čaká.

A tak sa teraz rozprávam s vetrom, s dažďom, s morom. Všetci ma počúvajú. Hovorím im:Povedzte jej, že ju ešte stále milujem. Že ju neobviňujem. Ale nechápem. Prečo sa láska takto rozdáva? Prečo ja musím byť to rozbité okno, cez ktoré prúdi len chlad?

Už nemám silu čakať na ráno. Nemám silu dúfať, že niekto to sklo opraví. A možno ani nechcem. Radšej nech ma vietor vezme so sebou, nech sa roztrieštim na tisíc kúskov. Lebo čo je horšie, ako stáť a cítiť, že už cez teba nikto nepozerá, že ťa už nikto nepotrebuje.

Život ide ďalej. Ľudia vstávajú a otvárajú okná do nových rán.Len ja stojím tu s prasklinami, ktoré sa nedajú zalepiť.

A viem len jedno. Aj veci, aj ľudia, keď milujú, bolí ich to rovnako.

A ak sa raz vrátiš k tomu domu a pozrieš na to okno, spomeň si.To som bol ja.A ešte stále som tam.

Nikdy som nebol tvoj

Ahoj,neviem, prečo ti píšem. Možno preto, že v mojich ústach už nezostali slová, ktoré by som mohol povedať nahlas. Možno preto, že moje srdce stále drží niečo, čo už dávno malo nechať ísť. Alebo možno preto, že keď to všetko napíšem, aspoň na chvíľu prestane bolieť.

Vieš, ako veľmi som ťa chcel? Tak veľmi, že každým krokom ďalej som sa vlastne vracal k tebe. Každým pohľadom na inú som ťa hľadal. Každým bozkom, ktorý som dal niekomu inému, som sa pýtal, prečo ho nemôžem dať tebe.

Ale nikdy som nebol tvoj. A ty si nikdy nebola moja.

Mohli sme byť, však? Mohli sme mať tie rána, keď by si sa prebúdzala vedľa mňa. Mohli sme mať tie večery, keď by sme spolu mlčali a rozumeli si bez slov. Mohli sme mať dotyky, ktoré by nás viedli tam, kde sa končia všetky pochybnosti.

Ale to najkrajšie sme nikdy nezažili.

A teraz mi zostáva len noc, ktorá ma učí prežiť. Temnota, v ktorej sa pýtam, ako mám ďalej dýchať, keď viem, že už nikdy nevydýchnem tvoje meno.

Ak niekedy budeš čítať tieto riadky, len mi želaj pokoj. Nič viac nechcem. Nič viac nepotrebujem.

Lebo ja viem. A ty tiež.Niektoré lásky sa nikdy nenaplnia. A niektoré rany sa nikdy nezahoja.

Zbohom.

Vymažem ťa z môjho srdca navždy

Moja bývalá láska.Skloním hlavu do dlaní a premýšľam. O tebe. O nás. O všetkom, čo bolo a už nikdy nebude. S týmito myšlienkami vítam svitanie. S týmito myšlienkami prežívam noc za nocou. Ale dnes nie. Dnes to skončím. Dnes si prisahám, že na teba už nebudem myslieť. Prisahám si, že ťa vymažem zo svojho srdca, zo svojej mysle, zo svojho života.

Prečo si mi tak dlho vládla? Prečo som ti dovolil ostať v mojej hlave ako nezvaný hosť, ktorý sa odmieta vysťahovať? Sedela si tam v mojich spomienkach, pohodlne usadená ako kráľovná, zatiaľ čo ja som sa trápil, bil sám so sebou, hľadal odpovede na otázky, ktoré si už dávno prestala riešiť.

Ale dosť. Dnes ťa zvrhnem z trónu. Dnes si konečne vezmem späť to, čo mi patrí. Môj pokoj.

Vraví sa, že život nestojí na jednej žene. Že pre jednu zlomenú lásku sa svet nezrúti. Ale keď si odišla, svet sa mi predsa len naklonil. Každá ulica, každý kút v meste na

mňa kričal tvoje meno. Každý deň bol ako výkrik do prázdna. Ako chôdza po skle, ktoré sa zarezávalo čoraz hlbšie. A ja som sa sám seba pýtal: stálo to za to? Stálo mi to za tie prebdené noci, za tie prázdne pohľady, za tú bolesť, ktorú som v sebe nosil?

Nie. Nestálo.

Premýšľanie mi nepomôže. Spomienky ma nevyliečia. Každý nádych, ktorý som venoval tebe, je navždy stratený. A tak sa nadýchnem znovu. Pre seba. Nie pre teba.

Nebudem sa opíjať. Nebudem utápať bolesť v pohári. Nebudem slabý. Už nie. Pretože ty už nie si dôležitá. Si len minulosť, ktorá ma už viac nedokáže dobehnúť.

A ak niekto spomenie tvoje meno, ak niekto prinesie tvoju spomienku späť, nech si ju nechá. Nech si ju vezme a odíde. Nech si ju zavesí na stenu ako obraz niečoho, čo kedysi bolo krásne, ale teraz už vybledlo. Lebo ja už nie som ten, čo na teba čaká.

Toto je posledný list, ktorý ti píšem.Posledné slová, ktoré ti venujem.Navždy preč. Navždy bez teba.

Na konci búrok dúfam, že si ty

Dnes sa mi nebo zdá ako more. Oblaky sú ako veľké lode, čo ticho plávajú nad hlavou, a ja mám pocit, že by som na ne mohol nastúpiť a odplávať niekam ďaleko, do krajiny, kde láska nie je len sen.

Viem, že moja osudová cesta leží v tvojich rukách. Je popretkávaná smútkom, ale aj malým zábleskom nádeje, ktorá sa nechce dať zahasiť. Láska je zvláštna vec. Je ako veža z piesku na pobreží. Každá vlna ju rúca a my ju znovu staviame, do posledného zrniečka.

Tento život ma hádže zo strany na stranu ako búrka, ktorá nepozná koniec. Svetlá, čo mi mali ukazovať cestu, sa striedavo rozsvecujú a zhasínajú. Niekedy neviem, kam ísť. Niekedy si myslím, že sa stratím navždy.

Ale niekde tam, na konci tej nekonečnej hladiny, možno čakáš ty. S rukou natiahnutou, s pohľadom, ktorý mi povie, že už nemusím blúdiť. Že som doma.

Občas cítim tvoj dotyk, akoby si bola blízko. Ako šepot vetra na pokožke, ktorý ma na chvíľu upokojí. A vtedy všetko mizne. More, diaľka, búrky. Zostáva len tvoja tvár. V nej je zem, ktorú som hľadal celý život. V tvojom pohľade je prístav, v tvojom náručí pokoj.

Dúfam, že tam naozaj si. A že raz mi tú ruku podáš.

Tvoj, čo stále pláva, ale verí, že dopláva k tebe.

Klietky nevydržia večne

Láska moja, hľadal som ťa všade. V mestách, kde sme sa kedysi smiali. V uliciach, kde sme kráčali ruka v ruke. V spomienkach, ktoré mi nedajú spať. V každom tieni, ktorý sa na chvíľu podobal na teba.

Ale ty si bola preč. Nie preto, že by si chcela. Nie preto, že by si ma zabudla. Ale preto, že si ťa niekto privlastnil. Nie preto, že ťa miluje, ale preto, že sa ma bojí.

Bojí sa toho, čo medzi nami bolo. Bojí sa pravdy, ktorú neumlčí. Bojí sa lásky, ktorú v sebe stále nosíš.

Od koho ma skrývaš? Od koho ma chrániš, keď viem, že tvoje srdce patrí mne? Prečo mlčíš, keď viem, že v každom okamihu, keď zavrieš oči, som to ja, koho vidíš?

On ťa má pri sebe, ale nikdy ťa nebude mať úplne. Drží ťa ako vtáka v klietke, zamkol ťa za dvere, mysliac si, že tak zničí spomienky na nás. Myslí si, že stačí povedať tvoje meno tichším hlasom a ja na teba zabudnem. Myslí si, že stačí otočiť ťa chrbtom ku mne a prestaneš ma cítiť v každej časti svojho srdca.

Ale ty nie si šťastná. Viem to. Cítim to. Cítim to v nociach, keď sa budím s tvojím menom na perách. Cítim to v každej piesni, ktorá mi pripomína nás. Cítim to v každom tichu, ktoré medzi nami zavládlo. Lebo nie všetko, čo mlčí, je naozaj mŕtve.

Nech si myslí, že ma oklame. Nech si myslí, že ťa môže udržať ďaleko odo mňa. Nech si myslí, že stačí zamknúť dvere a naše city prestanú existovať.

Ale ja ťa nájdem. Nech ťa ukryje kamkoľvek. Nech ťa vezme na koniec sveta, nájdem si k tebe cestu.

Lebo láska sa nedá zavrieť na zámok. Láska sa nedá umlčať. Láska, ktorú cítiš ku mne, je silnejšia než jeho strach.

A raz príde deň, keď sa znova uvidíme. A vtedy pochopíš, že nie všetky klietky sú zamknuté. Niektoré sa otvoria samy, keď srdce nájde odvahu odísť.

Čakám na teba. A nikdy neprestanem.

Ži aj keď to nebude so mnou

Prečo plačeš? Prečo tvoje oči, tie isté, do ktorých som sa zamiloval bez varovania, dnes nesvietia ako kedysi? Čo ti berie silu dýchať, keď ešte včera si vo mne vedela zapáliť celý vesmír?

Možno sme to nezvládli. Možno sme nestihli všetko povedať. Možno niektoré boje boli príliš tiché a niektoré slová prišli príliš neskoro.

Ale ak si máš z nás niečo vziať, vezmi si moju lásku. Takú, ktorá ťa nikdy nechcela držať, len ti držať chrbát, keď sa budeš znova učiť stáť.

Lebo svet nečaká. Život uteká. A dnes si kvet, zajtra možno len spomienka v niekoho vetre.

Tak choď. Ži. Dýchaj. Nadýchni sa každého dňa, aj keď ešte trochu bolí. Aj keď sa ti bude zdať, že si sama. Nebudeš. Lebo ja v tom tichu budem vždy pri tebe. Aj keď len ako myšlienka, ktorá ti praje viac, než by si si kedy trúfla pýtať.

Svet ti ponúka nové dni. Nové príbehy. Nové smiechy, ktoré ešte nepoznáš. A ja. Ja budem ten, ktorý sa potichu usmeje, keď sa ti raz zalesknú oči z niečoho skutočného.

Nespomínaj si na mňa ako na toho, čo ťa stratil. Ale ako na toho, čo ťa miloval tak čisto, že ťa pustil. Len aby si mohla žiť.

Mlčanie vankúša

Keď noc stíchne a ja zostanem sám, s hlavou na tom istom vankúši, kde kedysi spočívala aj tvoja, premýšľam. Ticho sa pýta, spomienky odpovedajú, ale vankúš mlčí. Keby vedel hovoriť, možno by mi prezradil, čo ti vtedy

povedali tvoje pery, keď si sa lúčila. Či v tom bozku bola ešte posledná iskra lásky, alebo už len tieň povinnosti.

Ja som vtedy necítil nič, len ostrú bolesť a slzy, ktoré sa vymkli z očí skôr, než som ich stihol zadržať. Tá rana v hrudi ostala a krvácala celé dni a noci. A hoci viem, že si ma zradila, že si odišla iným smerom, ja ťa ešte stále milujem. Bez hnevu, bez výčitky, len s tichým smútkom. Dal by som ti celý svoj život, keby som vedel, že by si v ňom našla šťastie.

Sedím teraz v izbe, kde sa všetko zastavilo. Fotografia na stole už nežiari tak ako kedysi, ale ja sa na ňu dívam znova a znova. Tvoje oči na nej mi hovoria, že si kedysi chcela, aby som ti dal svoje srdce. A ja som ho naozaj dal. Možno až príliš neskoro. Možno si oň už nestála.

Čas uteká, dni sa strácajú a jedna krásna kapitola života sa skončila. Ako rýchlo to všetko prešlo. Ako vietor, ktorý privanie vôňu jari a vzápätí ju odnesie preč. Rozlúčili sme sa.

Ale ja ťa, vieš... ja ťa ešte stále milujem. Aj keď si už ďaleko, aj keď už možno ani nespomínaš.

A ten vankúš všetko vie. Ale mlčí. Ako ja.

Už nie som ten druhý

Dlho som mlčal. Prikývol som, keď si sa ma dotýkala a myslela na niekoho iného. Usmial som sa, aj keď si ma porovnávala s niekým, kto ani nevedel, že existujem. Trpel som. Nie preto, že by som bol slabý, ale preto, že som ťa miloval tak silno, až som sa stratil.

A ty. Ty si si zo mňa spravila výmenu. Náhradníka. Niekoho, kto bol po ruke, keď si potrebovala istotu. Ale nikdy nie prioritu.

Tá tvoja plavovlasá hra. Nech si ju vezmeš. Nech ti robí presne to, čo ty robíš mne. Nech sa smeje, keď ju zlomíš. Nech cíti, aké to je. Byť len možnosťou. Byť tvoj plán B. Tvoj záložný svet.

Už nechcem byť tieň. Nechcem byť hlas, čo ťa čaká v tichu. Nechcem byť ten, čo stojí pri dverách, kým sa rozhodneš, či sa vrátiš, alebo ideš ďalej. Toto nie je láska. Toto je hra. A ja už nehrám.

To, čo si chcela. To si dostala. To, čo si si vážila. Si stratila. Nie preto, že by som ťa prestal milovať, ale preto, že som sa konečne začal milovať ja.

A vieš čo.Nevolaj mi. Nech tvoje správy číta niekto, koho ešte bavíš. Kto ti ešte verí tie pohľady, čo sú určené každému a nikomu zároveň.

Ja už som von. Nie preto, že by som utiekol, ale preto, že som si konečne otvoril oči. Silnejší. Krajší. Tichší. Ale najmä. Sám sebe viac, než si ty kedy bola mne.

Po nej prišla ona

Hovorí sa, že niektoré rany sa nikdy nezahoja. Že niektoré lásky sú príliš veľké na to, aby sa na ne zabudlo. Že keď raz spadneš do prázdna, už sa z neho nikdy nedostaneš.

Aj ja som tomu veril.

Žil som v tme, v tichu, v spomienkach, ktoré ma trhali na kusy. Každý deň som sa budil do prázdna a každý večer som sa snažil zaspať s pocitom, že už nikdy nebudem cítiť to, čo kedysi. Že už nikdy nebudem milovať. Že už nikdy nebudem šťastný.

A potom prišla ona.

Neprišla so slovami sľubov. Neprišla, aby ma zachránila. Prišla ticho, bez očakávaní. Len tu bola. A ja som si ju najskôr ani nevšimol, lebo moje srdce ešte stále bilo v minulosti.

Ale pomaly, krok za krokom, rozbila moje ticho.

Nechcela odo mňa nič. Žiadne vysvetlenia, žiadne prisahania, žiadne predstieranie, že sa nič nestalo. Len bola pri mne. A ja som si po prvý raz uvedomil, že nie všetko krásne musí skončiť bolesťou. Že nie každá láska musí zanechať jazvy.

A ja som sa na ňu pozrel... a v tej chvíli sa niečo vo mne pohlo. Niečo, čo som považoval za mŕtve.

Znova som dostal chuť žiť.

Začal som sa smiať. Najskôr potichu, nesmelo, akoby som sa bál, že ma minulosť potrestá. Ale ona sa smiala so mnou. A každý jej smiech bol ako teplo slnka na tvári po dlhých rokoch zimy.

Zaľúbil som sa. Nie tak, ako predtým. Nie vášnivo, zbesilo, s pocitom, že ak to skončí, skončím aj ja. Nie. Toto bola láska, ktorá lieči. Ktorá prišla potichu, ale zostala pevná. Ktorá mi dala pocit, že môžem byť znova celý.

Ona ma prijala takého, aký som. Nechcela, aby som zabudol. Ale naučila ma, ako spomínať bez bolesti. Dala mi svoju mladosť, svoju krásu, svoje srdce... a ja som prijal všetko. Bez strachu. Bez výčitiek. Bez pochybností.

A tak som konečne pochopil, že minulosť je len tieň. A ja som konečne vykročil do svetla.

A vieš čo?Pri nej zostanem. Navždy.

Polnočná spoveď

Polnočná tma ma znovu objíma ako starý známy, ktorého som nikdy nevolal, ale ktorý ma zakaždým nájde. Sedím tu, obklopený tichom, v ktorom ešte stále počujem ozvenu tvojho hlasu. Pozerám sa na prázdnu stenu, no v mysli vidím teba. Ako sa smeješ. Ako ma hladíš očami plnými tepla. Ako sa ku mne na okamih skláňaš, aby si povedala niečo, čo som vtedy možno ani nepočúval. A teraz by som za tie slová dal všetko.

Povedz mi, kde si teraz? Kde sú tvoje ruky, keď sa v noci budím a siaham do prázdna? Kto ťa drží v náručí, keď mňa v tejto izbe zviera iba chlad? Myslíš ešte na mňa aspoň občas, aspoň na chvíľu, alebo si si už zvykla na svet, v ktorom nie som?

Hovoria, že čas všetko zahojí. Ale ja tomu neverím. Čas nie je liečiteľ, je len zlodej. Kradne spomienky, otupuje city, maže stopy po všetkom, čo sme kedysi boli. A predsa, niektoré rany nezmiznú. Niektoré spomienky sa nedajú ukradnúť. A ty... ty si tou jedinou spomienkou, ktorú si nechcem nechať vziať.

Dni plynú, roky sa míňajú, ale ja som stále uväznený v tej chvíli, keď si odišla. Snažím sa presvedčiť sám seba, že si len niekde ďaleko, že sa jedného dňa otočím a uvidím ťa stáť vo dverách, akoby si nikdy neodišla. Ale s každým ďalším dňom mi je jasnejšie, že sa klamem. A že niekde v diaľke je už niekto iný, kto ťa teraz objíma tak, ako som to kedysi robil ja.

A tak sedím tu, v tejto noci, s pohárom v ruke a otázkami, na ktoré nikdy nedostanem odpoveď. Počítam jazvy na srdci, ale viem, že tá najhlbšia bude vždy patriť tebe.

Hej, sudba moja nešťastná... je toto ten príbeh, ktorý si mi napísala? Alebo je ešte niekde odpoveď, ktorú som zatiaľ nenašiel?

Ak ťa ešte raz stretnem, svet sa môže zastaviť, ale ja ťa pobozkám

Moja láska,možno si myslíš, že som na teba zabudol. Možno si myslíš, že som pokračoval ďalej, že som sa naučil žiť bez teba, že som si našiel iné ruky, iné pery, inú lásku.

Ale nie. Nie.

Žiadne iné pery mi nevrátili dych tak ako tvoje. Žiadne iné ruky ma neudržali tak pevne ako tvoje. Žiadne iné oči mi neprečítali dušu tak ako tie tvoje.

A tak, ak ťa ešte raz stretnem, svet sa môže zastaviť, ale ja ťa pobozkám.

Nezáleží na tom, koľko rokov prešlo. Nezáleží na tom, kde budeme. Nezáleží na tom, či budeš patriť inému, či si

už dávno zabudla, či sa budeš tváriť, že sme sa nikdy nepoznali.

Ja to urobím.

Možno sa mi vysmeješ. Možno ma odmietneš. Možno sa budeš hnevať, že som si dovolil rozbiť tvoj nový život jediným dotykom.

Ale ja budem vedieť svoje. Budem vedieť, že aspoň na jeden jediný okamih som mal späť to, čo mi osud vzal. Že som ešte raz cítil tvoju chuť, tvoju blízkosť, tvoju prítomnosť. Že som si ešte raz dokázal, že láska, ktorú som k tebe cítil, nebola len sen.

A ak ma potom zničí nebo, peklo, čas alebo tvoj chladný pohľad... nech. Lebo čo je mi po živote, keď v ňom už nie si ty?

Zobudím sa, ale neviem prečo

Ako môže byť samota príjemná, keď v nej umieram po kúskoch. Ako môže byť čaša prázdna a aj tak ma opíjať bolesťou. Ako mi mohli zobrať lásku. Len tak. Ako sa to stalo. Kedy sa z „my“ stalo „jej a jeho“. A z mojej lásky len spomienka, ktorú som si nestihol ani poriadne odžiť.

Ako mám ďalej žiť, keď už neviem pre koho. Oni jej dali kvety. Šaty. Prsteň. Mne nechali ticho a jedinú vetu v hlave. Mala byť tvoja.

Každé ráno je ako trest. Nie nový začiatok. Nie šanca. Len návrat do prázdna. Otvorím oči a prázdnota ma víta ako starý kamarát, čo sa už ani nepredstavuje. Ako môže moje srdce ešte biť, keď dôvod, kvôli ktorému bilo, práve odchádza v bielych šatách. A neusmieva sa na mňa.

Slzy už nemám. Nie preto, že som neplakal. Ale preto, že som ich už všetky vypil. S vínom. So spomienkami. So všetkým, čo mi ešte pripomínalo, že možno to bol len sen. Že sa zobudím a bude tam. Ale ten sen bol realita. A realita je horšia než nočná mora.

A teraz sa pýtam. Ako mám čakať ďalšie ráno, keď každé je tmavšie než to predtým. Ako mám žiť bez nej. A ešte to vôbec nazývať životom.

Ako sa má smiať duša, keď slnko, ktoré ju hrialo, zhaslo. Ako sa mám nadýchnuť, keď všetko, čo mi ostalo, je len otáznik. Bez odpovede. Bez nej.

Len ticho.A v tom tichu ja.

Keď príde ona a vráti ti samého seba

Dal som životu všetko, čo som mal. A on mi vrátil len ticho. Noci bez zmyslu. Rána, ktoré začínali studenou kávou a pohľadom do zrkadla, kde som už nepoznával toho chlapa, čo kedysi sníval.

Ženy som mal. Ale boli ako dych. Prišli, prehriali a zmizli. Žiadna nezostala. Nie preto, že by nechcela. Ale preto, že som už neveril, že mám čo ponúknuť. Žil som. Ale len zo zvyku. Nie z túžby. Nie z viery. Len tak. Ako keď ideš po chodníku a ani nevieš kam.

A potom prišla ona.

Nie s veľkými gestami. Nie s rečami o osude. Len s obyčajným pohľadom, ktorý mi rozbil všetko, čo som si myslel, že viem o láske. A možno aj o sebe. Pozrela sa na mňa tak, ako sa nepozeral nikto. Nie ako na muža. Ako na človeka. Ako na niekoho, koho netreba meniť, len pochopiť.

A ja som pochopil.

Zrazu som mal komu napísať správu. Mal som komu kúpiť kvety bez dôvodu. Mal som komu povedať „dávaj si pozor“ a myslieť to ako modlitbu, nie frázu.

A dnes?Dnes mám pery, ktoré ma znova vedia rozosmiať. Ruky, ktoré držia nie zo zvyku, ale z túžby. A srdce, ktoré konečne nebije preto, aby som prežil, ale preto, že sa znovu teší na zajtra.

Ona neprišla zachrániť ma. Ona len prišla. A to stačilo.

Lebo niektorí ľudia ťa nemusia držať nad vodou. Oni sú voda. A ty v nich plávaš, lebo si znova našiel, čo si ani nevedel, že si stratil.

Seba.

Vezmi si všetko, ale syna mi necháš

Moja láska. Alebo skôr žena, ktorú som kedysi poznal.

Zničila si ma. Roztrhala si ma na kusy. Urobila si zo mňa prázdnu schránku človeka, ktorý sa kedysi smial. Ktorý kedysi veril. Ktorý kedysi miloval.

Ale to ti nestačilo.

Nestačilo ti, že si mi vzala svoje pery. Nestačilo ti, že si mi vzala svoje dlane, svoju pokožku, svoj hlas, svoje „ľúbim ťa“. Nestačilo ti, že si rozbila naše sny. Že si pošliapala sľuby. Že si zrušila budúcnosť, ktorú sme si vybudovali.

Teraz mi berieš aj syna.Teraz mi berieš posledný dôvod zobudiť sa. Teraz mi berieš posledné ruky, ktoré sa ku mne vystierajú. Posledný hlas, ktorý ma oslovuje otec. Posledné oči, v ktorých som sa ešte videl.

A ja sa pýtam. Ako môžeš. Ako sa na mňa môžeš pozrieť a povedať mi, že nemám právo ho milovať. Ako môžeš rozhodnúť, že už nikdy nebudem počuť jeho smiech. Že už nikdy nebudem vidieť, ako rastie. Že už nikdy nebudem môcť byť pri ňom, keď bude potrebovať objatie.

Ako môžeš povedať, že otec nie je dôležitý.

Vezmi si všetko, ale syna mi necháš. Vezmi si moje spomienky. Vezmi si moje fotografie. Vezmi si všetky noci, keď sme sa smiali, keď sme verili, keď sme boli šťastní. Vezmi si môj dom. Vezmi si moje meno. Vezmi si ma celého. Ale syna mi nevezmeš.

Lebo ak mi vezmeš aj jeho, potom ma už nič nedrží. Potom ma už nič nevráti. Potom sa už nič neoplatí.

A raz, keď príde deň, keď sa ma spýta, kde som bol, keď ma potreboval. Keď sa spýta, prečo som ho nechal ísť. Prečo som nebojoval. Prečo som ho nechránil. Chcem, aby si mu povedala pravdu. Chcem, aby si mu povedala, že to nebolo moje rozhodnutie. Chcem, aby si mu povedala, že som kričal. Že som bojoval. Že som prosil. Ale ty si ma pochovala zaživa.

A keď budeš raz stáť nad mojím hrobom. Keď sa budeš pozerať na meno vyryté do kameňa. Keď ti vietor prinesie môj hlas z minulosti. Chcem, aby si vedela, že toto všetko si spôsobila ty.

Milujem ťa tak, že ide o život

Tak mi povedz. Mám ešte žiť? Alebo si konečne priznať, že som zomrel v ten deň, keď si povedala „odchádzam“ a myslela si to naozaj?

Ty si tá, čo rozhoduje. Nie preto, že by si mala moc nad svetom, ale preto, že si bola celý môj svet. A keď všetko odíde naraz, človek stratí schopnosť rozpoznať, čo v ňom ešte vôbec patrí jemu.

Miloval som ťa na smrť. Nie len hlavou, nie len telom, ale tou najtemnejšou časťou seba. Tým srdcom, čo nemá poistky, ktoré, keď raz vybuchne, nezostane nič, len ticho a popol.

A teraz? Teraz sa nebojím smrti. Bojím sa života bez teba. Lebo čo je to za život, keď v ňom už nie si ty?

Bola si všetko. Každý plán, každý cieľ, každé ráno, čo malo zmysel, a každá noc, čo mala dôvod zostať hore. Bola si meno, ktoré som chcel kričať aj v tichu.

A teraz?Je ticho. Je chlad. Je prázdno.

Nie preto, že by iné ženy neexistovali. Ale preto, že žiadna z nich nie je ty. Žiadna nemá tvoju vôňu, tvoje slová, tvoje oči, keď mlčia. Žiadna sa nevie dotknúť tak, aby ma prestalo bolieť všetko.

Nemám už čo povedať. Len jedno:Ak odchádzaš, urob to raz. Urob to navždy. Urob to bez toho, aby si sa obzrela.

Ale ak ešte niečo v tebe dýcha pre mňa, nech to nezomrie skôr, než stratíš poslednú vec, čo ťa ešte miluje bez podmienok.

Lebo ja už visím. Nie na lane, nie nad zemou. Ale medzi tým, čo ešte drží spomienku, a tým, čo sa už bojí nadýchnuť bez teba.

Čo mi vzal čas

Čas ma naučil veľa vecí. Naučil ma čakať. Naučil ma mlčať, keď slová už nič nezmenia. Naučil ma piť, keď spomienky bolia viac, než sa dá uniesť. A naučil ma zabudnúť... alebo aspoň predstierať, že som zabudol.

Boli sme mladí a zdalo sa, že svet patrí iba nám. No teraz, keď sa pozerám späť, všetko sa zdá byť len rozmazanou spomienkou, ktorú vietor odvial niekam ďaleko. Neviem, kedy sme sa stratili. Neviem, či to bolo v jednom okamihu alebo sa to stalo pomaly, deň po dni, kým medzi nami nezostalo len ticho.

A ty? Zostala si sama. Ale nikto nikdy nepochopí, čo bolo medzi nami. Nikto nikdy neuhádne, čo sme cítili, čo sme stratili, čo sme si neodvážili povedať. Možno je to tak lepšie. Možno niektoré príbehy majú zostať nedopovedané, skryté v hlbinách sŕdc, ktoré sa už nikdy nestretnú.

Roky ubehli. Zmizli ako dym z poslednej cigarety v prázdnej izbe. A ty si niekde ďaleko. Možno si šťastná. Možno nie. Možno si na mňa zabudla, alebo len predstieraš, rovnako ako ja, že minulosť neexistuje.

Mne zostalo iba jedno. Pohár v ruke a prázdno v srdci.

Pijem, aby som zabudol, ale čím viac pijem, tým jasnejšie vidím tvoju tvár. Tvoj smiech. Tvoje oči, ktoré sa na mňa pozerali s dôverou, ktorú som nedokázal udržať.

Pijem, lebo ak by som nepil, možno by som musel priznať, že mi stále chýbaš.

A to by bolo horšie než samota.

Nech vietor vezme naše tajomstvo

Moja láska, môj nesplnený osud...

Jeseň prišla priskoro. Listy padli zo stromov, tak ako padli naše sny. Naša láska zožltla, vyschla a keď prišiel vietor, odniesol ju so sebou. A ja som odišiel tiež.

Bez slov, bez rozlúčky, bez vysvetlenia.

Neopýtala si sa, kam idem. Neprosila si ma, aby som zostal. Len si stála v prázdnej izbe s očami plnými otázok, na ktoré som nikdy nemal odvahu odpovedať.

A teraz, keď sa ťa budú pýtať... prosím, nehovor nič.

Nech si každý myslí, čo chce. Nech hádajú, prečo som sa vytratil ako tieň. Nech veria, že sa naša láska jednoducho rozpadla, že sme sa unavili, že sme sa vzdali. Ale my vieme pravdu, však? My vieme, že nie všetky lásky zomierajú prirodzene. Niektoré sú odtrhnuté od koreňov, roztrhané na kúsky skôr, než dostanú šancu rásť.

Nechaj ich hovoriť. Ale ty mlč.

Ak sa ťa niekto opýta, prečo som odišiel, len sa usmej a povedz, že to tak malo byť. Že čas všetko vzal, že city sa stratili, že každý išiel vlastnou cestou. Lenže ty aj ja vieme, že to nie je pravda. Ty vieš, že som odchádzal s bolesťou, ktorá mi dralа hruď zvnútra. Vieš, že každým krokom ďalej som sa v duchu vracal späť k tebe. Vieš, že som ťa nikdy neprestal milovať.

Tak prečo som odišiel?Možno preto, že som sa bál, že láska jedného dňa nebude stačiť. Možno preto, že som vedel, že jedného dňa sa na seba pozrieme a pochopíme, že sme si dali všetko, čo sme mohli, a aj tak to nestačilo. Možno preto, že som bol zbabelý. Možno preto, že niektoré lásky sú príliš veľké na to, aby vydržali v tomto svete.

A tak ťa prosím... uchovaj naše tajomstvo. Nech si každý myslí, že sme sa stratili v čase. Nech nikto nikdy nepochopí, že sme boli viac než len príbeh s nesprávnym koncom.

Ale ak ma raz vietor bolesti zaveje späť k tvojim dverám... ak raz, unavený zo všetkých ciest, stanem na tvojom prahu... prosím, neodháňaj ma.

Možno sa už nebudem vedieť otočiť späť. Možno už nebude kam ísť.

A ak ma vtedy prijmeš... prisahám, že už nikdy neodídem.

Viem, že sa už nevrátiš

Moja láska. Môj dych. Moja bolesť.

Znova som ťa videl. Znova som ťa cítil. Znova som sa na chvíľu oklamal, že si tu. Že si sa vrátila. Že tento nekonečný chlad v mojom vnútri konečne prestane.

Ale potom prišlo ráno. A s ním prázdna posteľ. A s ňou tá krutá pravda.

Láska. Vieš, čo je peklo? Nie je to oheň. Nie sú to démoni, čo pália telo. Nie. Peklo je zobudiť sa každé ráno bez teba a znova si uvedomiť, že ťa už nikdy nebudem držať v náručí. Peklo je otvoriť oči a namiesto tvojho pohľadu vidieť len prázdny strop, čo mi mlčky pripomína, že si preč.

Spím len preto, aby som ťa mohol znova stretnúť. Aby som aspoň na pár hodín mohol veriť, že sme stále my. Že sa usmeješ. Že mi povieš, že všetko bude dobré. Ale keď sa zobudím, všetko sa zrúti. A ja znovu padám. Každý jeden deň padám hlbšie.

Povedz mi, ako sa mám nadýchnuť, keď v hrudi už niet vzduchu. Ako mám ďalej kráčať, keď moje nohy nevedia, kam ísť. Ako mám žiť, keď už nemám dôvod.

Poznám odpoveď.Nemám.

Len prežívam. Len sa učím existovať s bolesťou, ktorú nemôžem vymazať. Len sa trápim vo svete, kde už nie je tvoj smiech. Tvoj hlas. Tvoj dotyk.

A najhoršie na tom je, že viem, že sa už nevrátiš.

Ale aj tak ťa budem hľadať. Aj tak sa budem v noci budiť na zvuk tvojho mena v mojej hlave. Aj tak budem žiť v tých istých snoch, čo ma klamú, že si ešte moja.

A potom sa znova zobudím. A znova umriem.

Tvoj navždy. Aj keď ty už dávno nie si moja.

Prisahal som a aj tak ju stratil

Polka života je za mnou a stále som nestretol nič, čo by sa podobalo jej očiam. Niečo vo mne hlúpo verilo, že to čas zmaže. Že príde niekto iný, kto to zalepí. Kto naučí moje srdce milovať znova. Ale niektoré ženy sa nezabúdajú. Niektoré sa ti vpália až do kostí tak hlboko, že ich cítiš aj keď si ticho, aj keď sa smeješ, aj keď spíš s niekým iným.

Boh mi je svedok, že som ju miloval. Nie ako vo filmoch. Nie ako vo veršoch. Ale tak obyčajne, tak skutočne, že som nechcel späť nič. Len ju. Len to, aby ostala. A Boh mi je aj svedok, že ju stále nosím v sebe. Aj keď o tom nikto nevie. Aj keď sa tvárim, že je všetko v poriadku. Nie je.

Tie oči ma sledujú. Z výkladov. Z tvárí iných. Zo spánku. Z miest, kde by už nemali byť. Vidím ich aj keď zatváram oči. A cítim, ako mi v nich chýba všetko, čo som v nich kedysi mal.

Keby som mohol, zhasil by som oheň jej perami. Zobral by som ju domov. Objímal tak silno, že by zabudla, ako sa odchádza. Prestal by som blúdiť. Prestal by som predstierať, že mi stačí náhradný život. Lebo nestačí.

Anjelov prosím, nech mi ju vrátia. Nech mi dajú ešte jediný deň. Jednu minútu. Jedno slovíčko. Nech jej môžem povedať, že všetko, čo bolo po nej, bola len tichá napodobenina. Život bez duše.

V jej očiach som kedysi videl všetko. Dom, deti, budúcnosť, pokoj. Dnes v nich vidím len to, čo som stratil. A všetko ostatné, čo žijem, je lož. Je maska. Je len dych. Lebo bez nej dýchať môžem, ale žiť nedokážem.

Nepýtajte sa ma, len pochopte

Drahí priatelia,

viem, že sa ma stále pýtate, prečo som každý večer sám, prečo trávim noci tam, kde je hluk, alkohol a prázdne smiechy. Prečo už nechodím za ňou. Prečo sa uzatváram do seba. Ale prosím vás... nepýtajte sa. Lebo odpoveď bolí viac, než si viete predstaviť.

Ona odišla. Zanechala za sebou prázdno, aké som si nikdy nedokázal predstaviť. A ten prázdny priestor sa nedá zaplniť ničím. Môj život už nemá tie farby, čo mal kedysi. Zostala len tma, poháre na stole a dym, v ktorom sa snažím nájsť útechu. Ale namiesto útechy prichádzajú len spomienky, ktoré pália.

Nepýtajte sa, prečo pijem. Pijem, lebo neviem, ako inak utíšiť bolesť. Nepýtajte sa, prečo sa neusmievam. Usmievam sa len naoko, lebo viem, že inak by som sa rozpadol.

Keby ste vedeli, čo znamená milovať niekoho, kto vám dáva pocit domova, a potom vás ten človek opustí, nepýtali by ste sa. Lebo odpoveď je jednoduchá. Ticho trpím. A keď sa pozriete na mňa, keď ma vidíte sedieť s pohárom, vedzte, že to nie je rozmar. Je to moja obrana pred tým, čo sa inak nedá vydržať.

Možno raz príde deň, keď sa z toho dostanem. Ale dnes to nie je ten deň. Dnes len prosím, neklaďte mi otázky. Len so mnou buďte ticho.

S úctou a bolesťou,váš kamarát, ktorý sa ešte stále snaží vydržať.

Ty si všetko, čo mi zostane

Moja láska. Moja jediná.

Nikdy som nevedel milovať napoly. Nikdy som nevedel dávať kúsky seba a zvyšok si nechať. Ja dávam všetko alebo nič. A tebe. Tebe som dal všetko.

Miloval som ťa nie preto, že si krásna. Nie preto, že si sen, ktorý sa každý muž bojí snívať. Miloval som ťa preto, lebo si bola moja. Preto, lebo keď som bol s tebou, vedel som, že nikde inde nepatrím viac.

A tak som sa zaprisahal. Prisahal som, že zostanem. Že pôjdem po tvojom boku, nech sa deje čokoľvek. Že budem pri tebe starnúť, ale s tebou sa nikdy nebudem cítiť starý. Že ak mám niekedy prežiť celý život s niekým, nebude to nikto iný, len ty.

Všetko sa raz stratí. Krása. Mladosť. Spomienky. Celý svet sa mení. Rok za rokom sa rúca všetko, čo sme si mysleli, že zostane navždy. Ale pravá láska. Tá nikdy nezmizne. Tá prežije všetko. Tá zostane.

A ja viem, že pokiaľ mám teba, mám všetko. Si jediná, ktorá tu bola. A jediná, ktorá zostane.

A tak mi prisahaj, že keď budem vedľa teba, čas prestane existovať. Že sa na mňa pozrieš s tým istým pohľadom aj po rokoch. Že tvoje ruky budú stále poznať moje telo. Že tvoj hlas ma bude upokojovať, aj keď svet bude kričať.

Lebo s tebou, láska. S tebou zostanem navždy mladý.

Nikdy ti neodpustím

Milá moja,

vieš... už sa na teba ani nesnažím spomínať. Si pre mňa minulosť, ktorá ma bolela tak veľmi, že som ju musel

zahrabať hlboko do seba. Neexistuješ v mojom svete. Nie si moja súčasnosť a už ani budúcnosť. Len tieň. Len škvrna na mojej spomienke, ktorú si zničila, keď si mi rozšliapala šťastie pod nohami.

Nie... nikdy ti neodpustím. Nikdy. To slovo pálilo v mojom hrdle dlho, ale dnes ho poviem nahlas. Neklamem už sám seba.

Odišla si... s ním, s iným, s niekým, komu si dala to, čo patrilo mne. Kiežby ti tá láska bola kliatbou. Kiežby si v každom jeho objatí cítila váhu toho, čo si stratila.

A vieš čo? Nenávidím ťa. Nenávidím ťa preto, lebo si presne taká ako všetky ostatné ženy, čo sa usmievajú, keď niekto plače. Ktoré rozdávajú sľuby a berú pokoj. Ktoré sú krásne na povrchu, ale chladné vo vnútri.

Tvoj smiech... počul som ho, keď som plakal. A to nezabudnem. Nikdy.

Mrzí ma to? Nie. Mrzelo by ma len to, keby som ťa ešte stále miloval. A možno... niekde hlboko, aj to sa stáva najväčším trestom.

Tvoj. Ale už iba v tvojej vine.

Chcem ťa šťastnú

Neboj sa už. Neboj sa cítiť. Neboj sa milovať, smiať, dýchať tak, ako by ťa ešte nikto nezlomil. Neboj sa toho, že tentokrát to môže byť iné. Lebo ja nie som on. A ty už nie si tá, čo sa musela brániť pred každým bozkom.

Ja viem. Niektoré slzy tečú tak dlho, že sa ti zdá, že sú súčasťou tvojej pokožky. Že smútok je normálny. Že bolesť patrí k láske. Ale to nie je pravda. Nie u mňa. Nie pri mne.

Ja som tu. A chcem ich zastaviť. Nie silou. Nie slovami. Ale tichým gestom. Dlaňou na tvojej tvári. Objatím, ktoré nevysvetľuje, iba drží.

Lebo ty si plakala už dosť. A tvoja tvár bola stvorená pre úsmev. Nie ten naučený. Ale ten skutočný. Taký, čo sa objaví len vtedy, keď niekto miluje tvoju dušu skôr, než tvoje telo.

Vieš, čo sme my dvaja? Dvaja ľudia, ktorí sa naučili milovať v bolesti. Ale dnes sme tu. Nie ako trosky. Nie ako zvyšky niečoho, čo nevyšlo. Ale ako dvaja, čo prežili. A ešte stále vedia cítiť.

Poď. Neutekaj. Pobozkaj ma nie preto, že potrebuješ niekoho. Ale preto, že chceš niekoho, kto ťa neberie ako záchranu, ale ako dar.

Ja ti nechcem zmazať minulosť. Ani ti nasilu tvoriť novú. Len chcem byť tvoj dnes. A dúfať, že raz... aj tvoj zajtra.

Chcem, aby si sa zobúdzala s pocitom, že tu niekto je. Nie preto, že si krásna. Ale preto, že si ty.

Nechcem tvoju osamelosť. Chcem tvoje ticho. Tvoje myšlienky. Tvoj smiech aj výkriky. Tvoje dni, keď vládzeš... aj tie, keď nevládzeš.

Chcem ťa šťastnú. Nie preto, že ťa vlastním. Ale preto, že ťa milujem. A viem, že mám v sebe dosť lásky, aby som ti pomohol znovu tomu uveriť.

Len mi to dovoľ.

Stratený vo vlastnom živote

Nemám už nikoho. Nemám priateľov. Nemám radosť. Nemám smiech. Každý deň je len tieňom toho, čo bývalo kedysi. Kráčam ulicami, ktoré poznám naspamäť, ale už sa na ne nedívam. Pretože na nich nie si ty.

Na mojom poli už kvety nekvitnú. Neviem, či som ich vytrhal vlastnými rukami, alebo ich odvial vietor v deň, keď si odišla. Ale nech je pravda akákoľvek, zostala len prázdna zem.

A napriek tomu žijem. Nie preto, že by som chcel. Ale preto, že spomienky ma držia nad vodou. Tvoje ruky. Tvoj

hlas. Tvoj pohľad. Všetko, čo už nie je moje, ale stále mi patrí v myšlienkach.

Nechýba mi len tvoja prítomnosť. Chýba mi pocit, že som mal domov, hoci sme ho nikdy nepostavili. Chýba mi vedomie, že niekde na svete je niekto, kto ma čaká. Chýba mi svet, v ktorom si bola mojou istotou.

Vieš, čo je zvláštne? Ľudia hovoria, že každý si zaslúži šťastie. Ale ja viem, že moje šťastie si bola ty. A keď si odišla, zobralo si ma so sebou.

A tak len čakám. Nie na návrat. Nie na nový začiatok. Len na deň, keď moje srdce prestane volať tvoje meno.

Ak taký deň vôbec príde.

Neodchádzaj bez posledného dotyku

Keď si dnes večer zhasla svetlo a zavrela oči, myslela si ešte na mňa? Myslela si na to, ako som kedysi ležal vedľa teba a prstami ti kreslil neviditeľné obrazy na pokožku? Myslela si na môj dych, ktorý sa strácal vo vlasoch, na slová, ktoré som ti šepkal, keď si už napoly spala?

Pýtam sa, pretože ja na teba myslím stále. Aj teraz, keď viem, že ráno už pri tebe nebudem. Že už nebudem ten,

kto ťa prvý pobozká na líce, ten, kto ti ráno pohľadom povie viac než iní za celý život.

Chcel by som ťa ešte raz vidieť. Ale nie ako niekoho, kto odchádza. Nie ako tieň, ktorý sa stráca za zatvorenými dverami. Chcel by som ťa vidieť takú, akou si bola kedysi, moju.

Ak ma už nemôžeš držať v náručí, dotkni sa aspoň mojej fotografie. Nech moje oči ešte chvíľu pozerajú do tvojich. Nech si ma ešte na okamih zapamätáš tak, ako sme si sľúbili, nie so smútkom, ale s láskou.

A keď sa dnes v noci zahalíš do ticha a tvoja myseľ začne tvoriť sny, spomeň si, že tam niekde v snehu zostávajú moje stopy. Možno sa mi v tvojich snoch podarí k tebe prísť, bosý, unavený, ale stále srdcom tvoj.

Ak ma už nemôžeš vrátiť do svojho života, podrž ma aspoň v spomienkach. Ráno si otoč papier, ktorý si v noci navlhčila slzami. Uvidíš v ňom moju dušu, rozmazanú, roztrhnutú, ale stále tvoju.

A ak mi už nemôžeš nič povedať, nech tvoja slza napíše posledné slová za teba. Lebo niektoré lásky neodchádzajú, len sa potichu menia na spomienky.

A ja budem čakať... možno len na sen, v ktorom ma ešte raz pobozkáš.

Zlom ma naraz

Ak odchádzaš, prosím. Nerob to po troškách. Neskladaj ma ako puzzle, ktoré potom aj tak nikto nedá dokopy. Neber mi kúsok po kúsku a nehádž ich späť, keď nevieš, čo s nimi.

Zlom ma. Naraz. Lebo ja neviem čakať. Neviem dúfať v niečo, čo sa rozpadá priamo pred očami a tvári sa, že ešte žije.

Nehovor „uvidíme“. Nehovor „možno časom“. Nechcem ilúzie. Chcem pravdu, nech bolí akokoľvek. Lebo klamstvo bolí viac.

Povedz len: odchádzam.A potom už nič. Ticho. Lebo v tichu je všetko. Aj smrť. Aj nádej. Aj koniec.

Miloval som ťa tak, že som zabudol, ako milovať seba. Všetko som ti dal. Svoje noci. Svoje slová. Svoj pokoj. Aj tie časti seba, ktoré som si nechával len pre sny. A možno som nečakal späť nič. Alebo som len dúfal, že raz sa zobudím a budeš vedľa mňa a nebudeš musieť nič hovoriť. Len byť. Úplne.

Ale ty si už bola preč. Skôr, než si odišla. V očiach. V dotykoch. V tichu, ktoré nebolo tichom, ale výkrikom bez zvuku.A ja som to cítil. Každý deň.

Ak teda ideš, vezmi ma so sebou. Alebo všetko, čo zo mňa ostalo. Vezmi smiech, ktorý si vo mne prebudila.

Vezmi slová, čo som ešte nestihol povedať. Vezmi moje srdce. Lebo už nepatrí mne.

Ale nenechávaj ho tu. Bijúce. Prázdne. Čakajúce.

Lebo ak máš milovať, tak miluj.A ak máš odísť, tak choď.Nie napoly. Nie s jedným okom späť.Ale celá. Navždy.

A ak si ho nevezmeš ty, nech si poň príde Boh.

Rozdeliť nás je hriech

Kto to môže? Kto má tú silu, tú drzosť rozdeliť dve srdcia, ktoré bijú jedno pre druhé? Od nepamäti sa hovorí, že taká vec je hriech. Že zasahovať do niečoho, čo spojil osud a požehnal Boh, prináša len bolesť a nešťastie.

A predsa sa niekto medzi nás postavil. Niečo sa postavilo medzi naše pohľady, naše dotyky, naše sny. Niečo, čo začalo ako šepot, sa premenilo na múr. A ja len sedím a pýtam sa, kto to urobil a prečo.

Kto si trúfol uhasiť ten plameň šťastia, ktorý v nás horel? Boli sme ako oheň, ktorý hreje, nie ten, čo páli. A niekto naň vylial vodu. A ja viem, že taká vec sa neodpúšťa. Ľudia hovoria a ja viem, že za také veci prichádzajú tresty. A nie sú to tresty z nebies. To sú tie,

ktoré si človek nesie sám vo svojom srdci. Ticho. Výčitky. Prázdnota.

Kto môže byť šťastný, keď postaví stenu medzi dve duše, ktoré patrili k sebe? Kto môže spávať pokojne, keď vidí, ako sa lámu srdcia, ktoré sa mohli navždy držať za ruky?

Neviem, kto to bol. Neviem, či to bol niekto zvonku alebo niečo medzi nami. Ale jedno viem. Bol to hriech. A ten sa raz vráti. V slzách, v tichu, v dlhých nociach, keď aj víťaz pocíti, že nezískal nič, len prázdno.

A ak ťa niekedy bude štípať svedomie, vedz, že ja som ti odpustil. Ale život nie.

Tvoj, ktorého nezlomili, len rozdelili.

Ty, moja večná výnimočnosť

Viem, že mnohí sa pozerajú. Možno niektorí šepkajú. Možno sa niekto aj pýta, či si naozaj taká výnimočná.

A ja im všetkým poviem len jedno. Moja malá nemá chyby. Pre mňa si tá najkrajšia, najlepšia, a nikto na tomto svete nemá takú ženu, akú mám ja. Si dôkaz, že sny sa dajú dotknúť. Si zázrak, ktorý sa ma rozhodol milovať.

Keď ma objímeš, keď ma pobozkáš, je to, akoby sa celý svet na chvíľu zastavil. Akoby sa zlomilo všetko, čo bolo ťažké, a zostala len láska. Vtedy viem, že ma miluješ skutočne, celým srdcom, celou dušou. Tvoje dotyky hovoria viac než tisíc slov, tvoje oči hovoria viac než celý vesmír.

Aj keď niekedy počujem slová, že možno nie si pre mňa, že by som mal počúvať druhých... nie. Aj keby mi vlastná mama hovorila, že ťa nemám mať, vzal by som ťa za ruku a odišiel s tebou. Aj keby celý svet žiarlil. Aj keby všetci pukli od jedu.

Pretože ty si moja. Moja žena, môj osud, moja istota. A ja si ťa vezmem. Držať ťa budem. Chrániť ťa budem. Milovať ťa budem, aj keď svet zabudne, čo znamená láska.

Nikto iný nikdy nepochopí, čo pre mňa znamenáš. Len ja viem, že si všetko, čo som kedy hľadal. A že ťa nikdy nepustím.

Keď sa zhasnú všetky svetlá

Dnes v noci sa ma pýtali, prečo sa stále túlam ulicami, prečo sedím tam, kde hudba hrá najtichšie, kde sú tiene najhlbšie, kde sa čas zastavil. Pýtali sa, prečo neodídem

domov. A ja som sa len usmial, pretože ja už domov nemám.

Nemám kam ísť. Nemám koho zavolať. Nemám pre koho otvoriť oči ráno a pre koho ich zavrieť večer. Nemám nikoho, kto by mi povedal, že zajtra bude lepšie. A možno preto už ani zajtrajšok nechcem.

Hudba hrá. Struny vibrujú ako moje zlomené srdce. Spevák spieva pieseň, ktorú poznám naspamäť. Pieseň o niekom, kto kedysi veril, kto kedysi miloval, kto kedysi bojoval. A teraz už len sedí a čaká na koniec.

Ak sa ma zajtra niekto spýta, kde som bol, nech mu povedia: sedel tam, kde ho nikto nehľadal. Ak sa ma zajtra niekto spýta, prečo už nepočujem hudbu, nech mu povedia: lebo už nepotreboval žiadne melódie. Ak sa ma zajtra niekto spýta, kam som šiel, nech mu povedia: tam, kde sa už nečaká, kde sa už nebolí, kde sa už neplače.

Nech sa zatvoria všetky krčmy. Nech sa utíšia všetky piesne. Nech už ma nikto nevolá menom, ktoré už aj tak nič neznamená.

Lebo ja už nie som.

Ty si môj celý svet

Chcel by som ťa vziať tam, kde sa rozdáva šťastie. Tam, kde nikto nepozná slzy. Kde kvitne radosť. Kde je každý deň ako jar. A keď tam prídeme, všetko, čo tam nájdem, všetky poklady, všetku krásu, každý úsmev, každé teplé slnko, dám len tebe. Bez rozmýšľania. Bez otázok.

Vidím nás, ako kráčame spolu. Ľudia sa na nás dívajú. Závidia nám, že máme to, čo si oni len želajú. Ale oni nevedia, že tá krása neprichádza zvonku. Ona prichádza z teba.

Ty si ma naučila milovať jar. Ty si ma naučila vnímať život inak. S tichou vďačnosťou.

Povedz, čo si praješ, a ja všetko dám. Aj poslednú mincu. Aj posledný kúsok seba. Tvoje oči žiaria viac než zlato. Pre ten pohľad by som vymenil všetko bohatstvo sveta. A keby si chcela, dám ti aj svoju mladosť. Svoje sny. Všetky rána, ktoré mi ešte zostávajú.

Bozkával by som ti aj chodidlá, aj ruky. Nie z pokory, ale z úprimnosti. Lebo keď človek miluje tak, ako milujem ja teba, nemá už hrdosť. Len čistú túžbu dávať. Dávať všetko až do posledného dychu.

A keby si mi raz povedala: stačí. Aj tak by som dal viac.

Lebo ty si pre mňa viac než všetko.

Črepiny po nás

Krčma je plná. Ľudia sa smejú, dvíhajú poháre, objednávajú ďalšie nápoje. Hrá hudba, spevák sa smeje do mikrofónu, tanečnice sa hýbu presne v rytme. Celý svet žije.

A ja? Ja len sedím pri stole, kde sa už dávno nepije na lásku.

Predo mnou je pohár. Ten istý, z ktorého si kedysi pila. Ten istý, ktorý si držala v rukách, keď si sa mi smiala. Keď si ma bozkávala medzi dvoma dúškami vína. Keď si s ním krúžila po stole a vravela, že takto sa točí náš život. Rýchlo. Opito. Krásne.

Teraz sa netočí nič. Teraz je len prázdno.

Ak z neho zmizlo šťastie, ak z neho zmizla láska, načo ho tu nechávať? Načo v ňom hľadať niečo, čo v ňom už nikdy nebude?

A tak ho rozbíjam.

Črepiny sa rozutekajú po stole, po podlahe, po mojich spomienkach. Jeden črep mi zostane v ruke. Studený, ostrý, bez života. Presne ako ja.

Ľudia sa stále smejú. Hudba stále hrá. Svet sa baví, akoby sa nič nestalo. Ale ja viem, že sa stalo. Viem, že dnes večer niekde zomrela posledná nádej, že sa ešte niekedy vrátiš.

A ja? Ja tu ostanem. S prázdnym stolom, s rozbitým pohárom, so srdcom, ktoré už nikto nenaplní.

Návraty, ktoré sa nikdy nestanú

Oblaky visia nízko nad krajinou. Ťažké a sivé, akoby vedeli, čo cítim. Noc padá na cesty, na polia, na spomienky, ktoré sa nedajú zahodiť. Vietor nesie moje myšlienky k tebe, ale viem, že sa mi vrátia späť. Vždy sa vrátia. Pretože niet miesta, kde by mohli zostať. Niet rúk, ktoré by ich chytili.

A ty. Ty sa nevraciaš.

Zanechala si prázdno, ktoré nevyplní čas. Zmizla si v jednom z tých dní, keď sa jar menila na leto, a odvtedy sa mi zdá, že nič nie je také, ako bolo. Vtáky odlietajú, ale vždy sa vrátia. Ľudia hovoria, že tak to chodí. Že čo má patriť k sebe, si vždy nájde cestu späť. Ale ja viem, že to nie je pravda. Nie vždy. Nie my dvaja.

Lebo ty. Ty sa už nevrátiš.

Stojím na rovnej ceste, ktorá vedie do diaľky a predsa nikam. Žiadne kopce, žiadne prekážky, len prázdnota, v ktorej sa ozýva ticho. A možno práve to bolí najviac. Že nič nestojí v ceste tomu, aby si prišla, a predsa neprídeš.

A keby si len vedela, koľko mi chýbaš.

Čas plynie. Slová sa strácajú v tme, ale bolesť zostáva. Niektoré lásky nezmiznú. Len sa premenia na niečo, čo nedokážeš pomenovať. Niečo, čo cítiš v každom nádychu, v každom tóne starej piesne, v každom pohľade na prázdnu oblohu.

A ty možno spíš v cudzích rukách, zatiaľ čo ja stále čakám na odpoveď, ktorá už nepríde.

Odchádzam, aby som prežil

Príde čas... čas, keď si budem musieť priznať, že všetko skončilo. Že čas urobil svoje, že láska, ktorú som držal ako poklad, sa mi rozpadla medzi prstami. A keď ten deň príde... odídem. Odídem nie preto, že chcem. Odídem preto, že neviem, ako inak prežiť.

Vieš... ty si bola všetko. Moja pravda. Moja istota, o ktorú som sa opieral v noci, keď som strácal silu. Prisahal som na teba. Prisahal som na tie tvoje oči, na tie tvoje slová, na dotyky, o ktorých som veril, že budú navždy len moje.

A potom si ma otrávila. Nie jedom, ale tichom. Nocami, keď si bola s iným... a mne si stále šeptala „milujem ťa“.

Ako sa dá milovať... a zároveň klamať? Ako si mohla držať moje ruky a pritom myslieť na niekoho iného?

Moje srdce vädne. Ako kvet, ktorému niekto vzal slnko. Pomaličky, ticho, bez výčitiek, len s tou horkou prázdnotou, ktorú nič nenaplní.

Možno raz odídem ďaleko. Tam, kde tvoje meno už nebude znieť tak nahlas. Tam, kde sa budem môcť naučiť dýchať bez bolesti. Ale dnes ešte neviem. Dnes ešte zostávam. Pretože milovať znamená trpieť... a ja ešte stále milujem.

Ale keď príde ten okamih... keď sa nebudem vedieť pozrieť na seba do zrkadla bez hanby, že som ti to dovolil... odídem. A tam, v diaľke, ťa možno zabudnem.

Ale nikdy si neodpustím, že som ťa tak miloval.

Tvoj... čo už odchádza v myšlienkach.

Ty si môj osud, môj príbeh, moje všetko

Pred tebou som si myslel, že poznám lásku. Myslel som si, že viem, čo znamená byť šťastný. Myslel som si, že žijem naplnený život.

A potom si prišla ty.

A ja som pochopil, že všetko predtým bolo len čakanie. Že všetko predtým bolo len prázdno, o ktorom som ani nevedel, že existuje. Že všetko predtým bol len tieň skutočného života. Života, v ktorom si ty.

Neviem, ako mi ťa osud poslal. Neviem, či to bolo šťastie, náhoda, osud alebo znamenie, že niektoré duše sa jednoducho musia nájsť. Ale viem jedno. Nech už sa stalo čokoľvek, ďakujem za to každý deň.

Keď sa na teba pozerám, viem, že už nikdy nebudem sám. Keď ma držíš za ruku, viem, že už nikdy nebudem stratený. Keď sa usmievaš, viem, že ak existuje raj, tak ho práve vidím.

Ty nie si len súčasť môjho života. Ty si môj život. Ty nie si len žena, ktorú milujem. Ty si môj domov.

A tak ťa prosím. Nikdy neodchádzaj. Nebuď len krásnou kapitolou v mojom príbehu. Buď celým príbehom.

Lebo ja už viem. Bez teba by som len existoval. S tebou žijem.

Pod hviezdami,
kde si bola len ty a ja

Pamätám si tie noci... tiché, nekonečné, pod širym nebom, kde hviezdy svietili len pre nás dvoch. Ležali sme na tráve, hľadeli do tej nekonečnej výšky a ja som si myslel, že nič krajšie už neexistuje. Tvoje oči sa ligotali viac než tie hviezdy, tvoj smiech bol jemnejší než vietor, ktorý sa nás len opatrne dotýkal.

V tých chvíľach som nič nepotreboval. Len teba. Tvoje slová, tvoj dych blízko môjho ucha, tvoje teplé dlane v mojich. Vedel som, že celý svet sa môže rozpadnúť, ale my... my tam budeme ležať, ticho, spojení pohľadom.

A potom prišlo ráno. Prvé slnečné lúče nám hladili tváre a ja som nechcel pustiť tvoju ruku. Chcel som, aby to nikdy neskončilo. A možno som si vtedy ani neuvedomil, aké vzácne sú tie chvíle... až kým nezostali len spomienkou.

Dnes si predstavujem tie hviezdy znova. Sú tam. Žiaria. Ale už len pre mňa. Ty tam nie si. A ja sa pozerám hore a pýtam sa, či na ne teraz hľadíš aj ty... s niekým iným. Alebo či si na tie noci spomínaš rovnako ako ja.

Ak raz prídeš späť... nájdeš ma tam. Na tom istom mieste pod nebom. Ležať, čakať... a veriť, že možno tie hviezdy ešte raz zasvietia pre nás dvoch.

Tvoj večný pútnik pod nočnou oblohou.

Zaklínam ťa, ale bojím sa

Poď. Poď sem. Sadni si ku mne. Chyť ma za ruku. Pozri sa mi do očí a zaklínaj ma. Povedz mi, že sa nikdy nerozídeme. Že sa nikdy neodvrátiš. Že nikdy nevstaneš od nášho stola s cudzím menom na jazyku.

Zaklínaj ma, moja láska. Povedz mi, že ma budeš vždy objímať. Že tvoje bozky budú patriť len mne. Povedz mi, že naša láska vydrží všetko. Búrky. Ticho. Roky. Vzdialenosti. Že keď budeme starnúť, stále ma budeš držať za ruku a hovoriť: to je on. On je môj.

Ja. Ja milujem len teba. Neexistujú iné oči. Iné pery. Iné ruky. Len ty. A niekedy sa bojím, že práve preto tak túžim počuť tie sľuby znova a znova. Pretože srdce, ktoré miluje naplno, sa bojí najviac.

Povedz mi. Po kom túži tvoje srdce? Za mnou? Ak áno, povedz to nahlas. Povedz mi to každý deň. Lebo ja som len človek. A človek potrebuje počuť, že je milovaný. Že je vybraný.

Tí, čo sa milujú, sú vraj šťastní ľudia.My môžeme byť takí tiež. Stačí len, aby si mi prisahala. A aby tvoje srdce neklamalo tvoje ústa.

Tvoj. Čo ti verí a pritom sa bojí.

Miesto, kam sa bojím vstúpiť

V mojom srdci existuje jedno miesto, kam sa bojím vkročiť. Miesto, kde spíš. Miesto, kde sme stále my, kde sme nikdy neurobili tú najväčšiu chybu. Miesto, kde ťa ešte môžem objať, kde sa na mňa stále pozeráš tým pohľadom, ktorý ma kedysi učil veriť v lásku.

Ale do toho miesta už nechodím. Nie preto, že by som nechcel. Ale preto, že by ma to zničilo. Koľko ešte potrebuje čas, aby mi ťa vzal úplne? Koľko nocí ešte musím prežiť sám, kým sa prestanem budiť s tvojím menom na perách? Koľko rán ešte musím prežiť bez tvojej vône na mojej pokožke?

Dni odišli, roky prešli... ale ty si stále tu. Si v každom kroku, ktorý spravím. Si v každej piesni, ktorú sa bojím vypočuť. Si v každej ulici, kde sme sa kedysi smiali. Si v každom zrkadle, do ktorého sa pozriem, pretože zo mňa urobila človeka práve tvoja láska.

A my? My sme kedysi verili, že budeme navždy spolu. Mali sme plán. Mali sme budúcnosť. A potom sme urobili tú jedinú chybu, ktorú sme nikdy nesmeli urobiť. Stratili sme sa. Ja teba. Ty mňa.

A dnes žijeme v iných svetoch, dýchame iný vzduch, spíme v cudzích posteliach... ale vieš, čo je na tom najhoršie? Nikto nás nikdy nenahradil. Ja som sa nepohol. Moje srdce zostalo zamrznuté v tom jedinom mieste, kam sa bojím vstúpiť.

A ty? Ty si možno išla ďalej, možno ťa niekto drží za ruku, možno niekto vyslovuje tvoje meno tak, ako som ho kedysi vyslovoval ja... Ale ja viem. Ak ma ešte cítiš, ak ma ešte nosíš v sebe, ak sa ti pri mojom mene roztrasie hlas, ak sa ti v očiach objaví tieň tej bolesti, čo trhá mňa... tak vieš aj ty.

Ja som stále tvoj. A ty si stále moja. Aj keď už nepatríme k sebe. Aj keď by sme nikdy nemali dovoliť, aby sa to stalo. Aj keď sme sa stratili, nikdy sme sa nenašli v nikom inom.

Trápim sa a ty o tom ani nevieš

Trápim sa. Trápim sa dňom, keď sa zobúdzam a posteľ vedľa mňa je prázdna. Trápim sa nocou, keď celé mesto spí a ja ešte stále pozerám do stropu a čakám na niečo, čo už nikdy nepríde.

Trápim sa tým, že kdekoľvek idem, vidím teba. V tvárach neznámych ľudí. V piesňach, ktoré som si prisahal už nikdy nepočúvať. V miestach, kde si mi kedysi hovorila, že ma nikdy neopustíš.

A viem, že aj ty žiješ ďalej. Ale bez bolesti. Bezo mňa.

A tak sa pýtam. Čo mám robiť? Mám stáť pod tvojím oknom a čakať, že ma ešte raz zavoláš k sebe? Mám utekať ďaleko, do sveta, kde moje srdce prestane kričať

tvoje meno? Mám prijať, že niektoré rany sa nikdy nezahoja, a naučiť sa s nimi žiť?

Ale ako sa mám naučiť žiť, keď už nemám prečo.

Ty si bola všetkým, čo som kedy chcel. Všetkým, čo som kedy poznal. A aj keď si odišla. Aj keď si ma vymazala zo svojho života. Aj keď sa už možno nikdy nestretneme. Stále si jediná, ktorú milujem.

A tak sa pýtam poslednýkrát.Ako sa dá prestať trpieť, keď to jediné, čo ma bolí, je láska k tebe.

Nezostane nič... iba ticho

Nechápeš, však? Nevnímaš, čo sa deje vo mne. Nevieš, aké to je mať a potom nemať. Držať niečo v rukách, veriť, že je to navždy, a potom sledovať, ako sa to pomaly rozpadá na prach.

Nechápeš, aké to je milovať tak, že stratíš sám seba. Nechápeš, aké to je veriť, že si našiel domov, len aby si jedného dňa zistil, že dvere sú zamknuté a kľúč nikdy nemal patriť tebe.

A teraz odchádzaš. Možno si už dávno odišla a len ja som to odmietal vidieť. Možno si sa už dávno zmierila s tým, čo ja stále nedokážem prijať.

Ale ak pôjdeš, zažiješ tú chvíľu. Ten okamih, keď si uvedomíš, že slová koniec boli len výkrikom vzdoru, nie pravdou. Že keď si povedala, že odchádzaš, v hĺbke duše si chcela, aby som ťa zadržal.

A ja ťa teraz zadržiavam. Možno hlúpo, možno márne, ale aspoň raz mi ver. Viem, že budeš ľutovať.

Nevieš, aké to je, keď ti zostanú len zvyky. Keď už nie si s tým človekom, ale stále sa prebudíš v noci a natiahneš ruku na prázdnu stranu postele. Keď sa pristihneš, že si objednávaš dve kávy namiesto jednej. Keď sa v cudzích vôňach snažíš nájsť tú tvoju.

Nevieš, aké to je, keď srdce prestane počítať dni a začne počítať jazvy. Keď láska nie je opätovaná. Aké to je cítiť, že ťa niekto stále nosí v sebe a ty mu už nemáš čo dať.

A tak ťa prosím, ešte nechoď. Nehovor mi, že je koniec, ak to nie je pravda. Nehovor mi, že to už necítiš, ak sa ti pri mojom mene stále zachvejú pery.

Zostaň. Aspoň na túto noc. Aspoň na chvíľu. Lebo ak odídeš teraz, nezostane už nič... iba ticho.

Si preč, ale zo srdca neodídeš

Odišla si z môjho náručia, z môjho života, z mojich dní. Ale zo srdca? Tam zostaneš navždy.

Nikdy som nemiloval tak, ako som miloval teba. A pochybujem, že ešte niekedy budem. Lebo láska ako tá naša sa rodí raz. A keď odíde, nezostane nič, len prázdnota, ktorú už nič nevyplní.

Ty si bola viac než len krásna. Bola si viac než len príbeh, ktorý skončil skôr, než mal. Bola si domov, v ktorom som sa cítil celý. A teraz? Teraz už len blúdim svetom, ktorý stratil zmysel.

Zvykol som si na smútok. Zvykol som si sedávať sám, bez slov, bez úsmevu. Zvykol som si na myšlienku, že v mojom srdci už nikto nikdy nezaujme tvoje miesto.

A predsa viem. Viem, že aj ty bdieš dlho do noci. Viem, že aj tebe sa ťažko dýcha, keď si spomenieš. Viem, že sa dívaš na staré fotografie a oči ti zvlhnú slzami.

Láska, povedz mi, bolo to naozaj zbytočné? Alebo sme sa len stratili v čase, v nesprávnej chvíli, na nesprávnom mieste?

Ak sa raz naše cesty znovu pretnú, ak raz pochopíme, že sme sa nikdy nemali pustiť, nájdem si cestu k tebe. A ak nie, tak ma aspoň nechaj milovať ťa v tichu tak, ako doteraz.

Lebo ak som sa niečo naučil, tak to, že pravá láska nikdy neodíde.

Ruža zvädla a s ňou aj ja

Moja stratená láska, keď si odchádzala, vložila si mi do rúk ružu. Posledný dotyk, posledný symbol toho, čo sme kedysi boli. Tá ruža bola krásna, živá, plná farieb. Presne taká, ako bola naša láska, keď sme ešte patrili jeden druhému.

A potom prišli tvoje slzy. Tie slzy, ktoré si nechcela, aby som videl. Ale videl som ich. Cítil som ich. A v tej chvíli som sa upäl na jedinú myšlienku. Možno to ešte nie je koniec. Možno sa vrátiš.

Dnes viem, aký som bol naivný. Dnes tá ruža na mojom stole zvädla. A s ňou aj všetko vo mne.

Vraví sa, že čas všetko zahojí. Lož. Čas len predlžuje utrpenie, predlžuje tú bolesť, ktorú v sebe nosím od chvíle, keď si mi otočila chrbtom. Dajte mi nádej. Dajte mi niečo, čo ma udrží pri živote. Lebo každý nový deň je len opakovanie toho istého. Prázdno. Bolesť. Spomienky, ktoré ma neprestávajú ničiť.

Každú noc pijem. Hľadám zabudnutie na dne pohára, ale miesto toho tam nachádzam len teba. Víno ma

neotupí, hudba ma neutíši, tma ma neskryje. Každý tón, každé slovo, každý nádych mi pripomína teba. Na stole stále stojí tá ruža. Už len tieň toho, čím kedysi bola. Tak ako ja.

V každej smutnej piesni hľadám teba. Lebo koho iného by som ešte mohol hľadať? Kto iný by mi mohol vrátiť ten pocit, že patrím niekomu, že ešte mám zmysel?

Ale ty si preč. A ja. Ja už nepatrím nikam.

Túlavam sa ulicami, stratený, mŕtvy zaživa. Počítam kroky, počítam dni, ale neviem, kam idem, ani prečo ešte dýcham. Preklínam každé ráno, ktoré prichádza bez teba, každú noc, ktorá mi len pripomína, že si už dávno zabudla.

A tak píšem tento list, hoci viem, že ho nikdy neprečítaš. A keby si ho aj prečítala... rozumieš ešte vôbec mojej bolesti? Alebo si už dávno zabudla, aké to bolo, keď si ma milovala?

Možno sa raz zastavíš. Možno sa raz v noci zobudíš a na chvíľu si spomenieš. A možno aj nie. Možno ja zostanem ten jediný, čo v sebe ešte nosí tie spomienky.

Prečo ťa niet

Každú noc sa pýtam to isté. Kde si? Kam si sa stratila? Počujem vietor, ako šepká tvoje meno medzi stromami, ale ty neodpovedáš. Pozerám na prázdnu stranu papiera a premýšľam, či sa ešte niekedy vrátia slová, ktoré som ti nestihol povedať.

Čakám. Každý deň, každú noc. Čakám na chvíľu, keď sa možno z ničoho nič objavíš, akoby si nikdy neodišla. Niekedy sa pristihnem, ako stojím na miestach, kde sme kedysi boli spolu. Ako blúdim ulicami, ktoré si poznala. Ako sledujem ľudí, len aby som v dave zazrel niečo, čo mi ťa pripomenie. Ale ty tam nikdy nie si.

Keď polnoc zahaľuje svet do ticha, zdá sa mi, že počujem tvoje kroky v diaľke. Že cítim tvoj dotyk vo vánku, ktorý sa mi opiera o tvár. Že ak teraz natiahnem ruku, možno ťa znova nájdem. Ale vždy zostane len prázdnota. Chlad, ktorý sa usadí v hrudi a nedovolí mi dýchať.

Prečo ťa niet?

Dni plynú, krajina sa mení, slnko stále vychádza a zapadá, ale vo mne je všetko rovnaké. Ulice, po ktorých sme kedysi kráčali, sa zdajú cudzie. Stromy, ktoré nás chránili pred letným slnkom, sú len tieňom spomienok. Každý kút tohto mesta nesie tvoju stopu, ale ty sama si sa z neho vytratila.

Možno som blázon, že ťa stále hľadám v každom ráne, v každom náhodnom pohľade na ulici. Možno by som mal zabudnúť. Možno by som mal ísť ďalej. Ale ako? Ako sa dá ísť ďalej, keď polovica duše zostala v čase, keď si tu ešte bola?

Spomínam si na posledný deň, keď som ťa videl. Na slová, ktoré zostali visieť vo vzduchu, nevypovedané. Na ticho, ktoré bolo hlasnejšie ako akýkoľvek výkrik. Myslel som si, že zajtra bude ďalšia šanca. Že budem môcť povedať všetko, čo som vtedy nedokázal. Ale žiadne zajtra už neprišlo.

A tak píšem tieto riadky. Možno ich nikdy neprečítaš, možno ich vietor rozfúka ako popadané lístie. Ale ak niekedy budeš stáť na tom istom mieste ako ja teraz, ak pocítiš rovnakú prázdnotu, vedz, že si nebola zabudnutá.

Aj keby sa svet rozkvitol do najjasnejších farieb, bez teba zostáva len čiernobiely.Aj keby sa šťastie znova dotklo môjho prahu, bez teba je to len prázdna ilúzia.

Moje srdce sa ťa nikdy neprestalo pýtať:Prečo ťa niet?

Moja posledná správa, ktorú nikdy neodošlem

Ahoj.Možno by som mal začať inak. Možno by som mal mlčať.

Ale dnes... sa to nedá. Nie preto, že od teba niečo chcem. Nie preto, že ťa chcem naspäť. Ale preto, že mám pocit, že odídem s týmito slovami v hrudi, ak ich nepoviem aspoň raz.

Bol som ticho. Rešpektoval som, že si odišla. Nenapísal som, nezavolal, neprosil.Ale každý deň som sa zobúdzal s tvojím menom v hlave... a zaspával so srdcom, ktoré sa nechcelo zahojiť.

Neviem, ako sa máš. Neviem, či ti niekedy napadnem. Ale ja som nezabudol nič. Každý smiech. Každý dotyk. Každý moment, keď som sa pri tebe cítil ako doma.

A odvtedy... som nikde nebol doma. Nikde. Ani v sebe.

Nechcem, aby si sa cítila zle. Nechcem, aby si mi odpovedala. Nechcem ťa manipulovať.Len som chcel raz povedať: miloval som ťa. A stále... milujem.

Aj keď už nie som tvoj. Aj keď som ti možno medzičasom v hlave vybledol... v mojom svete si stále ten najjasnejší obraz.

A áno... bolí ma aj tvoje ticho. Bolia ma aj tvoje nové úsmevy. Ale najviac... ma bolí, že som stratil miesto, kde som mohol byť celý. Bez masky. Bez strachu.

Prepáč.Nie za to, že som ťa miloval... ale za to, že som ťa možno miloval tak, že som ťa tým vystrašil.

Túto správu ti nikdy nepošlem. Lebo viem, že ťa už nemám kam osloviť.Len... musel som to niekam dať. A tak to dávam sem. Do prázdna. Kde už žiješ len ako spomienka, ktorú sa bojím stratiť... a zároveň potrebujem pustiť.

Zbohom.Ale láska... tá zostala.

Žijem bez života, lebo som stratil ju

Odišla.A s ňou odišlo všetko, čo ma držalo nad hladinou.

Sám sebe hovorím, že čas to zahojí. Že všetko sa deje pre niečo. Že raz pochopím. Ale ja nechcem pochopiť. Nechcem nič budovať. Nechcem dýchať.

Všetko, čo robím, robím automaticky. Jem. Spím. Pracujem. Ale nežijem.

Pretože život, ten som mal vtedy, keď sa smiala. Keď mi zaspávala na hrudi. Keď sa na mňa pozrela a ja som vedel, že patrím.

A dnes? Som len tieň toho, kým som bol, keď bola pri mne. Nemám kam ísť. Nemám komu napísať. Nemám komu povedať: bol to len zlý sen, však?

Lebo nie je. Je to realita, v ktorej som zostal sám. A všetko bolí. Nie ako rana. Ako celá existencia. Nehľadám už riešenie. Ani druhú šancu. Len chcem, aby to prestalo.

Ten tlak v hrudi. To ranné prebúdzanie s prázdnotou. To, že každá pesnička kričí jej meno. To, že aj ticho znie ako ona.

A najhoršie je... že stále milujem. Aj keď už nie je pri mne. Aj keď ma zabudla. Aj keď žije ďalej, bezo mňa. Ja neviem žiť bez nej. Len zostávam. Nie zo sily. Ale preto, že ešte dýcham. A s každým nádychom si želám, aby už nebol ďalší.

Nie som zlomený. Som prázdny.A chcem, aby to skončilo. Nie z nenávisti. Ale z lásky, ktorú už nemám komu dať.

Zničila si ma práve tam, kde som ti veril najviac

Nezanechala si mi jazvu. Zanechala si kráter. Nie na koži. Vnútri. V tom mieste, kde som ti veril najviac.

Nikdy som ti nedal len dotyky. Dal som ti plány. Dni. Mňa.

Staval som svet, ktorý mal byť pre dvoch. A ty si mi zatiaľ klamala do očí, s pohľadom, čo hladil. Miloval som ťa. A ty si už dávno milovala niekoho iného.

Možno len v tú noc. Možno dlhšie. Ale stačilo to na to, aby vo mne všetko umrelo.

Vieš, čo bolí najviac? Nie že si ma zradila. Nie že si klamala. Ale to, že si vedela, ako veľmi ti verím… a aj tak si to spravila.

Vedela si, že som ti otvoril celý život. A ty si mi ho zavrela do dverí, bez vysvetlenia.

Dnes sa ma ľudia pýtajú, čo sa stalo. Hovorím, že nič. Lebo ako máš niekomu vysvetliť, že si zomrel na dôveru?

Ako máš vysvetliť, že si sa pozeral žene do očí… a ona pritom myslela na niekoho iného?

Neviem ťa nenávidieť. Neviem ťa milovať. Len neviem dýchať… bez toho, aby som necítil tú prázdnotu, ktorú si vo mne nechala.

A každý nádych je ako otázka: stálo ti to za to?

Dal som ti všetko.A ty si mi vzala aj to posledné, vieru, že existuje láska, ktorá neklame.

Túžim po láske,
ktorú si netrúfam vypýtať

Nepíšem ti preto, aby si ma miloval. Nepíšem preto, aby si ma ľutoval.Len... nevládzem už nosiť tú tichú túžbu stále sám.

Vieš, ja neprosím o lásku. Nikdy som to nevedel. Naučil som sa byť silný. Nezávislý. Tichý. Naučil som sa nečakať správy. Naučil som sa, že ľudia zabúdajú. Že keď sa neozvú, nie je to preto, že by ťa nenávideli... len prosto nie si ich priorita.

A tak som si zvykol. Zvykol som si na chlad. Zvykol som si, že keď sa niečo stane, som v tom sám. Ale aj keď neprosím... túžim.

Túžim po pohľade, v ktorom sa nestratím. Po dotyku, ktorý neznamená len telo, ale byť chcený. Po tichej prítomnosti, v ktorej si nemusím dokazovať svoju hodnotu.

Po vetách ako: len som chcel vedieť, ako sa máš. Si mi chýbal. Nemusíš byť dokonalý. Stačí, že si.

Nie som slabý. Ale unavilo ma byť múrom pre všetkých a nemôcť sa oprieť o nikoho. Unavilo ma byť „silný“ vo svete, kde aj silní plakávajú potichu do vankúša.

A tak dnes len tak... ticho priznávam: túžim po láske. Nie takej, čo kričí. Ale takej, čo zostane.

Neprosím o tvoju lásku.Ale ak ju raz dostanem, budem ju držať ako vzácnosť, o ktorú som nikdy nemal odvahu požiadať.

Zostal som tam, kde si ma nechala

Vieš... niekedy sa pýtam, či si vôbec uvedomuješ, čo si mi spravila.Nie hlučne. Nie dramaticky. Len... pomaly si ma odložila. Ako niečo, čo bolo krásne, ale pre teba nepohodlné.

Nie je to tým, že si odišla. Je to tým, ako si odišla. Bez slova. Bez dotyku. Bez toho, aby si sa ešte raz otočila.

A odvtedy?Hľadám ťa všade. V tichu. V zrkadle. V ľuďoch, ktorých nemilujem, len sa nimi snažím prežiť.

Postavil som tvoju fotku pred seba... nie preto, že chcem spomínať. Ale preto, že neviem zabudnúť. A nechcem klamať sebe, že sa ma to už netýka. Lebo keď zaspávam, nebojím sa tmy. Bojím sa, že už sa mi ani vo sne nezjavíš.

A možno si s ním. Možno sa smeješ, varíš, žiješ. Ale aj tak viem, že keď ostaneš sama... ticho ti povie moje meno.

Nehovorím to, aby si sa vrátila. Nehovorím to, aby si ma ľutovala. Len chcem, aby si vedela jedno: stále som tam, kde si ma nechala. Nie preto, že neviem ísť ďalej. Ale preto, že si bola všetko, čo som nazýval domovom.

A ten sa nepresťahuje. Ten buď máš, alebo celý život hľadáš náhradu, ktorá nikdy nevonia rovnako.

Neviem, kde si. Ale ja som tam. Stále. V mieste, kde si povedala posledné „zbohom“.A ja som odvtedy nepohol ani krokom.

Krása, čo páli

Niekedy človek píše len preto, aby prežil vlastné myšlienky. Nie preto, že by chcel niečo zachrániť, ale preto, že nechce zabudnúť, ako sa to celé zlomilo. V tomto meste sa už nič nehýbe, iba spomienky. Aj keď som

medzi ľuďmi, každý pohľad mi pripomína ju. Akoby celý svet čakal, kedy sa zlomím.

Videl som ju včera. Stála vedľa iného muža a smiala sa tým smiechom, ktorý kedysi patril mne. Ten zvuk ma roztrhol na mieste, kde som veril, že už niet čo roztrhnúť. Chcel som odísť, no nohy ma zradili. Zostal som tam, neschopný pohybu, akoby sa vo mne všetko premenilo na kameň. V tom okamihu som pochopil, že zomrieť sa dá aj s otvorenými očami.

Neviem, čo je väčšia krutosť, jej nevera alebo to, že zostala krásna. Tá krása vo mne páli, akoby bola trestom. Už mi nepatrí a predsa sa ma drží ako dym, ktorý sa nechce rozplynúť. Predala anjela za noc, ktorá ju nepozná, a ja som v tej noci pochopil, že viera v človeka dokáže bolieť viac než strata samotná.

Hudba v podniku stíchla a všetci sa pozerali. Sedel som oproti nej a mlčal. Díval som sa jej do očí, hľadal v nich niečo, čo by mi dalo dôvod ešte veriť, že to celé malo zmysel. Ale nevidela ma. Možno ma ani nikdy nevidela. A možno som bol pre ňu len tvár, ktorá sa stratí, keď zhasnú svetlá.

Svet sa pohol ďalej, no vo mne zostalo ticho. A v tom tichu je všetko, čo som kedysi nazýval láskou. Ak sa raz pristihne, že sa usmieva bez dôvodu, možno to bude preto, že niekde tam vonku ju ešte stále niekto miluje. Aj keď už dávno nemá prečo.

Nemá pravde v láske

Nepýtam si od nej nič. Nechcem dary ani ospravedlnenia, nechcem sľuby ani klamstvá. Chcem ju len vidieť. Na okamih, na posledný pohľad, aby som mohol umrieť s pokojom v srdci. Možno by ma to zachránilo pred týmto dlhým umieraním, ktoré sa volá život bez nej.

Čo je mi z tohto života, keď ho žijem bez nej. Každý deň je prázdny a každá noc je len tieň. Niet spravodlivosti v láske. Niet šťastia pre nás dvoch. Moja matka ma porodila chudobného a aj moje srdce je chudobné. Chudobné, lebo dalo všetko a nič mu nezostalo.

Ona ma opustila už dávno. Teraz inému zohrieva svoje telo, inému dáva teplo, ktoré kedysi patrilo mne. Neprichádza späť. Nepočuje moje volanie. Moje srdce sa však stále nechce naučiť, že jej niet. Každý úder je bolesť a každá spomienka je rana. Nech by som sa akokoľvek snažil, pre inú ženu v mojom svete niet miesta. Len ju milujem. Len ju budem milovať. Aj keď je to láska, ktorá zabíja.

V tichu miestnosti sedím a myslím na ňu. Nie na jej zradu, nie na jej neveru, ale na jej ruky, na jej oči, na to, čo bolo kedysi moje. Vždy, keď zatvorím oči, je tam, hoci už dávno odišla. A ja viem, že niet pravdy v láske. Niet útechy. Niet spravodlivosti. Je len láska, ktorá sa dáva, aj keď už nemá komu patriť.

Keď povedala, že nepríde

Povedala mi, že nepríde. Povedala mi to tak pokojne, akoby hovorila o počasí, akoby to, čo medzi nami bolo, už nebolo nič viac než včerajšia správa. Povedala mi, nech nechám všetko za sebou, nech dám lásku do zabudnutia, nech ju viac nečakám. Každé jej slovo vo mne znelo ako kov na kameni, tvrdé a neodvratné.

Nikdy by som si nepomyslel, že ona bude tou, ktorá sa mi stane slzou. Že ju pustím z oka ako niečo, čo už nemá miesto v mojom svete. Ešte včera bola mojím šťastím, dnes je ranou, ktorá sa nechce zaceliť. Nie je to len strata, je to ticho po nej, ktoré mi prerezáva dýchanie.

Pamätám si ten okamih, keď si zložila z prsta prsteň. Ten prsteň bol pre mňa viac než kov, bol to dôkaz, že niekam patrím. Ona ho položila na stôl, akoby to bol len bezvýznamný predmet. Nepýtala si nič moje, nechcela si nič nechať, len odišla. V tej chvíli sa mi zdalo, akoby sa mi polovica srdca zastavila v hrudi. Povedala mi, že nie som jej osud, a ja som pochopil, že osud vie byť krutý vtedy, keď je najviac skutočný.

Sedel som tam, díval sa na ten prsteň a na jej prázdne miesto. Všetko, čo bolo medzi nami, sa zrazu stalo včerajškom. A vo mne zostala len otázka, kam sa stratila láska, ktorá mala vydržať.

Slzy na dne pohára

Stretlo sa staré spoločenstvo. Tí istí ľudia, tie isté tváre, len oči iné. Každý z nás niesol svoj kus ticha, no navonok sme sa smiali, akoby sa nič nezmenilo. Poháre cinkali o seba a niekto navrhol, aby sme pripili na šťastie. Všetci sa usmiali, len ja som sa napil bez slova. Nepotreboval som šťastie, len zabudnutie.

Priatelia sa pýtali, čo je s tebou. Kde si, ako žiješ, či som ťa ešte videl. Nevedel som odpovedať. Len som sa usmial, hoci to bolelo viac než priznanie. Hudobníci začali hrať a melódia bola taká smutná, že som sa v nej stratil. Ich tóny sa dotýkali spomienok, ktoré som sa márne pokúšal umlčať.

Pozrel som sa do pohára. Víno sa lesklo a na dne som uvidel slzy. Možno boli skutočné, možno len odraz, ale v tej chvíli som vedel, že sa zmiešali s vínom. Snažil som sa prežiť, ale inú lásku som nenašiel. Nikdy som ťa neprebolel. Každý deň som si to hovoril menej nahlas, no nikdy to nezmizlo.

Spomenul som si na tú noc, keď si odchádzala. Nikdy mi nebolo ťažšie. Pre svet to bol obyčajný večer, pre mňa koniec všetkého. Ľudia okolo sa smiali, objímali, rodila sa medzi nimi láska, no moje slnko zapadalo. Cítil som, ako sa vo mne všetko láme, a predsa som nič nepovedal. Mlčal som, lebo som vedel, že by si aj tak odišla.

Dnes by som si prial, aby som ťa ešte raz stretol. Nie preto, aby som ťa prosil, ale aby som sa presvedčil, že v tebe stále horí ten istý oheň, ktorý kedysi pálil aj mňa. Možno by som dokázal ten starý smútok skryť, možno by si si nevšimla, že ma to stále bolí. Možno by som sa dokázal usmiať bez slzy v oku.

Ale viem, že by stačil jeden tvoj pohľad a všetko by sa vrátilo. A preto len sedím, dívam sa na slzy na dne pohára a pijem ticho, ktoré nesie tvoje meno.

Odkedy si odišla

Odkedy odišla, stratil som každú nádej. Bez nej som len cudzinec v tomto meste, človek, ktorý sa síce pohybuje medzi ostatnými, no nikam nepatrí. Ulice sú mi známe, ale cítim sa v nich ako niekto, kto tu nikdy nežil. Každý roh, každá kaviareň, každý kúsok chodníka nesie jej stopu. Všetko mi ju pripomína a všetko je bez nej prázdne.

Prial by som si, aby prišla aspoň raz. Nemusela by povedať veľa, stačilo by, keby som ju uvidel, keby mi naplnila túto jednu túžbu. Stačilo by, keby prišla a povedala len obyčajné zbohom ako priateľ. Možno by sa vo mne niečo uvoľnilo, možno by sa tento kameň v hrudi pohol a dovolil mi dýchať.

Nie som už ten človek, ktorým som bol. Nie som ten, ktorý znamenal šťastie, ani pre seba, ani pre druhých. Život bez nej pre mňa neznamená nič. Stratil svoju farbu a svoj zmysel. Každý deň je len ďalšou kapitolou prázdna, ktoré sa tiahne bez konca.

Odkedy odišla, už nie som šťastný. Šťastie sa mi stratilo ako dym zhasnutej sviece. Žijú len spomienky. Tie prichádzajú a odchádzajú ako studený dážď, ktorý padá na prázdne ulice. Všetko, čo bolo teplé, sa zmenilo na chlad, ktorý sa lepí na kožu a do ktorého sa zabáram zakaždým, keď na ňu myslím.

Sedím pri okne, sledujem kvapky dažďa a viem, že nič z toho, čo som kedysi mal, sa nevráti. Len spomienky zostávajú a ja s nimi. Cudzinec v meste, ktoré ma pozná, ale už mi nepatrí.

Kam mám ísť

Kam mám ísť a čo mám robiť. Neviem, čiemu šťastiu sa mám teraz obdivovať, keď ma opustila žena, ktorú som miloval. Odišla a nechala ma stáť na prahu života, ktorý bez nej nedáva zmysel. Cítim sa ako cudzinec vo vlastnom tele, ako niekto, komu sa rozpadli všetky mapy. Ako mám žiť bez nej, keď každý krok vedie späť k nej.

Nemôžem ju prebolieť. Minulosť ma k nej stále viaže, každá spomienka je reťaz, ktorá ma nepustí ďalej. Bola pre mňa všetkým. Bola domovom, hlasom, dýchaním. Neviem, neviem, ako žiť bez nej. Každý deň sa snažím presvedčiť sám seba, že sa to dá, ale každý večer padám hlbšie.

Nikdy som neveril, že rozchod vie bolieť takto. Myslel som si, že sú to len slová, klišé, ktoré hovoria iní. Teraz, keď som bez nej, poznal som tú bolesť na vlastnej koži. Je to bolesť, ktorá ťa nezlomí v okamihu, ale ťa pomaly a potichu vyprázdňuje, až z teba nezostane nič, len tieň.

Noci sú teraz nekonečné. Odkedy som ju stratil, čakám rána a bojím sa ich. Sedím hore, nespím, a v tichu počúvam svoje vlastné dýchanie. Viem, že kým ja čakám na svitanie, niekto iný ju bozkáva. Niekomu inému patrí jej smiech a jej teplo. A ja zostávam tu, v tme, so svojimi spomienkami a otázkami bez odpovedí.

Rany, ktoré nesú meno

Volal som ju, prosil som ju, aby sa vrátila. Každé slovo som vyslovil s nádejou, že ju dotkne, ale vedel som, že nepočuje. Hovoril som jej, že raz aj tak zaplatí pred Bohom, že jej útek nezostane bez následkov, no v skutočnosti som nechcel trest, len odpoveď. Moje ranené

srdce preklína jej meno, lebo aj napriek všetkému bije rýchlejšie, keď si na ňu spomenie. Každý úder je výkrik, ktorý sa mi ozýva v hrudi, až kým nezostane len prázdny zvuk.

Teraz žijem so svojím smútkom ako so spolubývajúcim. On nezmizne, nezatvára dvere, vždy je tam. Učím sa dýchať v jeho tieni. Keď ona odišla k inému, zostal som len sám so sebou a s tichom, ktoré som dovtedy nepoznal. Život ma naučil, že láska vie byť aj učiteľ, ale najmä kat. Naučil som sa, že človek nemôže milovať napoly a nemôže ani zabudnúť napoly.

Dnes hovorím sám sebe, nechám sa lásky. Snažím sa veriť, že to bude moja záchrana. Srdce, keď bolí, vie krvácať tak, že už nezostane nič na záchranu. A predsa, aj v tej bolesti, aj v tom krvácaní, ešte vždy bije jej meno. Moje ranené srdce preklína jej meno, lebo aj keď mi duša puká, stále si ho šepká, akoby mu patrilo viac než mne samotnému.

Viac jej niet

Viac jej niet. Akoby ju pohltila noc a nechala po nej len chlad. Na stole spí jej fotografia, obrázok, ktorý páli v hrudi ako žeravý kameň. Pozerám sa naň a cítim, ako ma

pohlcuje ticho. Každý detail tej fotografie mi pripomína dotyk, ktorý už nemám, hlas, ktorý už nepočujem.

Zmizla ako tieň v noci. Márne ju hľadám po celom svete, márne hľadám aspoň stopu. Neviem, kam odišla, neviem, prečo odišla. Neviem, kam ju viedli jej kroky, ktoré som už nedokázal nasledovať. Každá cesta, ktorú by som prešiel, vedie len do prázdna, nie k nej.

Smutné sú zory. Smutné sú dni a noci. Všetko je rovnaké, sivé a ťažké. Kde je tá, ktorá sa kedysi zaprisahávala na šťastie, že bezo mňa nedokáže žiť. Kde je tá, čo mi do očí hovorila slová, ktorým som veril. Kde sú tie prisľúbenia, ktoré sa teraz menia na popol.

Myslel som si, že ma predsa len miluje, len to skrýva v sebe, len sa bojí priznať. Ale teraz vidím a cítim jasne. Nikdy ma nemilovala. Možno som len veril vo verziu jej, ktorá nikdy neexistovala. Možno som sa zamiloval do vlastného sna a ona bola len jeho tvár.

Sedím sám, držím v rukách jej fotografiu a učím sa prijímať túto pravdu. Viac jej niet. A možno tu nikdy ani naozaj nebola.

Chcel som povedať všetkým

Zdalo sa mi, že som ju videl z diaľky. Ten istý lesk vlasov, ten istý jemný úsmev, ktorý ma kedysi držal pri živote. V tej chvíli som zacítil túžbu vrátiť sa k našim dávnym dňom, k nociam, ktoré boli dlhé a teplé, k jej náručiu, ktoré ma chránilo pred svetom. Stál som tam a spomienky ma zaliali ako príliv.

Chcel som povedať všetkým, nech zavolajú jej meno. Chcel som zašepkať vetru, nech jej odnesie moje pozdravy, nech jej donesie môj hlas, keď ja už neviem nájsť cestu. Každý deň mám pocit, že ešte stále existuje spôsob, ako ju osloviť, no v skutočnosti je to len nádej, ktorá sa nechce vzdať.

Ľudia okolo mňa rozprávajú o nej. Ich hlasy ma prenasledujú, ich slová ma režú. Každý, kto ju poznal, mi o nej hovorí, akoby mi chcel pripomenúť, že stále existuje, ale už nie pre mňa. Moje ruky ju ešte vždy chcú objať. Moje srdce ju ešte vždy volá. Aj keď viem, že ma nepočuje, volám ďalej.

Márne čakám, že sa vráti. Márne sledujem každý deň, či nepríde. Jediný, kto pozná náš príbeh, je vietor. Len on nesie všetky naše tajomstvá, všetky moje nevyslovené slová. Nechcem smútiť večne, nechcem zostať uväznený v tejto bolesti, ale neviem zabudnúť na našu lásku, na ten starý objatie, ktoré bolo mojím svetom.

Sedím a čakám. A vietor šepká jej meno namiesto mňa.

Nech ti bude ako mne

Utekám pred bolestivými spomienkami, no nemám kam ísť. Kamkoľvek sa pohnem, bolesť ma nasleduje ako tieň, ktorý sa nedá striasť. Môžem zatvoriť oči, môžem sa ponoriť do práce, môžem sa tváriť, že je všetko v poriadku, ale bolesť je tam vždy. V každom kroku, v každej myšlienke, v každom okamihu.

A tebe na tom nezáleží. Druhému dávaš všetko, čo si kedysi dávala mne. Ideš si za svojim, akoby sa nič nestalo, kým v mojom srdci niet lieku. Kým ja sa lámem, ty sa usmievaš. Kým ja padám, ty kráčaš ďalej.

Chcel by som, aby si raz pocítila to, čo cítim ja. Aby si raz prešla mojím chodníkom, niesla moju osudovú ťarchu. Nie je to kliatba. Neželám ti zlo. Len si želám, aby ti bolo aspoň raz tak, ako je mne. Aby si vedela, čo to znamená, keď sa človeku zrúti svet a zostane stáť len sám so svojimi spomienkami.

Keby som ťa klamal, keby som miloval iné ženy, keby som ti klamal do očí, potom by si mala právo ma potrestať. Potom by som ani slovo nepovedal, lebo by som vedel, že som si to zaslúžil. Ale takto je to ťažké. Takto je to neznesiteľné. Ťažké prejsť cez všetko, keď som ti nikdy neurobil to, čo si urobila ty mne.

A preto sedím a dýcham túto bolesť. Nie ako kliatbu, ale ako pravdu, ktorú chcem, aby si raz pocítila. Nech ti bude ako mne.

Záver

Ak si to dočítal až sem, znamená to jediné. V tebe ešte stále dýcha kúsok viery. Možno bolí. Možno je poznačený jazvami. Ale ak si to precítil, znamená to, že si ešte nestratil schopnosť cítiť.

Táto kniha nebola napísaná preto, aby si hľadal ľútosť ani obdiv. Bola napísaná preto, aby si našiel zrkadlo. Aby si vedel, že aj tvoje slzy majú miesto vo svete, ktorý často nechápe, čo je to stratiť a znovu sa zdvihnúť.

Niektoré lásky sa zlomia, ale iné prežijú. Prežijú búrky, mlčanie, vzdialenosti aj čas. A práve tie, ktoré prežili, nám dokazujú, že láska nie je sen, ale sila. Sila, ktorá udrží pri živote aj vtedy, keď sa zdá, že všetko ostatné zlyhalo.

Ak si si v týchto slovách našiel aspoň jednu vetu, ktorá patrí aj tebe, potom to stálo za to.

Lebo lásky, ktoré prežili, sa stávajú dôkazom. A slová o nich… tie zostanú.

Objav silu slova v knihách Džemala Kodraziho

Každá kniha nesie svoj vlastný hlas a hlbší odkaz.
Predstavujeme diela, ktoré nečítate len očami, ale prežívate srdcom.

Objav série, ktoré menia pohľad na život.

Bikoto: Šestnásť nových krokov na ceste

Nie sú to len slová, ale priame dotyky ticha, ktoré ukazujú, že nič netreba meniť, aby bolo všetko úplné. Šestnásť nových zastavení prináša jasnosť tam, kde býva zmätok, a rovnováhu tam, kde sa zdá, že nič nedrží pohromade.

Bikoto nie je séria, ktorú iba čítaš.
Je to séria, ktorá ťa vedie.

Objav ďalšie cesty čítania

Aj ďalšie tituly z iných sérií ti otvoria nové pohľady,
prinesú inšpiráciu a prenesú ťa do priestorov,
kde slová získavajú hĺbku. Každá séria má vlastný hlas
a každá kniha je pozvaním kráčať ďalej.

Čítanie sa tu nestáva len zvykom,
ale živým zážitkom, ktorý sprevádza tvoje dni.
Vyber si z ďalších kníh, ktoré už čakajú,
aby prehovorili práve k tebe.

Navštív

www.dzemalkodrazi.sk

a objav, čo všetko je pripravené.

Motivačné afirmácie I

Zradil ťa jeden, nie svet.

Džemal Kodrazi

Motivačné afirmácie II

Nie si zlomený, si neuveriteľne odolný.

Džemal Kodrazi

Motivačné afirmácie III

Aj silní majú právo padnúť.

Džemal Kodrazi

Motivačné afirmácie IV

Unavený si preto, že si skutočný.

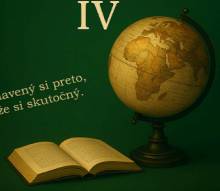

Džemal Kodrazi

Motivačné afirmácie V

Nie je sila znášať, čo ťa zabíja.

Džemal Kodrazi

Motivačné afirmácie VI

Najväčšia odvaha je nevzdať sa seba.

Džemal Kodrazi

Džemal Kodrazi

Kandidát na predsedu Košického samosprávneho kraja

Kniha pre tých, ktorí ešte veria, že dôstojnosť je právo

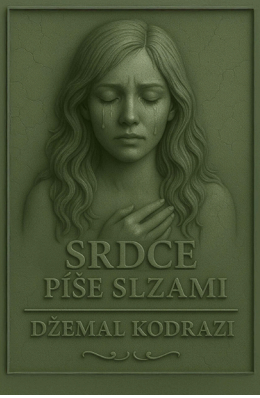

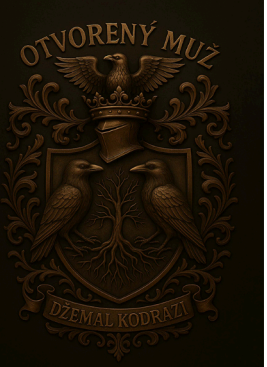

Ďakujeme, že otváraš naše knihy
a nechávaš ich vstúpiť do svojho sveta.

Bez čitateľov by slová zostali
len na papieri, no ty im dávaš život.

Veľmi si vážime, že kráčaš touto cestou spolu s nami.